Το Κυμβάλειον
Η Ερμητική Επιστήμη

Οι Τρεις Μύστες

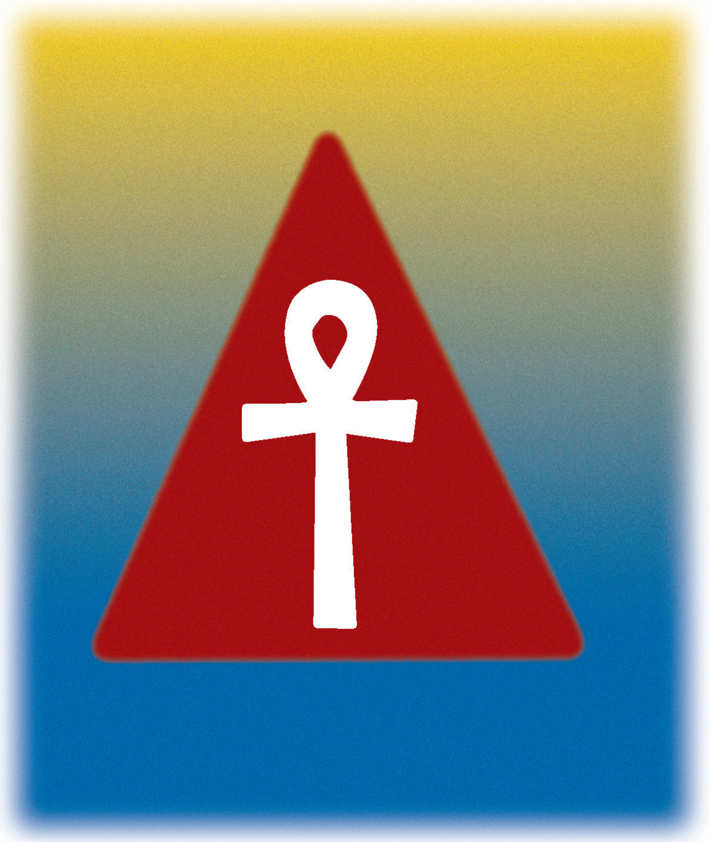

5η Έκδοση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

ΤΟ ΚΥΜΒΑΛΕΙΟΝ

Η ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΤΟ ΚΥΜΒΑΛΕΙΟΝ

Η ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Τρεις Μύστες

Μετάφραση
Λ. Λαμπρινού
Ι. Μούστρη

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ

Τίτλος γαλλικής έκδοσης: Le Kybalion, par Trois Initiés
© Ed. Perthuis, Editions H. Durville, 20 Bd Montparnasse - Paris

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ
5η Έκδοση: Μάιος 2010
Μετάφραση από τα γαλλικά: Λ. Λαμπρινού, Ι. Μούστρη
Επιμέλεια έκδοσης: Φ. Θεοδωρίδου
Επιμέλεια κειμένου: Ι. Μούστρη, Σ. Γαστεράτου, Φ. Θεοδωρίδου
Ατελιέ & μοντάζ εξωφύλλου: Φ. Θεοδωρίδου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ Ε.Π.Ε.

Εκδόσεις: ΝΕΑ ΑΚΡΟΠΟΛΗ
Αγίου Μελετίου 29, 11361, Αθήνα, τηλ. 210 8231301
e-mail: books@nea-acropoli.gr - web: www.nea-acropoli.gr

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιοδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.
Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ISBN: 978-960-8407-78-7

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος στη γαλλική έκδοση.. 7

Πρόλογος στην ελληνική έκδοση.................................... 13

Κεφάλαιο 1

Η Ερμητική Φιλοσοφία 17

Κεφάλαιο 2

Οι επτά αρχές του Ερμητισμού 23

1) Η αρχή της νοητικότητας

2) Η αρχή της αντιστοιχίας

3) Η αρχή της δόνησης

4) Η αρχή της πολικότητας

5) Η αρχή του ρυθμού

6) Η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος

7) Η αρχή του γένους

Κεφάλαιο 3

Η νοητική μετάλλαξη 35

Κεφάλαιο 4

Το Παν 41

Κεφάλαιο 5

Το νοητικό σύμπαν 49

Κεφάλαιο 6

Η θεία παραδοξότητα 61

Κεφάλαιο 7

Το Παν στην ολότητητα 69

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8

Τα επίπεδα της αντιστοιχίας 81

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Η δόνηση 97

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10
Η πολικότητα.. 105
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11
Ο ρυθμός 113
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12
Η αιτιότητα 121
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13
Το γένος 131
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14
Το νοητικό γένος 139
ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15
Ερμητικά αξιώματα.. 151

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Με μεγάλη χαρά παρουσιάζουμε στους μαθητές και στους αναζητητές των μυστικών διδασκαλιών αυτό το μικρό έργο, που είναι βασισμένο στις αρχαίες ερμητικές διδασκαλίες. Έχουν γραφτεί τόσο λίγα γύρω από αυτό το θέμα, παρά τις απειράριθμες αναφορές σε αυτές τις διδασκαλίες τυπωμένες σε πολλά απόκρυφα έργα, ώστε οι γνήσιοι αναζητητές των πρωταρχικών αληθειών (μυστηριώδες πράξεις των αλχημιστών) θα χαρούν -χωρίς αμφιβολία- με την έκδοση αυτού του τόμου.

Σκοπός αυτού του έργου δεν είναι να ανανεώσει μια διδασκαλία ούτε μια ιδιαίτερη φιλοσοφία, αλλά να δώσει στους μαθητές μια έκθεση της αλήθειας που θα χρησιμεύσει στη συγκέντρωση και συναρμολόγηση των πολυάριθμων αποσπασμάτων των απόκρυφων γνώσεων, που τυχόν έχουν αποκτηθεί και μοιάζουν φαινομενικά αντίθετα μεταξύ τους. Συχνά αυτοί που αρχίζουν αυτές τις μελέτες, από αυτήν ακριβώς την αιτία, οδηγούνται στην αποθάρρυνση και την απέχθεια. Πρόθεσή μας δεν είναι να στήσουμε ένα καινούργιο ναό της γνώσης, αλλά να θέσουμε στα χέρια του μαθητή ένα καινούριο αληθινό κλειδί, με το οποίο θα μπορέσει να ανοίξει τις πιο κρυφές πόρτες του ναού του μυστηρίου, που βρίσκονται στους διαδρόμους όπου έχει ήδη εισχωρήσει.

Κανένα μέρος της απόκρυφης επιστήμης, που είναι γνωστή στον κόσμο, δεν είναι τόσο πολύτιμα διατηρημένο όσο τα αποσπάσματα των ερμητικών διδασκαλιών, που έφθασαν σήμερα ως εμάς, μέσα από τους εκατοντάδες αιώνες που κύλησαν από το θάνατο του μεγάλου ιδρυτή της Ερμή του Τρισμέγιστου, γραφέα των θεών, που έζησε στην αρχαία Αίγυπτο όταν η σημερινή ανθρώπινη φυλή ήταν

ακόμη στα σπάργανα. Σύγχρονος του Αβραάμ και -αν ο μύθος είναι αληθινός- δάσκαλος αυτού του σεβάσμιου σοφού, ο Ερμής ήταν και είναι ακόμα ο μεγάλος κεντρικός ήλιος του αποκρυφισμού, του οποίου οι ακτίνες χρησίμευσαν για να φωτίσουν αναρίθμητες διδασκαλίες που δημοσιεύτηκαν από εκείνη την εποχή. Όλα τα θεμελιώδη δόγματα που συνδέονται με εσωτερικές διδασκαλίες σε κάθε φυλή προέρχονται από τον Ερμή. Ακόμα και οι πιο αρχαίες διδασκαλίες της Ινδίας έχουν αδιαφιλονίκητα τις ρίζες τους στις αρχέγονες ερμητικές διδασκαλίες.

Από την περιοχή του Γάγγη πολλοί προχωρημένοι αποκρυφιστές ήρθαν στην Αίγυπτο και κάθισαν στα πόδια του διδασκάλου. Πήραν από αυτόν το αυθεντικό κλειδί που εξηγούσε και συμφιλίωνε τις διαφωνίες τους. Έτσι δομήθηκε με καθαρότητα η μυστική διδασκαλία. Και σε άλλες χώρες, πολυάριθμοι σοφοί θεωρούσαν τον Ερμή διδάσκαλο των διδασκάλων, αν και κατά τη διάρκεια των αναρίθμητων αιώνων που μας χωρίζουν από αυτόν, πολυάριθμοι απόστολοι επανέλαβαν τη θεωρία του, απομακρύνθηκαν όμως από το δρόμο που αυτός είχε υποδείξει. Ωστόσο η επιρροή που άσκησε ήταν τόσο μεγάλη, ώστε είναι πάντα δυνατό να θεμελιώσει κανείς μια κάποια βασική ομοιότητα μεταξύ των υπεράριθμων και συχνά αντιφατικών θεωριών που έχουν διαδοθεί μέχρι σήμερα από τους εσωτεριστές αυτών των διαφορετικών χωρών. Αυτός που μελετά τις θρησκείες και τις συγκρίνει μεταξύ τους είναι ικανός να αντιληφθεί την επιρροή της ερμητικής διδασκαλίας σε όλες τις θρησκείες, όποια κι αν είναι τα ονόματά τους, είτε η θρησκεία είναι νεκρή είτε είναι ακόμη ζωντανή στην εποχή μας. Υπάρχει πάντα μεταξύ τους μια κάποια σχέση παρά τα συχνά αντιφατικά γεγονότα και η ερμητική διδασκαλία ενεργεί ως μεγάλος συμφιλιωτής.

Η ζωή του Ερμή μοιάζει να είχε σκοπό περισσότερο να σπείρει τους σπόρους της αλήθειας, οι οποίοι φύτρωσαν και εξελίχθηκαν σε διάφορα παράξενα σχήματα, παρά να ιδρύσει μια σχολή φιλοσοφίας που θα κυριαρχούσε στη σκέψη του κόσμου.

Πέρα από όλα αυτά, με το πέρασμα των αιώνων οι αρχικές αλήθειες που δίδαξε διατηρήθηκαν ακέραιες στην αρχική τους καθαρότητα από έναν αριθμό ανθρώπων που αρνούμενοι να δεχθούν στους κόλπους τους ένα μεγάλο αριθμό σπουδαστών και περίεργων με μεγάλη νωθρότητα, ακολούθησαν κατά λέξη την ερμητική διδασκαλία και διαφύλαξαν τις αλήθειες της για εκείνους που ήταν προετοιμασμένοι να τις καταλάβουν και να τις εφαρμόσουν. Αυτές οι αλήθειες διαδόθηκαν προφορικά και εμπιστευτικά μεταξύ αυτών των ανθρώπων. Έτσι για κάθε γενιά ανθρώπων και σε κάθε χώρα του κόσμου υπάρχει πάντα ένας μικρός αριθμός μυστών που διατηρεί ζωντανή την ιερή φλόγα της ερμητικής διδασκαλίας και πάντα χρησιμοποιεί τα φώτα της για να ανάψει τα λιγότερο ζωηρά φώτα του εξωτερικού κόσμου κάθε φορά που η αλήθεια φαίνεται να σκοτεινιάζει ή να χαμηλώνει το φως της από αμέλεια και η φλόγα της κινδυνεύει να σβήσει. Πάντα υπάρχουν μερικοί μύστες για να φροντίζουν ευλαβικά το βωμό της αλήθειας, πάνω στον οποίο μένει σταθερά αναμμένη η αιώνια φλόγα της σοφίας. Αυτοί οι άνθρωποι έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στην εργασία της αγάπης, την οποία ο ποιητής προσδιόρισε τόσο καλά στις πιο κάτω φράσεις:

«Ω! μην αφήσετε να σβήσει η φλόγα! Στη σκοτεινή σπηλιά της την έχει λατρέψει κάθε ηλικία. Έχει τραφεί από τους αγνούς ιερείς της αγάπης. Μην αφήσετε τη φλόγα να σβήσει».

Αυτοί οι άνθρωποι δεν ζήτησαν ποτέ τη λαϊκή επιδοκιμασία ούτε μια πολυπληθή ακολουθία θαυμαστών. Υπήρξαν αδιάφοροι σε αυτά τα πράγματα, διότι γνώριζαν πόσα λίγα άτομα υπήρχαν σε κάθε γενιά έτοιμα να αφομοιώσουν την αλήθεια ή έστω και να την αναγνωρίσουν αν τους παρουσιαζόταν. Διατήρησαν την ουσιαστική *τροφή των ανθρώπων,* ενώ άλλοι πρόσφεραν *το γάλα των νεογνών*. Διατήρησαν τα μαργαριτάρια της σοφίας τους για μερικούς εκλεκτούς που αναγνώριζαν την αξία τους και τα έφεραν μέσα στις καρδιές τους αντί να τα δώσουν στους κοινούς υλιστές, οι οποίοι θα τα λέρωναν με λάσπη και θα τα αφομοίωναν μαζί με την αποκρουστική νοητική τους τροφή. Παρόλα αυτά οι άνθρωποι δεν ξέχασαν ποτέ ούτε έχασαν ποτέ από τα μάτια τους τις αρχικές διδασκαλίες του Ερμή σε ό,τι αφορά την εκλαΐκευση των λόγων της αλήθειας γι' αυτούς που είναι προετοιμασμένοι να τη δεχθούν. Αυτή η διδασκαλία προσδιορίζεται μέσα στο Κυμβάλειο ως ακολούθως: *«Στα βήματα του διδασκάλου τα αυτιά αυτών που είναι έτοιμοι να καταλάβουν τη διδασκαλία του, ανοίγουν διάπλατα».*

Και ακόμα τούτο: *«Όταν τα αυτιά των μαθητών είναι έτοιμα να ακούσουν, τότε είναι που έρχονται τα χείλη για να τα γεμίσουν σοφία».*

Αλλά η συνηθισμένη τους στάση βρέθηκε πάντα αυστηρά σύμφωνη με εκείνο τον ερμητικό αφορισμό που περιέχεται επίσης στο Κυμβάλειο: «Τα χείλη της σοφίας είναι κλειστά, μιλούν μόνο στα αυτιά της λογικής».

Πολλοί άνθρωποι επέκριναν έντονα τις πράξεις των Ερμητιστών και φώναζαν παντού ότι δεν εκδήλωναν το πρωταρχικό πνεύμα του διδασκάλου με την πολιτική της απομόνωσης και της εχεμύθειας που ακολούθησαν. Αλλά μια γρήγορη ματιά προς τις πίσω σελίδες της ιστορίας τους

θα δείξει τη σοφία των διδασκάλων, οι οποίοι δεν αγνοούσαν τον παραλογισμό του να διδάξουν στον κόσμο πράγματα τα οποία δεν ήταν ακόμη έτοιμος να καταλάβει και τα οποία δεν θα ήθελε να αποδεχτεί.

Οι Ερμητιστές δεν ζήτησαν ποτέ να γίνουν μάρτυρες. Στάθηκαν σιωπηλά στην άκρη με ένα χαμόγελο οίκτου στα κλειστά χείλη τους. Εκείνη την εποχή «ο ειδωλολάτρης γύριζε γύρω τους με λύσσα και αποτυχία», συνηθισμένος όπως ήταν να βασανίζει και να στραγγαλίζει τους ενθουσιώδεις, έντιμους μα παραστρατημένους ανθρώπους, που φαντάζονταν ότι μπορούσαν να διαδώσουν στους βαρβάρους την αλήθεια, η οποία μπορούσε να γίνει αντιληπτή μόνο από τους εκλεκτούς, που είχαν ήδη κάνει μερικά βήματα στην Ατραπό.

Το πνεύμα των διωγμών δεν έχει εξαφανιστεί εντελώς από όλες τις χώρες. Υπάρχουν μερικές ερμητικές διδασκαλίες, οι οποίες, αν δοθούν στο ευρύ κοινό, θα κάνουν να ξεσηκωθεί εναντίον των ανθρώπων που τις διαδίδουν μια κατακραυγή περιφρόνησης και ύβρεων εκ μέρους του πλήθους, και θα άκουγε κανείς πάλι το *«Σταύρωσον, σταύρωσον αυτόν»*.

Σε αυτό το μικρό έργο προσπαθήσαμε να δώσουμε μια ιδέα των βασικών διδασκαλιών του Κυμβαλείου. Δεν περιγράψαμε παρά μόνο τις λεπτομέρειες προσέγγισης στις ενεργητικές αρχές και σε σας αφήνουμε τη φροντίδα να τις εφαρμόσετε. Αν είστε ένας πραγματικός μαθητής, θα είστε ικανός να ενεργοποιήσετε και να χρησιμοποιήσετε αυτές τις αρχές. Αν δεν είστε, φροντίστε να γίνετε. Αλλιώς οι ερμητικές διδασκαλίες δεν θα είναι για σας παρά λέξεις, λέξεις και μόνο λέξεις.

Οι Τρεις Μύστες

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Ένα από τα πιο διαδεδομένα και γνωστά έργα της λεγόμενης Ερμητικής Φιλοσοφίας ή Επιστήμης είναι αυτό που παρουσιάζουμε τώρα στους αναγνώστες μας. Το Κυμβάλειο μπορεί να θεωρηθεί κάλλιστα μια προσπάθεια φιλοσοφικής εκλαΐκευσης των μυητικών διδασκαλιών, που μεταδίδονταν μέσα από τα μυστήρια στην αρχαία Αίγυπτο και στην Ελλάδα.

Από τα μυστήρια καθαυτά, τις διδασκαλίες και τα δόγματά τους, λίγα είναι γνωστά. Όμως στην ελληνιστική κυρίως εποχή, και μέσα από την πρωτοβουλία των νεοπλατωνικών και νεοπυθαγόρειων σχολών, έγινε μια προσπάθεια να δοθούν αυτές οι γνώσεις με τρόπο φιλοσοφικό και διανοητικό. Το ρεύμα αυτό είναι γνωστό ως *εκλεκτικισμός* ή *φιλοσοφικός συγκρητισμός* και χαρακτηρίζει έντονα την πολιτιστική δραστηριότητα της ελληνορωμαϊκής περιόδου.

Το όνομα Ερμητική Φιλοσοφία δόθηκε στο σύνολο των διδασκαλιών που η παράδοση αποδίδει στον Ερμή τον Τρισμέγιστο. Ποιος όμως είναι αυτός; Οι πρώτοι νεοπλατωνικοί φιλόσοφοι της Αλεξάνδρειας έδωσαν αυτό το όνομα στο θεό Θωτ των Αιγυπτίων, θεό της σοφίας, των τεχνών, των γραμμάτων και των επιστημών, εφευρέτη της γραφής και γραφέα των θεών, που παρέδωσε στους πρώτους σοφούς μύστες της ανθρωπότητας τις απόκρυφες επιστήμες. Από την αλχημεία και την αστρολογία μέχρι την ιατρική και την αρχιτεκτονική. Ταυτίστηκε με το θεό Ερμή των Ελλήνων, αλλά θεωρείται ότι κάποτε ενσαρκώθηκε ως άνθρωπος, για να διδάξει ιδρύοντας το θεσμό των μυστηρίων για τους ανθρώπους. Ονομάστηκε Τρισμέγιστος, δηλαδή ο τρεις φορές μεγάλος, ο τρεις φορές γεννημένος

ή αναστημένος, εκείνος που νίκησε το θάνατο τρεις φορές ή νίκησε τους τρεις θανάτους.*

Στον Τρισμέγιστο αποδίδονται διάφορα κείμενα, συγγράμματα και πάπυροι που εκφράζουν τα χαρακτηριστικά της διδασκαλίας του, στα οποία αναμιγνύονται αρμονικά και επεξηγούνται φιλοσοφικά τα στοιχεία του αρχαίου μυστηριακού αιγυπτιακού πανθέου με πυθαγόρειες και πλατωνικές αντιλήψεις. Από όλα αυτά όμως, η σύγχρονη κριτική αναγνωρίζει πλήρη γνησιότητα στο λεγόμενο *Σμαραγδένιο Πίνακα,* που η παράδοση αναφέρει ότι βρέθηκε από το Μεγάλο Αλέξανδρο, όταν επισκέφθηκε την Αίγυπτο και ερεύνησε τη μεγάλη πυραμίδα. Τα άλλα κείμενα πιθανό να είναι αντιγραφές ή σχόλια μεταγενέστερων φιλοσόφων ή μυημένων στον Ερμητισμό, οι οποίοι συνέλλεξαν την ερμητική παράδοση στο έργο που σήμερα είναι γνωστό ως *Corpus Hermeticum*, δηλαδή Ερμητικό Σώμα.

Σε αυτήν την κατηγορία ανήκει και το παρόν έργο, το Κυμβάλειο, το οποίο είδε το φως στη Δύση τον προηγούμενο αιώνα χάρη στην προσπάθεια μερικών εσωτερικών ερευνητών της θεοσοφίας ή θείας σοφίας που το έφεραν από το Θιβέτ, όπου λέγεται ότι είχε διασωθεί από την τελευταία και τελική πυρκαγιά της βιβλιοθήκης της Αλεξάνδρειας.

Αν και οι ερμητικές διδασκαλίες θεωρούνται εν γένει δημιούργημα των Ελληνορωμαίων εκλεκτικιστών φιλοσόφων της Αλεξάνδρειας, το βέβαιο είναι ότι οι ίδιοι αναφέρουν μια αρχαιότερη προέλευση, που ανάγεται στα χρόνια της αρχαίας Αιγύπτου. Ο ισχυρισμός αυτός, καθώς και η ιστορική γνησιότητα αυτού του έργου γενικά και συγκε-

* Το φυσικό, ψυχολογικό και νοητικό θάνατο, με τη συμβολική ορολογία του Ερμητισμού.

κριμένα του Κυμβαλείου, αμφισβητούνταν μέχρι πρόσφατα από την κατεστημένη φιλολογική κριτική.

Όμως πριν από μερικές δεκαετίες αυτή η άποψη άλλαξε, καθώς ολοκληρωνόταν η αποκρυπτογράφηση των αιγυπτιακών ιερογλυφικών που αποτελούν τα λεγόμενα Κείμενα των Πυραμίδων.

Αυτά βρέθηκαν στους εσωτερικούς τοίχους μερικών μικρών και μεσαίων πυραμίδων του οροπεδίου της Γκίζας, κοντά στις τρεις μεγάλες πυραμίδες. Χρονολογούνται από την εποχή της αρχαίας αυτοκρατορίας, κυρίως από την 5η δυναστεία, δηλαδή περίπου στα μέσα της τρίτης χιλιετίας. Τα περισσότερα και πιο ολοκληρωμένα κείμενα βρίσκονται στην πυραμίδα του φαραώ Ουνά, που έζησε στην 4η δυναστεία. Το περιεχόμενο αυτών των κειμένων αποτελεί την απόδειξη ότι οι λεγόμενες ερμητικές διδασκαλίες του Corpus Hermeticum των Αλεξανδρινών φιλοσόφων κατάγονται από την αρχαία Αίγυπτο και δεν είναι δημιούργημα των διανοούμενων της ελληνορωμαϊκής εποχής. Πολλές διδασκαλίες, όπως κυρίως των επτά θεμελιωδών αρχών του σύμπαντος, που περιέχονται στο Κυμβάλειο αναφέρονται ήδη εδώ και δυόμιση χιλιάδες χρόνια στις αιγυπτιακές πυραμίδες. Ακόμα μια φορά δικαιώθηκε ο παραδοσιακός εσωτερισμός με τις αποδείξεις της κατεστημένης επιστήμης, στην περίπτωση αυτή της αρχαιολογίας της αποκρυπτογράφησης.

Το Κυμβάλειο είναι έργο που αποτελεί μνημείο της εσωτερικής φιλοσοφικής παράδοσης. Το όνομά του, αλεξανδρινής προέλευσης (δεν ξέρουμε το αληθινό αιγυπτιακό όνομα του έργου), πιθανό να έχει σχέση με το κύμβαλο, το αρχαίο μουσικό όργανο που αρχικά χρησιμοποιούταν σε τελετές, θέλοντας να δείξει το θείο λόγο που δημιούργησε τον κόσμο με τους επτά ήχους (αρχές) παίζοντας τη

θεία μουσική των σφαιρών. Ο κυμβαλοπαίχτης, ο δημιουργός θεός, είναι μια εικόνα επίσης αγαπητή των πυθαγόρειων και πλατωνικών φιλοσόφων.

Το Κυμβάλειο περιέχει μερικές συνθετικές φράσεις-αποφθέγματα, που εκφράζουν τις επτά αρχές, οι οποίες θεμελιώνουν το αόρατο και το ορατό σύμπαν μας. Τις συνοδεύουν επεξηγηματικά σχόλια μυημένων Ερμητιστών, για τα οποία έγινε λόγος σε άλλα έργα των εκδόσεων της *Νέας Ακρόπολης* και επιτρέπουν στο φιλαλήθη φιλόσοφο να βρει τις επτά διαφορετικές όψεις της αλήθειας που κρύβει κάθε αρχή, κάθε μύθος, κάθε πραγματικότητα, ακόμα και ο ίδιος ο άνθρωπος, που και αυτός δονείται σε επτά κλίμακες ή επίπεδα συνείδησης. Ελπίζουμε η παρουσία αυτού του έργου να είναι για τον Έλληνα αναγνώστη, αναζητητή της σοφίας, γόνιμη και διδακτική για την ψυχή του.

Γεώργιος Α. Πλάνας
Ιδρυτής της Νέας Ακρόπολης *Ελλάδας*

1

Η ΕΡΜΗΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

«Τα χείλη της Σοφίας είναι κλειστά για όλους, με εξαίρεση τα αυτιά της λογικής».

Κυμβάλειον

Από την αρχαία Αίγυπτο προέρχονται βασικές εσωτερικές και απόκρυφες διδασκαλίες, που επηρέασαν πολύ τη φιλοσοφία όλων των λαών εδώ και αρκετές χιλιάδες χρόνια.

Η Αίγυπτος, πατρίδα των πυραμίδων και των σφιγγών, ήταν το λίκνο της απόκρυφης σοφίας και των μυστικιστικών διδασκαλιών. Όλες οι χώρες κάτι δανείστηκαν από τις μυστικές διδασκαλίες της. Η Ινδία, η Περσία, η Χαλδαία, η Μηδία, η Κίνα, η Ιαπωνία, η Συρία, η αρχαία Ελλάδα, η Ρώμη και όλα τ' αρχαία έθνη πήραν ελεύθερα μέρος στη γιορτή της γνώσης, την οποία οι ιεροφάντες και οι διδάσκαλοι της χώρας της Ίσιδας είχαν με τόσο άφθονα μέσα οργανώσει γι' αυτούς που ήταν έτοιμοι να μοιραστούν στο σύνολό της τη μυστική και απόκρυφη γνώση, που αποκάλυπταν οι διδάσκαλοι της αρχαίας αυτής χώρας.

Στην αρχαία Αίγυπτο έζησαν μύστες και διδάσκαλοι κατά τη διάρκεια των αιώνων που τους χώρισαν από το Μεγάλο Ερμή, των οποίων τις δυνατότητες πολλοί λίγοι κατόρθωσαν να φθάσουν, μα κανείς ποτέ δεν μπόρεσε να ξεπεράσει. Στην Αίγυπτο βρισκόταν η κοιτίδα των μυστηρίων.

Από την είσοδο αυτών των ναών έμπαιναν οι νεοφώτιστοι, οι οποίοι αργότερα ως ιεροφάντες, μύστες ή διδάσκαλοι διέτρεχαν τα τέσσερα σημεία του κόσμου φέροντας μαζί τους την πολύτιμη γνώση, την οποία επιθυμούσαν ζωηρά να μεταδώσουν σ' όσους ήταν προετοιμασμένοι να τη δεχτούν. Όλοι όσοι ασχολούνται με τις απόκρυφες επιστήμες αναγνωρίζουν τι οφείλουν στους αξιοσέβαστους διδασκάλους της αρχαιότητας.

Μεταξύ αυτών των μεγάλων διδασκάλων της αρχαίας Αιγύπτου έζησε ένας άνθρωπος που θεωρούταν ο διδάσκαλος των διδασκάλων. Αυτός ο άνθρωπος -αν πράγματι ήταν άνθρωπος- έζησε στην Αίγυπτο στα πολύ παλιά χρόνια. Ήταν γνωστός με το όνομα Ερμής ο Τρισμέγιστος και ήταν ο πατέρας της απόκρυφης σοφίας και ο ιδρυτής της αστρολογίας και της αλχημείας. Οι λεπτομέρειες της ζωής του χάνονται ιστορικά. Τόσα πολλά είναι τα χρόνια που μας χωρίζουν από αυτόν.

Μερικές από τις χώρες της αρχαιότητας διεκδίκησαν την τιμή να έχει γεννηθεί στο έδαφός τους. Η ημερομηνία της διαμονής του στην Αίγυπτο, η οποία αποτελεί και το χρόνο της τελευταίας ενσάρκωσής του στον πλανήτη μας, δεν είναι γνωστή. Την τοποθετούν κατά τις πρώτες ημέρες των πιο παλιών αιγυπτιακών δυναστειών, πολύ πριν από το Μωυσή. Κάποιες παλιές εβραϊκές παραδόσεις φθάνουν στο σημείο να βεβαιώσουν ότι ο Αβραάμ απέκτησε από τον ίδιο τον Ερμή ένα μεγάλο μέρος από τις μυστικιστικές του γνώσεις.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την εξαφάνισή του από το επίπεδο της γήινης ζωής του (η παράδοση αναφέρει ότι έζησε 300 χρόνια), οι Αιγύπτιοι θεοποίησαν τον Ερμή και τον ονόμασαν Θωτ. Αργότερα, ο λαός της αρχαίας Ελλάδας τον κατέταξε στο πλήθος των θεών του και τον ονό-

μασε Ερμή (ο θεός της γνώσης). Οι Αιγύπτιοι τιμούσαν τη μνήμη του πολλούς αιώνες ονομάζοντάς τον γραφέα των θεών. Σε όλες τις χώρες της αρχαιότητας τιμούσαν το όνομά του, που ήταν συνώνυμο της «Πηγής της Σοφίας».

Σήμερα χρησιμοποιούμε ακόμη τη λέξη ερμητικός με την έννοια του τόσο καλά κλειστού ώστε τίποτα να μη διαφεύγει. Κι αυτό γιατί οι μαθητές του Ερμή είχαν πάντα ως αρχή να φυλάνε το μυστικό των διδασκαλιών. Δεν ήθελαν να δίνουν τα άγια τοις κυσί. Αυτή η πολιτική της συνειδητής διάδοσης της αλήθειας πάντα χαρακτήριζε τους Ερμητιστές, ακόμα και μέχρι σήμερα.

Μπορεί να βρει κανείς τις ερμητικές διδασκαλίες σε όλες τις χώρες, στους κόλπους όλων των θρησκειών, αλλά δεν μπορεί να τις ανάγει σε καμιά χώρα ιδιαίτερα ούτε σε καμιά ειδική αίρεση. Κι αυτό οφείλεται στο φόβο των αρχαίων αποστόλων να δουν τη μυστική διδασκαλία να μετατρέπεται σε πίστη. Η σοφία αυτής της ιδέας είναι ολοφάνερη γι' αυτούς που έχουν μελετήσει ιστορία. Ο αρχαίος αποκρυφισμός της Ινδίας και της Περσίας εκφυλίστηκε και χάθηκε στο μεγαλύτερο μέρος του, γιατί οι απόστολοί του έγιναν ιερείς. Ανέμειξαν τη θεολογία με τη φιλοσοφία. Το αποτέλεσμα ήταν να χαθεί βαθμιαία ο αποκρυφισμός της Ινδίας και της Περσίας μέσα στο πλήθος των θρησκευτικών προλήψεων, των θρησκευτικών δοξασιών και των θεοτήτων. Το ίδιο έγινε και στην αρχαία Ελλάδα και τη Ρώμη, το ίδιο και με τις ερμητικές διδασκαλίες των γνωστικών και των πρώτων χριστιανών, οι οποίες εκφυλίστηκαν κάτω από την επιρροή του Κωνσταντίνου. Η σιδερένια γροθιά αυτού του αυτοκράτορα συνένωσε τη φιλοσοφία και τη θεολογία στερώντας έτσι από τη χριστιανική σχολή το πραγματικό απόσταγμά της, το πνεύμα της, υποχρεώνοντάς την να ψάχνει συνεχώς κατά τη διάρκεια των αιώνων

μέχρι να ξαναβρεί το δρόμο της χαμένης πίστης. Πράγματι όλα δείχνουν στον προσεκτικό παρατηρητή ότι στον 21ο αιώνα η εκκλησία παλεύει, για να ξαναγυρίσει στις αρχαίες μυστικιστικές διδασκαλίες της.

Αλλά υπήρξαν πάντα μερικά ευλαβή και αφοσιωμένα πνεύματα, τα οποία διατήρησαν ζωντανή τη φλόγα, με φροντίδα, μη επιτρέποντάς της να σβήσει. Χάρη σε αυτές τις ευσεβείς καρδιές και σε αυτά τα ατρόμητα πνεύματα έχουμε σε κάποιο βαθμό σήμερα την αλήθεια. Δεν μπορεί να τη βρει κανείς μέσα σε βιβλία, γιατί μεταφέρθηκε από το δάσκαλο στο μαθητή, από το μύστη στον ιεροφάντη, από τα χείλη στο αυτί. Τις σπάνιες φορές που η αλήθεια γράφτηκε, κάλυψαν τη σημασία της με όρους της αλχημείας και της αστρολογίας τόσο καλά, ώστε να μπορούν να τη διαβάζουν σωστά μόνο όσοι κατέχουν το κλειδί. Αυτό το μέτρο υπήρξε απαραίτητο για να αποφύγει τους διωγμούς των θεολόγων του Μεσαίωνα, οι οποίοι καταδίωκαν τη μυστική διδασκαλία με τη φωτιά και το σπαθί, το δήμιο, την αγχόνη και το σταυρό. Γι’ αυτό αυτή την εποχή δεν βρίσκεται παρά ένας μικρός αριθμός σοβαρών έργων πάνω στην Ερμητική Φιλοσοφία. Σήμερα όμως υπάρχουν πολυάριθμες αναφορές σε έργα που πραγματεύονται τα διάφορα σημεία του αποκρυφισμού, γιατί η ερμητική διδασκαλία αποτελεί το μόνο κλειδί που είναι ικανό να ανοίξει τις πόρτες της απόκρυφης γνώσης.

Στα χρόνια της αρχαιότητας υπήρχε ένας αριθμός βασικών ερμητικών αποφθεγμάτων, τα οποία ο διδάσκαλος μετέδιδε και τα οποία ήταν γνωστά με το όνομα Κυμβάλειο. Η ερμηνεία και η ακριβής έννοια αυτής της λέξης έχουν χαθεί στα βάθη των αιώνων. Η διδασκαλία της όμως ήταν γνωστή από μερικά πρόσωπα, που τους είχε μεταδοθεί προφορικά από γενιά σε γενιά δια μέσου των αιώνων. Αυτές

οι αρχές ποτέ δεν γράφτηκαν ούτε τυπώθηκαν, όσο παλιά μας είναι δυνατό να αναφερθούμε. Ήταν απλά μια συλλογή αξιωμάτων, αποφθεγμάτων και κανόνων, εντελώς ακατανόητων από τους αμύητους, πλήρως κατανοητών όμως στους μύστες, αφού τους τα είχαν μια φορά αναπτύξει και εξηγήσει. Αυτές οι διδασκαλίες αποτελούσαν πραγματικά τις θεμελιώδεις αρχές της τέχνης της ερμητικής αλχημείας, η οποία, αντίθετα από ό,τι γενικά πιστεύεται, δίνει το προβάδισμα στις πνευματικές δυνάμεις παρά στα υλικά στοιχεία, στη μετατροπή μιας πνευματικής δόνησης σε δόνηση άλλου είδους, παρά στη μετάλλαξη ενός μετάλλου σε άλλο μέταλλο. Ο μύθος της φιλοσοφικής λίθου, ικανής να μεταβάλει σε χρυσό ένα οποιοδήποτε μέταλλο, δεν ήταν παρά μια αλληγορία της ερμητικής Φιλοσοφίας κατανοητή μόνο από τους μύστες του πραγματικού Ερμητισμού.

Στο πρώτο κεφάλαιο αυτού του μικρού έργου, συμβουλεύουμε τους μαθητές μας, όπως συστήνεται στο Κυμβάλειο και όπως το εξηγούμε κι εμείς οι ίδιοι, να μελετήσουν τις ερμητικές διδασκαλίες με την ταπεινή στάση του μύστη, ο οποίος αν και φέρει τον τίτλο του μυημένου, εργάζεται πάντα στα πόδια του Ερμή, του διδασκάλου. Πιο κάτω σας δίνουμε ένα μεγάλο αριθμό αξιωμάτων, κανόνων και αποφθεγμάτων του Κυμβαλείου συνοδευμένα από εξηγήσεις και διευκρινίσεις που μας φάνηκαν απαραίτητες προκειμένου να διευκολύνουμε την κατανόηση των διδασκαλιών από τους σύγχρονους μύστες, όταν προπάντων το αρχικό κείμενο είναι προμελετημένα γραμμένο με σκοτεινούς όρους.

Οι κανόνες, τα αποφθέγματα και τα αξιώματα του Κυμβαλείου είναι τυπωμένα στο κείμενο με πλάγια γράμματα. Σε όλες τις περιπτώσεις το αρχικό κείμενο διατηρήθηκε. Η προσωπική μας εργασία τυπώθηκε με συνηθισμένους χα-

ρακτήρες. Ελπίζουμε ότι αυτοί στους οποίους προσφέρουμε αυτό το μικρό έργο θα ωφεληθούν τόσο όσο και αυτοί που προηγήθηκαν από αυτούς στο δρόμο της αναζήτησης της αλήθειας μέσα στο πέρασμα των αιώνων μετά από τον Ερμή τον Τρισμέγιστο, το διδάσκαλο των διδασκάλων, το μεγάλο των μεγάλων. Μεταξύ των αποφθεγμάτων του Κυμβαλείου βρίσκουμε τα εξής:

«Στα βήματα του διδασκάλου τα αυτιά αυτών που είναι έτοιμοι να αντιληφθούν τη διδασκαλία του ανοίγουν ορθάνοικτα. Όταν τα αυτιά του μαθητή είναι έτοιμα να ακούσουν, τότε έρχονται τα χείλη να τα γεμίσουν σοφία».

Αν πιστεύει κανείς στις διδασκαλίες, αυτή η παράγραφος θα τραβήξει την προσοχή εκείνων που είναι έτοιμοι να την καταλάβουν. Και όταν ο μαθητής θα είναι έτοιμος να δεχτεί την αλήθεια, τότε θα του παρουσιαστεί αυτό το μικρό βιβλίο. Αυτός είναι ο νόμος. Η ερμητική αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος, κάτω από την άποψη του νόμου της έλξης, θα φέρει κοντά τα χείλη με τα αυτιά, το μαθητή με το έργο.

2

ΟΙ ΕΠΤΑ ΑΡΧΕΣ ΤΟΥ ΕΡΜΗΤΙΣΜΟΥ

«Οι αρχές της αλήθειας είναι επτά τον αριθμό. Αυτός που τις γνωρίζει και τις καταλαβαίνει κατέχει το μαγικό κλειδί που θα ανοίξει όλες τις πύλες του ναού, πριν ακόμα τις αγγίξει».

Κυμβάλειον

Οι επτά ερμητικές αρχές πάνω στις οποίες βασίζεται ολόκληρη η Ερμητική Φιλοσοφία είναι οι ακόλουθες:

1. Η αρχή της νοητικότητας
2. Η αρχή της αντιστοιχίας
3. Η αρχή της δόνησης
4. Η αρχή της πολικότητας
5. Η αρχή του ρυθμού
6. Η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος
7. Η αρχή του γένους

Αυτές τις επτά αρχές θα συζητήσουμε και θα σχολιάσουμε αργότερα. Όμως τώρα θα δώσουμε μια σύντομη εξήγηση για κάθε μια.

1. Η αρχή της νοητικότητας

«Το Παν είναι πνεύμα. Το σύμπαν είναι νοητικό».

Κυμβάλειον

Η αρχή αυτή εκφράζει την αλήθεια ότι το παν είναι μια ουσιαστική πραγματικότητα, που βρίσκεται σε όλες τις εκδηλώσεις και σε όλα τα εξωτερικά φαινόμενα που γνωρί-

ζουμε με τα ονόματα υλικό σύμπαν, φαινόμενα ζωής, ύλη, ενέργεια. Κοντολογίς, ό,τι είναι φανερό στις αισθήσεις μας είναι πνεύμα, το οποίο αφ' εαυτού είναι ανερμήνευτο και απροσδιόριστο, αλλά μπορεί να θεωρηθεί ως πνεύμα παγκόσμιο, άπειρο και ζωντανό. Αυτή η αρχή επίσης εξηγεί ότι ο κόσμος ή το φαινομενικό σύμπαν είναι μια απλή νοητική δημιουργία του παντός που υπόκειται στους νόμους των δημιουργημάτων, ότι το σύμπαν -θεωρούμενο στην ολότητά του ή στα μέρη του- υπάρχει στο πνεύμα του παντός και ότι σε αυτό το πνεύμα *«ζούμε, ενεργούμε και υπάρχουμε»*. Αυτή η αρχή, θεμελιώνοντας τη νοητική φύση του σύμπαντος, εξηγεί εύκολα όλα τα διαφορετικά νοητικά και ψυχικά φαινόμενα που καταλαμβάνουν μια τόσο μεγάλη θέση στην προσοχή του κοινού και τα οποία, χωρίς εξήγηση, δεν είναι αντιληπτά και ξεφεύγουν από κάθε επιστημονική ερμηνεία. Η κατανόηση αυτής της μεγάλης ερμητικής αρχής της νοητικότητας επιτρέπει στο άτομο να αντιληφθεί εύκολα τους νόμους του νοητικού σύμπαντος και να τους εφαρμόσει για την ανάπτυξη και την τελειοποίησή του.

Ο μαθητής του Ερμητισμού είναι ικανός να εφαρμόζει έξυπνα και συνετά τους μεγάλους νοητικούς νόμους αντί να τους χρησιμοποιεί στην τύχη. Έχοντας στην κατοχή του το πρωταρχικό κλειδί, ο μαθητής μπορεί να ανοίγει αναρίθμητες πόρτες του νοητικού και ψυχικού ναού της γνώσης και να εισχωρεί ελεύθερα. Αυτή η αρχή εξηγεί την αληθινή φύση της ενέργειας, της δύναμης και της ύλης, καθώς και το γιατί και το πώς αυτές υποτάσσονται στην εξουσία του πνεύματος. Πριν από πολλά χρόνια ένας από τους αρχαίους δασκάλους του Ερμητισμού έγραφε: *«Αυτός που καταλαβαίνει την αλήθεια της νοητικής φύσης του σύμπαντος, είναι ήδη πολύ προχωρημένος στο δρόμο της αυ-*

τοκυριαρχίας». Αυτά τα λόγια είναι τόσο αληθινά σήμερα όσο ήταν και τον καιρό που γράφτηκαν. Χωρίς το μαγικό κλειδί η κυριαρχία είναι αδύνατη και ο μαθητής μάταια θα χτυπά τις αναρίθμητες πόρτες του ναού.

2. Η αρχή της αντιστοιχίας

«Αυτό που είναι επάνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω. Αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι επάνω».

Κυμβάλειον

Αυτή η αρχή εκφράζει την αλήθεια ότι υπάρχει πάντα μια σταθερή σχέση μεταξύ των νόμων και των φαινομένων των διαφόρων επιπέδων του είναι και της ζωής. Το αρχαίο ερμητικό αξίωμα το εξηγεί με αυτά τα λόγια: «Αυτό που είναι επάνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω και αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι επάνω». Η κατανόηση αυτής της αρχής παρέχει τα μέσα για να φωτιστούν πολλά σκοτεινά παράδοξα και πολλά κρυμμένα μυστικά της φύσης. Υπάρχουν επίπεδα ζωής που αγνοούμε εντελώς. Αλλά όταν εφαρμόζουμε την αρχή της αντιστοιχίας, μπορούμε να καταλάβουμε τι γίνεται πιο μακριά, πράγμα που αλλιώς θα ήταν δύσκολο. Η αρχή αυτή εκδηλώνεται και εφαρμόζεται παντού στο σύμπαν, στα διάφορα επίπεδα του υλικού, νοητικού και πνευματικού σύμπαντος. Είναι ένας παγκόσμιος νόμος. Οι αρχαίοι Ερμητιστές τον θεωρούσαν ως ένα από τα σημαντικότερα νοητικά εργαλεία, με τη βοήθεια του οποίου ο άνθρωπος μπορεί να ανατρέψει νικηφόρα τα εμπόδια που αναφύονται μπροστά στο άγνωστο.

Χάρη σ' αυτήν την αρχή στάθηκε δυνατό να παραμεριστεί το πέπλο της Ίσιδας σε σημείο που να διακρίνει κανείς, μέσα σε μια αστραπή, ένα μέρος της μορφής της θεάς.

Όπως η γνώση των αρχών της γεωμετρίας επιτρέπει στον αστρονόμο που κάθεται στο εργαστήριό του, να μετρήσει την απόσταση των άστρων και να παρακολουθήσει τις κινήσεις τους, το ίδιο και η γνώση της αρχής της αντιστοιχίας επιτρέπει στον άνθρωπο να συμπεράνει το άγνωστο από το γνωστό. Μελετώντας τη μονάδα γνωρίζει το σύμπαν.

3. Η αρχή της δόνησης

«Τίποτα δεν αναπαύεται. Το παν κινείται, το παν δονείται».

Κυμβάλειον

Αυτή η αρχή δηλώνει ότι το παν είναι σε κίνηση, το παν δονείται και τίποτε δεν είναι σε κατάσταση ανάπαυσης, γεγονός που παραδέχεται και η σύγχρονη επιστήμη και που όλες οι καινούριες ανακαλύψεις τείνουν να επαληθεύσουν. Είναι πολλές χιλιάδες χρόνια που οι διδάσκαλοι της αρχαίας Αιγύπτου εξέφρασαν αυτήν την αρχή, η οποία εξηγεί ότι οι διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των εκδηλώσεων της ύλης, της ενέργειας, της ψυχής και του πνεύματος ακόμη, είναι η συνέπεια μιας διαφοράς στη συχνότητα των δονήσεων. Από το παν, που είναι το αγνό πνεύμα, έως τα πιο χονδροειδή σχήματα της ύλης, όλα δονούνται. Όσο πιο μεγάλη είναι η δόνηση τόσο πιο ψηλά είναι η θέση του αντικειμένου στην κλίμακα.

Η δόνηση του πνεύματος είναι τόσο έντονη και απείρως γρήγορη, ώστε πρακτικά βρίσκεται σε ηρεμία, όπως η ρόδα που γυρίζει με πολύ μεγάλη ταχύτητα μοιάζει ακίνητη. Στο άλλο άκρο της κλίμακας υπάρχουν χονδροειδή σχήματα της ύλης, των οποίων η δόνηση είναι χαμηλή κι έτσι μοιάζουν σαν να μην υπάρχουν. Μεταξύ των δυο αυτών αντίθετων πόλων υπάρχουν εκατομμύρια εκατομμυρίων διαφορετικοί βαθμοί δόνησης. Από το σωματίδιο και το

ηλεκτρόνιο, από το άτομο και το μόριο έως τους κόσμους και τα σύμπαντα, όλα κινούνται, όλα δονούνται. Αυτό είναι εξίσου αληθινό και για την ενέργεια και για τη δύναμη, οι οποίες δεν είναι παρά διαφορετικοί βαθμοί δόνησης. Το ίδιο ισχύει και για το νοητικό επίπεδο, του οποίου οι δονήσεις διέπουν τις καταστάσεις, καθώς επίσης και για το πνευματικό επίπεδο. Ο μαθητής του Ερμητισμού που καταλαβαίνει καλά αυτήν την αρχή, καθώς και τους κατάλληλους τύπους της, μπορεί να ελέγχει πολύ καλά τόσο τις δικές του νοητικές δονήσεις όσο και τις δονήσεις των άλλων. Οι διδάσκαλοι χρησιμοποιούν αυτήν την αρχή με διαφορετικούς τρόπους για να θριαμβεύσουν επάνω στα φαινόμενα της φύσης. «Αυτός που κατάλαβε την αρχή της δόνησης άδραξε το σκήπτρο της δύναμης» είπε ένας αρχαίος συγγραφέας.

4. Η αρχή της πολικότητας

«Το Παν είναι διπλό. Κάθε πράγμα έχει δύο άκρα. Το όμοιο και το ανόμοιο έχουν την ίδια σημασία. Οι αντίθετοι πόλοι έχουν την ίδια φύση αλλά διαφορετικούς βαθμούς. Τα άκρα αγγίζονται. Όλες οι αλήθειες δεν είναι παρά μισές αλήθειες. Όλα τα παράδοξα μπορούν να συμφιλιωθούν».

Κυμβάλειον

Αυτή η αρχή εμπεριέχει την αλήθεια ότι το παν είναι διπλό, έχει δύο πόλους, δύο άκρα. Αυτές οι φράσεις είναι παλιά ερμητικά αξιώματα. Εξηγούν τα αρχαία παράδοξα που είχαν θέσει σε αμηχανία τόσους ανθρώπους και τα οποία εξηγήθηκαν ως ακολούθως:

Η θέση και η αντίθεση είναι ταυτόσημες και δεν διαφέρουν παρά στο βαθμό. Οι αντίθετοι πόλοι μπορούν να συμφιλιωθούν, τα άκρα αγγίζονται, όλα είναι και δεν είναι συγχρόνως, όλες οι αλήθειες δεν είναι παρά μισές αλή-

θειες, κάθε αλήθεια είναι κατά το ήμισυ ψέμα, υπάρχουν δύο όψεις σε κάθε πράγμα, κ.λπ.

Η αρχή της πολικότητας εξηγεί ότι σε κάθε πράγμα υπάρχουν δύο πόλοι, δύο αντίθετες όψεις και ότι τα αντίθετα δεν είναι στην πραγματικότητα παρά τα δύο άκρα του ίδιου αντικειμένου, μεταξύ των οποίων παρεμβάλλονται διαφορετικοί βαθμοί. Για παράδειγμα, το ζεστό και το κρύο, αν και είναι αντίθετα, στην πραγματικότητα είναι ένα και το αυτό. Απλά διαφέρουν μεταξύ τους στο βαθμό θερμοκρασίας που έχουν. Συμβουλευτείτε το θερμόμετρό σας και κοιτάξτε αν μπορείτε να ανακαλύψετε πού τελειώνει το ζεστό και πού αρχίζει το κρύο. Δεν υπάρχει ένα απόλυτο ζεστό ούτε ένα απόλυτο κρύο. Αυτοί οι δύο όροι, ζεστό – κρύο, δείχνουν μόνο τους διαφορετικούς βαθμούς του ίδιου πράγματος και αυτό το ίδιο πράγμα που εκδηλώνεται σαν ζεστό ή κρύο είναι ένα απλό σχήμα, μια παραλλαγή της δόνησης. Έτσι το ζεστό ή το κρύο δεν είναι παρά οι δύο πόλοι αυτού που ονομάζουμε θερμότητα και τα φαινόμενα που τα συνοδεύουν είναι οι εκδηλώσεις της πολικότητας.

Η ίδια αρχή ισχύει και στην περίπτωση του φωτός και του σκοταδιού, που είναι ένα και το αυτό. Η διάκριση μεταξύ των δύο συνίσταται σε μια διαφορά βαθμών μεταξύ των δύο πόλων του φαινομένου. Πότε μας εγκαταλείπει η νύχτα και πότε αρχίζει η μέρα; Ποια η διαφορά μεταξύ μικρού και μεγάλου, εύκολου και δύσκολου, άσπρου και μαύρου, αρνητικού και θετικού, επάνω και κάτω; Η αρχή της πολικότητας εξηγεί αυτά τα παράδοξα και καμιά άλλη αρχή δεν μπορεί να την αντικαταστήσει. Ακόμα και στο νοητικό επίπεδο ενεργεί η ίδια αρχή.

Ας πάρουμε ένα ακραίο αλλά χαρακτηριστικό παράδειγμα: το μίσος και την αγάπη, δύο νοητικές καταστάσεις

φαινομενικά τελείως διαφορετικές. Και στις δύο αυτές καταστάσεις υπάρχουν διαφορετικοί βαθμοί. Υπάρχουν ενδιάμεσα συναισθήματα για τα οποία χρησιμοποιούμε τις λέξεις συμπάθεια ή αντιπάθεια που συχνά συγχέονται τόσο πολύ, ώστε να δυσκολεύεται κανείς αρκετά να μάθει αν κάποιος σας είναι συμπαθητικός, αντιπαθητικός ή αν σας είναι αδιάφορος. Αυτά τα αντίθετα συναισθήματα δεν είναι παρά διαφορετικοί βαθμοί ενός μοναδικού συναισθήματος, όπως καταλαβαίνετε, αν θελήσετε να το σκεφθείτε έστω και για πολύ λίγο. Το σημαντικότερο σε όλα αυτά, και οι Ερμητιστές δίνουν σ' αυτό μεγάλη σημασία, είναι η δυνατότητα να αλλάξει κανείς στο ίδιο του το πνεύμα και στο πνεύμα των άλλων τις δονήσεις του μίσους σε δονήσεις αγάπης. Πολλοί από σας που διαβάζετε αυτές τις γραμμές, έχετε τόσο από τον εαυτό όσο και από τους άλλους την εμπειρία της αθέλητης και γρήγορης μετάβασης που μπορεί να γίνει μεταξύ αγάπης - μίσους και το αντίθετο. Καταλαβαίνετε λοιπόν ότι είναι δυνατό να την πραγματοποιήσετε με τη βοήθεια της θέλησής σας χρησιμοποιώντας τους ερμητικούς τύπους. Το καλό και το κακό δεν είναι παρά διαφορετικοί πόλοι του ίδιου πράγματος.

Ο Ερμητισμός γνωρίζει την τέχνη να μεταβάλλει το κακό σε καλό με την εφαρμογή της αρχής της πολικότητας. Συμπέρασμα: η τέχνη της πολικότητας γίνεται μια φάση της νοητικής αλχημείας, η οποία είναι γνωστή και εφαρμόζεται από τους αρχαίους και από τους σύγχρονους διδασκάλους του Ερμητισμού. Η κατανόηση αυτής της αρχής επιτρέπει να τροποποιεί κανείς τόσο τη δική του πολικότητα όσο και την πολικότητα των άλλων, αν βέβαια θέλει να αφιερώσει το χρόνο και τη μελέτη που απαιτείται για να γίνει διδάσκαλος αυτής της τέχνης.

5. Η αρχή του ρυθμού

«Όλα ρέουν μέσα και έξω. Κάθε πράγμα έχει τη διάρκειά του. Κάθε πράγμα εξελίσσεται και κατόπιν εκφυλίζεται. Η ταλάντωση του εκκρεμούς εκδηλώνεται σε όλα. Ο χρόνος της αιώρησής του προς τα δεξιά είναι ίσος με το χρόνο της αιώρησής του προς τ' αριστερά. Ο ρυθμός είναι σταθερός».

Κυμβάλειον

Αυτή η αρχή εκφράζει την αλήθεια ότι σε κάθε πράγμα εκδηλώνεται μια ορισμένη κίνηση, ένα πήγαινε-έλα, μια πλημμυρίδα και μια άμπωτη, μια ταλάντωση εμπρός και πίσω, μια κίνηση όμοια μ' αυτήν του εκκρεμούς, κάτι όμοιο με τη θάλασσα που ανεβαίνει και κατεβαίνει. Αυτή η κίνηση δημιουργείται μεταξύ των δύο πόλων, τους οποίους η αρχή περιγράφει και των οποίων την ύπαρξη μας έχει ήδη δείξει. Υπάρχει πάντα μια δράση και μια αντίδραση, μια πρόοδος και μια οπισθοδρόμηση, ένα ανώτατο σημείο και ένα κατώτατο. Αυτό ισχύει για όλα τα στοιχεία του σύμπαντος, τους ήλιους, τους κόσμους, τους ανθρώπους, τα ζώα, το πνεύμα, την ενέργεια και την ύλη. Αυτός ο νόμος εκδηλώνεται στη δημιουργία και στην καταστροφή των κόσμων, στην ακμή και παρακμή των εθνών, στη ζωή κάθε πράγματος και τελικά στη νοητική κατάσταση των ανθρώπων.

Γι' αυτήν την τελευταία περίπτωση οι Ερμητιστές θεωρούν πολύ σπουδαία τη γνώση αυτής της αρχής. Την έχουν καταλάβει πολύ καλά και ξέρουν ότι η εφαρμογή της είναι παγκόσμια. Ανακάλυψαν επίσης κάποια μέσα για να εκμηδενίσουν τ' αποτελέσματά της πάνω τους με τη χρήση κατάλληλων τύπων και μεθόδων. Χρησιμοποιούν το νοητικό νόμο της εξουδετέρωσης. Δεν μπορούν να εκμηδενίσουν την αρχή ούτε να σταματήσουν την πορεία της, αλλά έχουν μάθει να αποφεύγουν τ' αποτελέσματά της επάνω

τους ως ένα βαθμό, ο οποίος εξαρτάται από το βαθμό αυτοκυριαρχίας τους. Έχουν μάθει να τη χρησιμοποιούν αντί να χρησιμοποιούνται από αυτήν.

Σε αυτό και σε παρόμοιες μεθόδους συνίσταται η τέχνη των Ερμητιστών. Ο διδάσκαλος του Ερμητισμού κατευθύνει τον εαυτό του στον πόλο που θέλει να μείνει. Κατόπιν εξουδετερώνει την ταλάντωση του εκκρεμούς, η οποία θα έτεινε να τον μεταφέρει προς τον άλλο πόλο. Όλοι όσοι έχουν αποκτήσει ένα κάποιο βαθμό αυτοκυριαρχίας ενεργούν έτσι σε κάποιο βαθμό, λίγο ως πολύ ασυνείδητα. Αντίθετα ο διδάσκαλος το κάνει συνειδητά χρησιμοποιώντας τη θέλησή του. Καταλήγει να φτάσει σ' ένα βαθμό νοητικής ισορροπίας και σταθερότητας σχεδόν απίστευτο για τις μάζες που πάνε κι έρχονται εμπρός και πίσω σαν εκκρεμές. Αυτή η αρχή, καθώς και η αρχή της πολικότητας και οι μέθοδοι για να τις αντιμετωπίσουμε και να τις εξουδετερώσουμε, έχουν μελετηθεί με πολλή προσοχή από τους Ερμητιστές και η χρήση τους αποτελεί σπουδαίο μέρος της νοητικής ερμητικής αλχημείας.

6. Η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος

«Κάθε αιτία έχει το αποτέλεσμά της. Κάθε αποτέλεσμα έχει την αιτία του. Όλα συμβαίνουν σύμφωνα με το νόμο. Τύχη δεν είναι παρά ένα όνομα που δίνεται στον μη αναγνωρισμένο νόμο. Υπάρχουν πολλά επίπεδα αιτιότητας, αλλά τίποτε δεν ξεφεύγει από το νόμο».

Κυμβάλειον

Αυτή η αρχή βεβαιώνει το γεγονός ότι υπάρχει μια αιτία για κάθε αποτέλεσμα και ένα αποτέλεσμα για κάθε αιτία, ότι όλα συμβαίνουν σύμφωνα με το νόμο, ότι τίποτε δεν γίνεται τυχαία, ότι τύχη δεν υπάρχει και ότι εφόσον υπάρχουν διαφορετικά επίπεδα αιτίας και αποτελέσματος

και το ανώτερο επίπεδο κυριαρχεί πάντα στο κατώτερο, τίποτε δεν μπορεί να διαφύγει από το νόμο.

Οι Ερμητιστές γνωρίζουν ως ένα σημείο την τέχνη και τις μεθόδους να υψώνονται πάνω από το συνηθισμένο επίπεδο της αιτίας και του αποτελέσματος. Με το να υψώνονται νοητικά σ' ένα ανώτερο επίπεδο γίνονται η αιτία αντί να είναι το αποτέλεσμα. Τα πλήθη αφήνονται να οδηγηθούν πειθήνια. Υπακούουν σε ό,τι τα περιτριγυρίζει, στις θελήσεις και τις επιθυμίες αυτών που είναι πιο δυνατοί από αυτά, στην κληρονομικότητα, στην υποβολή και σ' όλες τις άλλες εξωτερικές αιτίες που τα διέπουν σαν να ήταν απλά πιόνια στη σκακιέρα της ζωής. Αντίθετα οι διδάσκαλοι κυριαρχούν τόσο στα συναισθήματά τους, στο χαρακτήρα τους, στις ιδιότητές τους και στις δυνάμεις τους όσο και στο περιβάλλον τους με το να υψώνονται σε ανώτερο επίπεδο. Γίνονται δάσκαλοι αντί να είναι πιόνια. Παίζουν το παιχνίδι της ζωής αντί να χρησιμοποιούνται και να διευθύνονται από τη θέληση των άλλων ή από εξωτερικές επιρροές. Χρησιμοποιούν την αρχή αντί να είναι τα εργαλεία της. Οι διδάσκαλοι υπακούουν στην αιτιότητα του ανώτερου, αλλά κυριαρχούν στο δικό τους επίπεδο. Υπάρχει σε αυτήν τη βεβαίωση ένας πραγματικός θησαυρός γνώσεων. Ας το καταλάβει όπως μπορεί ο καθένας.

7. Η αρχή του γένους

«Υπάρχει ένα γένος σε όλα τα πράγματα. Όλα έχουν την αρχή τους, αρσενική ή θηλυκή. Το γένος εκδηλώνεται σε όλα τα επίπεδα».

Κυμβάλειον

Αυτή η αρχή κλείνει μέσα της την αλήθεια ότι το γένος υπάρχει σε όλα τα πράγματα. Οι αρχές, το αρσενικό και το

θηλυκό, βρίσκονται σταθερά σε δράση. Αυτό είναι αληθινό όχι μόνο στο φυσικό επίπεδο αλλά και στο νοητικό και ακόμη στο πνευματικό.

Στο φυσικό επίπεδο η αρχή εκδηλώνεται με τη μορφή του φύλου. Στο ανώτερο επίπεδο παίρνει μορφές πιο υψηλές, αλλά είναι πάντα η ίδια. Καμιά δημιουργία φυσική, νοητική ή πνευματική δεν είναι δυνατή χωρίς την αρχή αυτή. Η γνώση των νόμων της θα ρίξει φως σε πολλά θέματα τα οποία έφερναν σταθερά σε αμηχανία το ανθρώπινο πνεύμα. Η αρχή του γένους ενεργεί πάντα για να δημιουργήσει και να αναγεννήσει. Κάθε άτομο περιέχει δύο στοιχεία: αρσενικό και θηλυκό ή την ίδια τη μεγάλη αρχή. Κάθε αρσενικό στοιχείο έχει το θηλυκό του μέρος και κάθε θηλυκή αρχή περιέχει την αρσενική αρχή. Αν θέλετε να καταλάβετε τη φιλοσοφία της νοητικής και πνευματικής δημιουργίας και αναγέννησης, πρέπει να μελετήσετε και να καταλάβετε αυτήν την ερμητική αρχή. Περικλείει τη λύση ενός μεγάλου αριθμού μυστηρίων της ζωής. Επιμένουμε να σας πληροφορήσουμε ότι αυτή η αρχή δεν έχει καμιά σχέση με τις πολυάριθμες επιζήμιες και εκφυλισμένες θεωρίες ούτε με τα διδάγματα και τις εφαρμογές που διαδίδονται κάτω από φανταστικούς τίτλους και οι οποίες δεν είναι παρά εκπόρνευση της μεγάλης φυσικής αρχής του γένους. Τέτοιες μνήμες των αρχαίων ποταπών μορφών του φαλλισμού τείνουν να καταρρακώσουν τη διάνοια, το σώμα και το πνεύμα.

Η Ερμητική Φιλοσοφία πάντα υψωνόταν με αποτροπιασμό εναντίον αυτών των εκφυλισμένων διδασκαλιών που οδηγούν στη λαγνεία, στα ασυγκράτητα πάθη και στη διαστροφή των αρχών της φύσης. Αν είναι αυτά που ζητάτε, αφήστε αμέσως αυτό το βιβλίο. Ο Ερμητισμός δεν

έχει τίποτε που να σας είναι χρήσιμο. Γι' αυτούς που είναι αγνοί, όλα είναι αγνά. Γι' αυτούς που είναι κακοί, όλα είναι κακά!

3

Η ΝΟΗΤΙΚΗ ΜΕΤΑΛΛΑΞΗ

«Το πνεύμα, όπως και τα μέταλλα και τα στοιχεία, μπορεί να περάσει από μια κατάσταση σε κάποια άλλη διαφορετική, από ένα βαθμό σ' έναν άλλο, από έναν πόλο σε κάποιον άλλο, από μια δόνηση σε κάποια άλλη. Η αληθινή νοητική μετάλλαξη είναι μια νοητική τέχνη».

Κυμβάλειον

Όπως έχουμε ήδη πει, οι Ερμητιστές ήταν οι πρώτοι αλχημιστές, οι πρώτοι αστρολόγοι, οι πρώτοι ψυχολόγοι. Ο Ερμής ίδρυσε όλες αυτές τις σχολές σκέψης. Από την αλχημεία προήλθε η σύγχρονη χημεία και από τη μυστικιστική ψυχολογία η ψυχολογία των σχολών μας. Αλλά δεν πρέπει κανείς να υποθέσει ότι οι αρχαίοι αγνοούσαν αυτά που οι σύγχρονες σχολές πιστεύουν σαν αποκλειστική ιδιοκτησία τους. Τα ιερογλυφικά, τα χαραγμένα επάνω στα μνημεία της αρχαίας Αιγύπτου, αποδεικνύουν πολύ καθαρά ότι οι αρχαίοι είχαν τέλεια γνώση της αστρονομίας. Εξάλλου οι πυραμίδες κατασκευάστηκαν με σκοπό να χρησιμεύσουν στη μελέτη αυτής της επιστήμης. Ούτε τη χημεία αγνοούσαν. Πράγματι αποσπάσματα από τις αρχαίες γραφές που έχουν φθάσει ως εμάς σήμερα μας δείχνουν ότι οι χημικές ιδιότητες των σωμάτων τούς ήταν γνωστές. Για να πούμε την αλήθεια, οι αρχαίες θεωρίες που αφορού-

σαν τη φυσική επαληθεύτηκαν σιγά-σιγά από τις πρόσφατες ανακαλύψεις της σύγχρονης επιστήμης, προπάντων σε ό,τι αφορά τη σύσταση της ύλης. Δεν επιτρέπεται, επίσης, να υποθέτουμε ότι αγνοούσαν τις ανακαλύψεις τις αυτοαποκαλούμενες σύγχρονες από την ψυχολογία. Αντίθετα οι Αιγύπτιοι, στην ψυχολογική επιστήμη ιδιαίτερα, ήταν βαθύτατοι γνώστες. Προπάντων σε εκείνους τους κλάδους που οι σύγχρονες σχολές ακόμη αγνοούν. Οι κλάδοι αυτοί, σε πείσμα όλων, αρχίζουν να εμφανίζονται με το όνομα ψυχικές επιστήμες. Οι επιστήμες αυτές φέρνουν σε μεγάλη αμηχανία τους σημερινούς επιστήμονες, οι οποίοι αρχίζουν να παραδέχονται ότι *«θα μπορούσε τελικά να υπάρχει κάποια αλήθεια μέσα τους»*.

Στην πραγματικότητα, εκτός από τη χημεία, την αστρονομία και την υλική ψυχολογία (εδώ πρόκειται για την ψυχολογία στην όψη της ως νοητική ενέργεια), οι αρχαίοι κατείχαν μια εκτεταμένη γνώση υπερβατικής αστρονομίας, δηλαδή αστρολογίας, υπερβατικής χημείας, που την ονομάζουμε αλχημεία και υπερβατικής ψυχολογίας, δηλαδή μυητικής ψυχολογίας. Κατείχαν την εσωτερική γνώση τόσο καλά όσο και την εξωτερική, ενώ οι σύγχρονοι σοφοί δεν κατέχουν παρά μόνο την τελευταία. Μεταξύ των πολλών μυστικών κλάδων της γνώσης που είχαν οι Ερμητιστές, ήταν κι αυτός που είναι γνωστός με το όνομα νοητική μετάλλαξη και που αποτελεί το θέμα αυτού του κεφαλαίου.

Μετάλλαξη είναι μια λέξη που χρησιμοποιείται για να δείχνει την αρχαία τέχνη της μετατροπής των ευτελών μετάλλων σε χρυσό. Το ρήμα *μεταλλάσσω* σημαίνει *«αλλάζω μια φύση, μια μορφή, μια ουσία, σε κάτι άλλο. Τη μετατρέπω»*. (Webster). Κατά συνέπεια η νοητική μετάλλαξη είναι η τέχνη του να αλλάξεις, να μεταβάλλεις, να τροποποιήσεις τις νοητικές καταστάσεις σε άλλες, διαφορετικής φύ-

σης. Σας είναι τώρα εύκολο να καταλάβετε ότι η νοητική μετάλλαξη δεν είναι παρά η τέχνη της νοητικής χημείας ή αν προτιμάτε, μια μορφή εφαρμοσμένης μυητικής ψυχολογίας.

Αλλά αυτή η λέξη σημαίνει ακόμα περισσότερα πράγματα που δεν φαίνονται. Η μετάλλαξη, η αλχημεία ή η χημεία έχουν αρκετά σπουδαία αποτελέσματα στο νοητικό επίπεδο, ώστε να μην τίθενται σε αμφιβολία. Αν η τέχνη της νοητικής χημείας έμενε εκεί, θα ήταν χωρίς αμφιβολία ο πιο σπουδαίος κλάδος μελέτης, από αυτούς που είναι γνωστοί στον άνθρωπο. Αλλά ό,τι έχουμε πει δεν είναι παρά η αρχή. Ας δούμε γιατί.

Η πρώτη από τις επτά αρχές του Ερμητισμού είναι η αρχή της νοητικότητας, της οποίας το αξίωμα είναι: «Το παν είναι πνεύμα», πράγμα που σημαίνει ότι η πραγματικότητα του σύμπαντος είναι πνεύμα και ότι το σύμπαν το ίδιο είναι νοητικό. Δηλαδή, «*υπάρχει εις το πνεύμα του παντός*». Θα μελετήσουμε σε βάθος αυτήν την αρχή στα επόμενα κεφάλαια. Ας δούμε τώρα αν είναι αληθινό το αποτέλεσμά της.

Αν το σύμπαν είναι νοητικό, η νοητική μετάλλαξη πρέπει να είναι η τέχνη της τροποποίησης των καταστάσεων του σύμπαντος σε ό,τι αφορά την ύλη, τη δύναμη και το πνεύμα. Βλέπετε λοιπόν πως η νοητική μετάλλαξη είναι αληθινά η μαγεία για την οποία οι παλιοί συγγραφείς έχουν μεν μιλήσει τόσο πολύ στα μυητικά τους έργα, αλλά δεν έχουν δώσει παρά ελάχιστες εφαρμόσιμες οδηγίες. Αν όλα είναι νοητικά, η τέχνη της μετατροπής θα μπορούσε να επιτρέπει σε κάθε άτομο να μεταλλάσσει τις νοητικές του καταστάσεις. Θα μπορούσε επίσης να κάνει το δάσκαλο ελεγκτή όχι μόνο των υλικών καταστάσεων, αλλά και αυτών που συνήθως αποκαλούμε νοητικές.

Σε όλες τις περιπτώσεις, μόνο οι προχωρημένοι νοητικοί αλχημιστές υπήρξαν ικανοί να φτάσουν το βαθμό της δύναμης που θα τους ήταν αρκετή, ώστε να ελέγχουν τις πιο επιβλητικές φυσικές καταστάσεις, όπως είναι τα στοιχεία της φύσης, η πρόκληση ή το σταμάτημα καταιγίδων, η πρόκληση ή το σταμάτημα σεισμών και άλλα μεγάλα φυσικά φαινόμενα. Το γεγονός ότι τέτοιοι άνθρωποι υπήρξαν και υπάρχουν ακόμα και σήμερα είναι παραδεκτό από όλους τους προχωρημένους αποκρυφιστές των διαφόρων σχολών. Το ότι υπάρχουν διδάσκαλοι που έχουν στην κατοχή τους αυτές τις δυνάμεις το βεβαιώνουν στους μαθητές τους οι καλύτεροι καθηγητές, διότι έχουν δει γεγονότα και έχουν παραδείγματα που τους δικαιώνουν σ' αυτές τις πεποιθήσεις τους. Αυτοί οι διδάσκαλοι δεν κάνουν δημόσια επίδειξη των ικανοτήτων τους. Απομονώνονται από τα πλήθη με σκοπό να ακολουθήσουν πιο συνειδητά το δρόμο του ιδεώδους. Αναφέρουμε εδώ την ύπαρξή τους, για να επιστήσουμε την προσοχή σας στο γεγονός ότι η δύναμή τους είναι εντελώς νοητική και ενεργεί σύμφωνα με τους νόμους της ανώτερης νοητικής μετάλλαξης και της ερμητικής αρχής της νοητικότητας που λέει ότι: το σύμπαν είναι νοητικό.

Αλλά και οι μαθητές και οι Ερμητιστές που είναι κατώτεροι από τους διδασκάλους, τους μύστες και τους καθηγητές, είναι επίσης ικανοί να πραγματοποιήσουν εύκολα τη μετάλλαξη στο νοητικό επίπεδο.

Περιληπτικά ό,τι ονομάζουμε ψυχικό φαινόμενο, νοητική επιρροή, νοητική επιστήμη, φαινόμενο νέας σκέψης κ.λπ. υπακούει στους ίδιους γενικούς νόμους. Όπως κι αν ονομάσει κανείς το φαινόμενο είναι πάντα η ίδια η αρχή που ενεργεί (δεν υπάρχει παρά μόνο μια επικαλούμενη αρχή).

Ο μαθητής και ο πρακτικός της νοητικής μετάλλαξης ενεργούν στο νοητικό επίπεδο διαφοροποιώντας τους όρους και τις νοητικές καταστάσεις χάρη σε έναν αριθμό συνταγών λιγότερο ή περισσότερο αποτελεσματικών. Οι διάφορες μέθοδοι, διαβεβαιώσεις και απαρνήσεις των σχολών της νοητικής επιστήμης, συχνά πολύ ατελείς και πολύ λίγο αποτελεσματικές, δεν είναι παρά συνταγές της ερμητικής τέχνης. Το μεγαλύτερο μέρος των σύγχρονων πρακτικών έχει μεγάλη άγνοια αν τους συγκρίνει κανείς με τους αρχαίους διδασκάλους, διότι τους λείπουν οι θεμελιώδεις γνώσεις επάνω στις οποίες βασίζεται όλο το έργο.

Όχι μόνο είναι δυνατό σε κάποιον να αλλάξει ή να μεταβάλλει τις δικές του νοητικές καταστάσεις με τη βοήθεια των ερμητικών μεθόδων, αλλά μπορεί να τροποποιήσει και τις νοητικές καταστάσεις των άλλων. Εξάλλου αυτό γίνεται πάντα έτσι, καμιά φορά ασυνείδητα αλλά πολύ συχνά συνειδητά εκ μέρους ορισμένων ατόμων τα οποία έχουν καταλάβει τους νόμους και τις αρχές της αυτοπροστασίας. Καλύτερα ακόμη, όπως το γνωρίζει ένας μεγάλος αριθμός μυστών και μαθητών της σύγχρονης νοητικής επιστήμης, κάθε υλική κατάσταση που συσχετίζεται με το πνεύμα των άλλων ατόμων μπορεί να τροποποιηθεί ή να μεταλλαχθεί χάρη σε μια ζωηρή επιθυμία, σε μια δυνατή θέληση ή στους τρόπους ενέργειας αυτών που επιθυμούν να αλλάξουν τις καταστάσεις της ζωής τους.

Το κοινό είναι γενικά τόσο καλά πληροφορημένο στην εποχή μας γι’ αυτά τα πράγματα, ώστε δεν μας φαίνεται απαραίτητο να περιγράψουμε εκτενέστερα τις μεθόδους ενέργειάς τους. Σκοπός μας είναι να δείξουμε απλά ότι η τέχνη και η αρχή αυτή του Ερμητισμού βρίσκονται σε κάθε είδους πρακτικών εφαρμογών, όσο διαφορετικές κι αν φαίνονται κι όσο καλές ή κακές θεωρούνται. Γιατί στην

πραγματικότητα η δύναμη μπορεί να χρησιμοποιηθεί προς δύο αντίθετες κατευθύνσεις, σύμφωνα με την αρχή της πολικότητας.

Σε αυτό το μικρό έργο θα περιγράψουμε τις θεμελιώδεις αρχές της νοητικής μετάλλαξης. Αυτός που θα τις μελετήσει θα έχει πολλές πιθανότητες να καταλάβει καλά τις κρυμμένες αρχές και να αποκτήσει έτσι το κύριο κλειδί με το οποίο θα μπορέσει να ανοίξει τις πολυάριθμες πόρτες της αρχής της πολικότητας. Θα συνεχίσουμε τώρα με τη μελέτη της πρώτης από τις επτά αρχές του Ερμητισμού, την αρχή της νοητικότητας, που εξηγεί την αλήθεια ότι «*το παν είναι Πνεύμα*» και ότι «*το σύμπαν είναι νοητικό*», σύμφωνα με τα λόγια του Κυμβαλείου.

Συστήνουμε στους μαθητές μας να δώσουν μεγάλη προσοχή και να μελετήσουν πολύ σοβαρά αυτήν τη σημαντική αρχή, επειδή είναι πράγματι το θεμέλιο της Ερμητικής Φιλοσοφίας και της τέχνης της νοητικής μετάλλαξης.

4

ΤΟ ΠΑΝ

«Πίσω από το σύμπαν του χρόνου και του διαστήματος κρύβεται πάντα η ουσιώδης πραγματικότητα, η βασική αλήθεια».

Κυμβάλειον

Ουσία είναι αυτό που βρίσκεται πέρα από οποιαδήποτε εξωτερική εκδήλωση, είναι το απόσταγμα, η ουσιώδης πραγματικότητα, το σύμπαν το ίδιο. *Ουσιώδης* σημαίνει να υπάρχει κάτι τώρα, να είναι το ουσιώδες στοιχείο, να είναι πραγματικό. *Πραγματικότητα* σημαίνει: η κατάσταση ενός πραγματικού συμβάντος, αληθινού, διαρκούς, σταθερού, στέρεου, τωρινού κ.λπ.

Πίσω από κάθε φαινόμενο και κάθε εξωτερική εκδήλωση πρέπει πάντα να υπάρχει μια ουσιαστική πραγματικότητα. Αυτός είναι ο νόμος. Ο άνθρωπος που παρατηρεί το σύμπαν, του οποίου αποτελεί μια μονάδα, δεν μπορεί να δει παρά τις αλλαγές που γίνονται στην ύλη, στις δυνάμεις και στις νοητικές καταστάσεις. Βλέπει ότι αληθινά τίποτα δεν υπάρχει, αλλά ότι όλα γεννιούνται και εξελίσσονται. Τίποτα δεν μένει στάσιμο, δεν αναπαύεται. Όλα γεννιούνται, μεγαλώνουν και πεθαίνουν. Τη στιγμή ακριβώς που κάτι φτάνει στο απόγειό του, αρχίζει και παρακμάζει. Ο νόμος του ρυθμού εκδηλώνεται σταθερά. Για κανένα πράγμα δεν υπάρχει πραγματικότητα ούτε ιδιότητα διαρκείας,

ούτε σταθερότητα, ούτε ουσιαστικότητα. Τίποτα δεν είναι διαρκές, όλα αλλάζουν. Αυτός ο άνθρωπος βλέπει όλα τα πράγματα να γεννούν άλλα πράγματα και να παίρνουν μια άλλη μορφή. Βλέπει σταθερά μια δράση και μια αντίδραση, μια άμπωτη και μια πλημμυρίδα, μια κατασκευή και μια κατεδάφιση, μια δημιουργία και μια καταστροφή, τη γέννηση, την εξέλιξη και το θάνατο. Τίποτα δεν μένει σταθερό, όλα αλλάζουν. Αν βέβαια πρόκειται για ένα στοχαστή, καταλαβαίνει ότι καθένα από αυτά τα πράγματα που αλλάζουν δεν είναι παρά το φαινόμενο, η εξωτερική εκδήλωση κάποιας υποκείμενης δύναμης, κάποιας ουσιαστικής πραγματικότητας.

Όλοι οι στοχαστές ανεξαίρετα σε όλες τις χώρες και σε όλους τους καιρούς έχουν καταλάβει την ανάγκη της ύπαρξης αυτής της ουσιαστικής πραγματικότητας. Όλες οι άξιες του ονόματος φιλοσοφίες έχουν βασιστεί πάνω σε αυτήν τη σκέψη. Οι άνθρωποι έδωσαν σε αυτήν την ουσιώδη πραγματικότητα πολλά ονόματα, άλλοι την είπαν θεότητα, άλλοι την ονόμασαν ενέργεια αιώνια και ατελείωτη, άλλοι πάλι προσπάθησαν να την ονομάσουν ύλη. Αλλά όλοι αναγνώρισαν την ύπαρξή της. Είναι από τον ίδιο της τον εαυτό φανερή και δεν έχει ανάγκη από κανένα επιχείρημα ή απόδειξη.

Σε αυτό το έργο ακολουθήσαμε το παράδειγμα μερικών από τους μεγαλύτερους αρχαίους και σύγχρονους στοχαστές των ερμητιστών διδασκάλων. Ονομάσαμε αυτήν την υποκειμενική δύναμη, αυτήν την ουσιαστική πραγματικότητα με το ερμητικό όνομα το παν. Νομίζουμε ότι αυτή η λέξη είναι πιο εύκολο να γίνει κατανοητή σε σύγκριση με τις πολυάριθμες εκφράσεις που αποδίδει ο άνθρωπος σ' αυτό που είναι πέρα από οποιοδήποτε όνομα και πέρα από οποιαδήποτε διευκρίνιση. Παραδεχόμαστε και διδά-

σκουμε την άποψη των μεγάλων στοχαστών του Ερμητισμού όλων των εποχών, καθώς και την άποψη αυτών των φωτισμένων πνευμάτων που έχουν φθάσει στα ανώτερα επίπεδα του είναι. Όλοι βεβαιώνουν ότι η βαθιά φύση του παντός είναι αδύνατο να γίνει γνωστή. Πρέπει πράγματι να είναι έτσι, επειδή κανείς δεν μπορεί να καταλάβει το είναι του και τη δική του φύση, έστω και με τη βοήθεια του ίδιου του παντός.

Οι Ερμητιστές πιστεύουν και διδάσκουν ότι το παν καθαυτό είναι και οφείλει πάντα να είναι απροσδιόριστο. Θεωρούν όλες τις εικασίες, όλες τις θεωρίες, και όλα τα συμπεράσματα των θεολόγων και των μεταφυσικών που αφορούν την εσωτερική φύση του παντός ως την παιδιάστικη προσπάθεια των θνητών πνευμάτων να αρπάξουν το μυστικό του απείρου. Τέτοιες προσπάθειες πάντα αποτύγχαναν και πάντα θα αποτυγχάνουν από την ίδια τη φύση του έργου. Αυτός που κάνει τέτοιες αναζητήσεις διασχίζει από όλες τις πλευρές το λαβύρινθο της σκέψης και καταλήγει να αποπροσανατολιστεί χάνοντας κάθε λογική, κάθε δράση, κάθε υγιή και λογική συμπεριφορά γενόμενος έτσι ακατάλληλος για το έργο της ζωής. Μοιάζει με το σκίουρο που τρέχει με μεγάλη ταχύτητα πάνω στην κινητή ρόδα του κλουβιού του ταξιδεύοντας συνεχώς, χωρίς να καταλήγει πουθενά, ενώ μένει φυλακισμένος βρισκόμενος πάντα στο μέρος από όπου ξεκίνησε.

Πιο αλαζόνες ακόμα είναι αυτοί που προσπαθούν να αποδώσουν στο παν την προσωπικότητά τους, τις ιδιότητές τους, το χαρακτήρα τους και τα δικά τους προσόντα αποδίδοντάς του συγκινήσεις, αισθήματα και ανθρώπινα χαρακτηριστικά και προπάντων τα πιο μεγάλα ελαττώματα της ανθρωπότητας, τη ζήλια, την τάση για κολακεία και εγκώμια, την πλεονεξία, την επιθυμία για τιμές και ό,τι άλλο

παραμένει ακόμη από την παιδική ηλικία της φυλής μας. Τέτοιες ιδέες δεν είναι άξιες για φωτισμένους ανθρώπους και πρέπει να απομακρύνονται γρήγορα.

Σε αυτό το σημείο νομίζουμε ότι πρέπει να κάνουμε μια διάκριση μεταξύ θεολογίας και θρησκείας, μεταξύ φιλοσοφίας και μεταφυσικής. Για μας θρησκεία είναι η διαισθητική παραδοχή της ύπαρξης του παντός. Η θεολογία είναι η προσπάθεια των ανθρώπων να του αποδώσουν μια προσωπικότητα, ιδιότητες και χαρακτηριστικά, να του αποδώσουν τις θεωρίες τους που αφορούν τις υποθέσεις τους, τη θέλησή τους, τις επιθυμίες τους, τα σχέδιά τους και να γίνουν οι ενδιάμεσοι μεταξύ αυτού και του λαού. Για μας η φιλοσοφία είναι μια αναζήτηση που αποσκοπεί στο να γνωρίσουμε τα πράγματα που είναι δυνατό να γίνουν γνωστά και να μελετηθούν. Ενώ η μεταφυσική είναι η απόπειρα να οδηγηθεί η αναζήτηση πιο βαθιά, πέρα από τα συνηθισμένα όρια, σε άγνωστες και απίστευτες περιοχές, αλλά μέσα στους ίδιους στόχους που έχει η θεολογία. Επομένως η θρησκεία και η φιλοσοφία είναι για πράγματα που έχουν τις ρίζες τους στην πραγματικότητα, ενώ η θεολογία και η μεταφυσική μας φαίνονται σαν καλάμια σπασμένα, ριζωμένα στην κινητή άμμο της άγνοιας που αποτελούν ένα εύθραυστο στήριγμα για το νου και το πνεύμα του ανθρώπου. Δεν θέλουμε να επιμείνουμε, προκειμένου να κάνουμε τους μαθητές μας να παραδεχτούν αυτόν τον ορισμό. Τον αναφέρουμε μόνο για να προσδιορίσουμε τη θέση μας. Εξάλλου σε αυτό το θέμα δεν θα μιλήσουμε παρά με πολλή μετριοπάθεια και για τη θεολογία και για τη μεταφυσική.

Ενώ η ουσιαστική φύση του παντός είναι αδύνατο να συλληφθεί, υπάρχουν μερικές αλήθειες συνδεδεμένες με την ύπαρξή του, που το ανθρώπινο πνεύμα είναι διατε-

θειμένο να παραδεχτεί. Μια εξέταση αυτών των σχέσεων αποτελεί θέμα ενδιαφέρουσας αναζήτησης, προπάντων όταν αυτές οι σχέσεις εναρμονίζονται με τις θεωρίες των φωτισμένων των ανώτερων επιπέδων. Σας συμβουλεύουμε να κάνετε αμέσως και με ενεργητικότητα αυτήν την αναζήτηση.

«Αυτό που είναι θεμελιώδης αλήθεια, ουσιαστική πραγματικότητα, δεν έχει καμιά ανάγκη ειδικής ονομασίας. Όμως οι φωτισμένοι άνθρωποι την αποκαλούν το παν».

Κυμβάλειον

«Ως προς την ουσία του, το παν είναι αδύνατο να γίνει αντιληπτό».

Κυμβάλειον

«Εν τούτοις τα επιχειρήματα της λογικής πρέπει να γίνονται δεκτά με τον πιο μεγάλο σεβασμό και με την πιο μεγάλη φιλοξενία».

Κυμβάλειον

Η ανθρώπινη λογική, την οποία πρέπει να ακούμε με θρησκευτική ευλάβεια όσο μπορούμε να σκεπτόμαστε, μας πληροφορεί με αυτόν τον τρόπο για το θέμα του παντός και αυτό χωρίς να ζητά να απομακρύνει το πέπλο αυτού που δεν είναι δυνατό να γίνει γνωστό:

1. Το παν οφείλει να είναι παν, ό,τι είναι πραγματικά. Τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει έξω από το παν, διότι αλλιώς το παν δεν θα ήταν παν.

2. Το παν πρέπει να είναι άπειρο, διότι τίποτα δε μπορεί να το προσδιορίσει, να το οριοθετήσει, να το περιορίσει ή να το παρεμποδίσει. Πρέπει να είναι άπειρο στο χρόνο, δηλαδή αιώνιο. Πρέπει να υπήρχε πάντα, διότι δεν υπάρχει τίποτα ικανό να το δημιουργήσει. ΄Ενα πράγμα δεν μπορεί να προέλθει από το τίποτα. Αν δεν είχε υπάρξει έστω και

για μια μόνο στιγμή, δεν θα υπήρχε τώρα. Πρέπει να είναι προορισμένο να υπάρχει σταθερά στο μέλλον, διότι τίποτα δεν μπορεί να το καταστρέψει. Δεν θα μπορέσει ποτέ να μην είναι έστω και για μια στιγμή, διότι το κάτι δεν μπορεί ποτέ να γίνει τίποτα.

Πρέπει να είναι άπειρο στο χώρο. Πρέπει να είναι παντού, γιατί δεν υπάρχει θέση έξω από το παν. Δεν μπορεί παρά να είναι συνεχές στο χώρο, χωρίς ρωγμή, χωρίς κενό, χωρίς διαχωρισμό, χωρίς διακοπή, διότι δεν υπάρχει τίποτα που να μπορεί να το σπάσει, να το χωρίσει ή να διακόψει τη συνέχειά του. Πρέπει να είναι άπειρο σε δύναμη, δηλαδή απόλυτο, διότι τίποτα δεν είναι ικανό να το περιορίσει, να το περιστείλει, να το καταστείλει, να το οριοθετήσει, να το εξουσιάσει. Δεν υπόκειται σε καμιά άλλη δύναμη, γιατί δεν υπάρχει άλλη δύναμη.

3. Το παν πρέπει να είναι αμετάβλητο, δηλαδή να μην υπόκειται σε μεταβολές της εσωτερικής φύσης του, διότι τίποτα δεν είναι ικανό να φέρει αλλαγές πάνω του. Δεν υπάρχει τίποτα στο οποίο θα μπορούσε να αλλάξει. Δεν μπορεί κανείς να του προσθέσει τίποτα ούτε να του αφαιρέσει. Δεν μπορεί κανείς να το μεγαλώσει ή να το ελαττώσει. Δεν μπορεί να γίνει ούτε πιο μεγάλο ούτε πιο μικρό από οποιαδήποτε άποψη. Πρέπει να ήταν πάντα και πρέπει να παραμένει πάντα ακριβώς όπως είναι σήμερα, παν. Δεν υπήρξε ποτέ, δεν υπάρχει τώρα και δεν θα υπάρξει ποτέ άλλο πράγμα, στο οποίο θα μπορούσε να μεταβληθεί.

Το παν, με το να είναι άπειρο, απόλυτο, αιώνιο και αμετάβλητο, δηλώνει ότι τίποτα το πεπερασμένο, το μεταβλητό, το εφήμερο, το περιορισμένο δεν μπορεί να είναι το παν. Και όπως δεν υπάρχει τίποτα έξω από το παν, όλα τα πεπερασμένα πράγματα πρέπει να είναι τίποτα στην πραγ-

ματικότητα. Μην τρομάζετε. Δεν έχουμε την πρόθεση με το πρόσχημα της Ερμητικής Φιλοσοφίας να σας κάνουμε να ακολουθήσετε το πεδίο της χριστιανικής επιστήμης. Είναι δυνατό να συμφιλιώσουμε αυτές τις δύο φαινομενικά αντίθετες καταστάσεις. Κάνετε υπομονή, θα το επιχειρήσουμε όταν θα έρθει η στιγμή.

Βλέπουμε γύρω μας ότι αυτό που αποκαλούν ύλη αποτελεί το φυσικό θεμέλιο όλων των μορφών που υπάρχουν. Το παν είναι απλά μόνο ύλη; Η ύλη δεν μπορεί να εκδηλώσει ούτε ζωή ούτε νου και όμως ζωή και νους εκδηλώνονται στο σύμπαν. Το παν δεν μπορεί να είναι ύλη, επειδή τίποτα δεν μπορεί να φτάσει πιο ψηλά από τη δική του πηγή, τίποτα σε αυτό δεν εκδηλώνεται ως αποτέλεσμα το οποίο δεν υπήρχε ήδη σε αυτή, ούτε μπορεί να υπάρξει ως συνέπεια η οποία δεν υπήρχε ήδη προηγουμένως. Η σύγχρονη επιστήμη μας πληροφορεί ότι, στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει κάτι ξεχωριστό που θα μπορούσε να ονομαστεί ύλη. Αυτό που ονομάζουμε ύλη είναι απλά μια ενέργεια ή μια διακοπτόμενη δύναμη, δηλαδή μια ενέργεια ή μια δύναμη που κατέχει έναν πολύ ασθενή βαθμό δονήσεων. Όπως ένας συγγραφέας είπε τελευταία: «Η ύλη συγχέεται στα μυστήρια». Η ίδια η υλική επιστήμη εγκατέλειψε τη θεωρία της ύλης και βασίζεται τώρα πλέον στην ενέργεια.

Το παν είναι λοιπόν απλά ενέργεια ή δύναμη; Ούτε το ένα ούτε το άλλο, αν θεωρείται με την έννοια που δίνουν στις λέξεις οι υλιστές, γιατί η ενέργειά τους και η δύναμή τους είναι τυφλές, μηχανικές και απογυμνωμένες από ζωή και νου. Η ζωή και η διάνοια δεν μπορούν σε καμιά περίπτωση να προέλθουν από μια ενέργεια ή μια δύναμη τυφλή, για το λόγο που μόλις πριν λίγο αναπτύξαμε: *«Τίποτα δεν μπορεί να φθάσει πιο ψηλά από τη δική του πηγή. Τίποτα δεν εκδηλώνεται στο αποτέλεσμα που να μην ήταν*

ήδη στην αιτία». ΄Ετσι το παν δεν μπορεί να είναι μια απλή ενέργεια ούτε μια απλή δύναμη. Αν ήταν έτσι, δεν θα ήταν δυνατό να υπάρχουν έννοιες όπως είναι η ζωή και ο νους. ΄Ομως ξέρουμε ότι οι έννοιες αυτές υπάρχουν, γιατί είμαστε ζωντανοί και χρησιμοποιούμε το νου μας για να μελετήσουμε αυτό το ζήτημα. ΄Ετσι συμπεραίνουν αυτοί που δηλώνουν ότι η ενέργεια δεν είναι το παν. Τι είναι λοιπόν αυτό που είναι ανώτερο από την ύλη και την ενέργεια και το οποίο ξέρουμε ότι υπάρχει στο σύμπαν; Είναι η ζωή και η διάνοια. Είναι η ζωή και η διάνοια σε όλους τους διαφορετικούς βαθμούς της εξέλιξης. Αλλά τότε θα ρωτήσετε: Ισχυρίζεστε ότι το παν είναι η ζωή και η διάνοια; Και ναι και όχι, θα απαντήσουμε. Αν εννοείτε ζωή και διάνοια όπως τη θεωρούμε και εμείς, οι φτωχοί και ασήμαντοι θνητοί, θα λέγαμε: ΄Οχι! Το παν δεν είναι αυτό. Αλλά θα ρωτήσετε: Τι είδους ζωή και νου εννοείτε; Θα απαντήσουμε: Τη ζωντανή διάνοια, που είναι πολύ ανώτερη από αυτό που οι θνητοί εννοούν με αυτές τις λέξεις, που δεν συγκρίνεται με μηχανικές δυνάμεις ή με την ύλη. Αυτό που θέλουμε να πούμε είναι η απέραντη και ζωντανή διάνοια συγκρινόμενη με την πεπερασμένη ζωή και διάνοια. Θέλουμε να πούμε αυτό που τα φωτισμένα πνεύματα καταλαβαίνουν όταν προφέρουν με σεβασμό τη λέξη πνεύμα. Το παν είναι ο απεριόριστος, ο άπειρος ζωντανός νους. Οι φωτισμένοι τον αποκαλούν *πνεύμα.*

5

ΤΟ ΝΟΗΤΙΚΟ ΣΥΜΠΑΝ

«Το σύμπαν είναι νοητικό. Περιλαμβάνεται στην ψυχή του παντός».

Κυμβάλειον

Το παν είναι πνεύμα! Αλλά τι είναι πνεύμα; Είναι αδύνατο να απαντήσουμε σε αυτήν την ερώτηση, γιατί ο ορισμός του είναι ίδιος με αυτόν του παντός, το οποίο δεν μπορούμε ούτε να εξηγήσουμε ούτε να προσδιορίσουμε.

Πνεύμα είναι η λέξη που δίνουν οι άνθρωποι στην ανώτερη σύλληψη της άπειρης ζωντανής ψυχής. Σημαίνει την πραγματική ουσία, τη ζωντανή ψυχή, πολύ ανώτερη από τη ζωή και την ψυχή που γνωρίζουμε, όπως αυτές είναι ανώτερες από τη μηχανική ενέργεια και από την ύλη. Το πνεύμα ξεπερνά την κρίση μας. Μεταχειριζόμαστε αυτήν τη λέξη όταν σκεφτόμαστε το παν και θέλουμε να μιλήσουμε γι' αυτό. Για τη σκέψη μας και την αντίληψή μας, έχουμε δίκιο να θεωρούμε το πνεύμα ως την άπειρη ζωντανή ψυχή, αναγνωρίζοντας συγχρόνως ότι μας είναι αδύνατο να την καταλάβουμε τελείως. Πρέπει να ενεργήσουμε έτσι ή να πάψουμε τελείως να σκεπτόμαστε το ζήτημα.

Θα μελετήσουμε τώρα τη φύση του σύμπαντος στο σύνολό της και στα μέρη της. Τι είναι σύμπαν; Είδαμε ήδη ότι τίποτα δεν μπορεί να υπάρξει έξω από το παν. Το σύμπαν λοιπόν είναι το παν; Όχι, δεν μπορεί να είναι έτσι, διότι

το σύμπαν μοιάζει να σχηματίζεται από πολλά πράγματα. Αλλάζει σταθερά. Με μια λέξη, δεν υπόκειται τελείως στις ιδέες που έχουμε αποφασίσει να δεχθούμε όσον αφορά το παν και που έχουμε εξηγήσει στο τελευταίο μας θέμα.

Έτσι αν το σύμπαν δεν είναι το παν πρέπει τότε να είναι το τίποτα. Αυτό είναι, εκ πρώτης όψεως, το αναπόφευκτο συμπέρασμα της σκέψης μας. Αλλά αυτή η απάντηση δεν μας ικανοποιεί, γιατί έχουμε συνείδηση της ύπαρξης του σύμπαντος. Αν λοιπόν το σύμπαν δεν είναι ούτε το παν ούτε το τίποτα, τι μπορεί να είναι; Ας εξετάσουμε με λεπτομερή τρόπο αυτό το ζήτημα.

Αν το σύμπαν υπάρχει ή φαίνεται να υπάρχει, πρέπει να προέρχεται κατά κάποιο τρόπο από το παν. Πρέπει να είναι μια δημιουργία του παντός. Αλλά αφού είναι αδύνατο να έχει δημιουργηθεί κάτι από το τίποτα, από τι πράγμα θα μπορούσε να το δημιουργήσει το παν;

Μερικοί φιλόσοφοι απάντησαν σε αυτήν την ερώτηση λέγοντας ότι το παν δημιούργησε το σύμπαν από τον εαυτό του, δηλαδή από την ουσία και την υπόστασή του. Αλλά αυτό δεν μπορεί να έχει γίνει έτσι, γιατί προηγουμένως είδαμε ότι δεν μπορεί κανείς να αφαιρέσει τίποτα από το παν και ότι δεν μπορεί επίσης κανείς να το διαιρέσει. Έστω και να μπορούσε να γίνει, το ελάχιστο μόριο του σύμπαντος θα μπορούσε να αγνοήσει την ίδια του την ύπαρξη, το παν; Το παν δεν θα μπορούσε να χάσει τη γνώση του εαυτού του, ακόμη δε περισσότερο δεν θα μπορούσε να γίνει άτομο, μια τυφλή δύναμη ή κάτι κατώτερου βαθμού ζωής. Κάποιοι άνθρωποι φαντάστηκαν ότι το παν ήταν στην πραγματικότητα παν, αναγνωρίζοντας δε ότι αυτοί, οι άνθρωποι, υπήρχαν, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι αυτοί και το παν ήταν όμοιοι και γέμισαν την ατμόσφαιρα με την κραυγή τους φωνάζοντας: «Είμαι Θεός» προς μεγάλη

διασκέδαση του πλήθους και μεγάλο πόνο των σοφών. Αν βέβαια το άτομο φώναζε «Είμαι άνθρωπος», θα ήταν πιο φρόνιμο.

Τι είναι λοιπόν στ' αλήθεια το σύμπαν, αν δεν είναι το παν και αν δεν έχει δημιουργηθεί από το παν, το οποίο θα έπρεπε να είχε διασπαστεί σε πολλά κομμάτια; Τι μπορεί να είναι; Τι μπορεί να έγινε; Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα. Ας το εξετάσουμε προσεκτικά. Η αρχή της αντιστοιχίας (βλ. στο πρώτο θέμα) έρχεται σταθερά για να μας βοηθήσει. Το παλιό ερμητικό αξίωμα που λέει ότι «Όπως είναι πάνω είναι και κάτω» μπορεί να μας διευκολύνει στο σημείο αυτό. Θα προσπαθήσουμε να δώσουμε μια ιδέα των λειτουργιών των ανώτερων επιπέδων εξετάζοντας πώς λειτουργεί το δικό μας επίπεδο. Η αρχή της αντιστοιχίας μπορεί να εφαρμοστεί σε αυτό το πρόβλημα τόσο καλά όσο και σε άλλα.

Ας δούμε λοιπόν στο δικό του επίπεδο ζωής, πώς δημιουργεί ο άνθρωπος. Καταρχάς, μπορεί να δημιουργήσει κάτι από τα υλικά που τον περιβάλλουν. Δεν μπορεί, όμως, να συμβεί το ίδιο σε ανώτερο επίπεδο, γιατί δεν υπάρχουν υλικά εκτός από το παν με τα οποία ο άνθρωπος θα μπορούσε να δημιουργήσει. Επιπλέον ο άνθρωπος μπορεί να τεκνοποιήσει ή να αναπαράγει τη φυλή του με το ζευγάρωμα, το οποίο είναι ένας προσωπικός πολλαπλασιασμός που οφείλεται στη μεταφορά ενός μέρους της εσωτερικής του υπόστασης στους απογόνους του. Ούτε και σε αυτήν την περίπτωση μπορεί να συμβεί το ίδιο με το παν. Γιατί το παν δεν μπορεί να δώσει ή να αφαιρέσει ένα μέρος του εαυτού του, όπως ακριβώς και δεν μπορεί να αναπαραχθεί ή να πολλαπλασιαστεί. Στην πρώτη περίπτωση θα ήταν πολλαπλασιασμός ή πρόσθεση για το παν. Έχουμε δει ότι αυτά τα δύο πράγματα είναι άτοπα, παράλογα. Όμως

δεν υπάρχει ένας τρίτος τρόπος τον οποίο θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ο άνθρωπος για να δημιουργήσει; Αναμφίβολα ναι. Ο άνθρωπος μπορεί να δημιουργήσει νοητικά. Ενεργώντας με αυτόν τον τρόπο δεν χρησιμοποιεί κανένα εξωτερικό υλικό και δεν αναπαράγεται ο ίδιος. Παρόλα αυτά, το πνεύμα του εκτελεί τη νοητική δημιουργία.

Σύμφωνα με την αρχή της αντιστοιχίας, μας επιτρέπεται να σκεφθούμε ότι το παν δημιούργησε το σύμπαν νοητικά με τον ίδιο τρόπο που ο άνθρωπος δημιουργεί νοητικές εικόνες. Σε αυτό ακριβώς το σημείο συμφωνεί η φωνή της λογικής με τη φωνή των φωτισμένων, όπως ακριβώς δείχνουν οι διδασκαλίες των σοφών, αυτή είναι η διδασκαλία του Ερμή.

Το παν δεν μπορεί να δημιουργήσει παρά μόνο νοητικά, χωρίς τη χρησιμοποίηση υλικών (είδαμε ότι δεν υπάρχουν γύρω του) και χωρίς να αναπαραχθεί το ίδιο, πράγμα επίσης αδύνατο. Δεν μπορούμε να αποφύγουμε αυτό το λογικό συμπέρασμα που μόλις αναφέραμε και που συμπίπτει με τις διδασκαλίες των φωτισμένων. Όπως σας είναι δυνατό να δημιουργήσετε ένα σύμπαν στο πνεύμα σας, έτσι και το παν μπορεί να δημιουργήσει το σύμπαν στο δικό του πνεύμα. Αλλά το δικό σας σύμπαν είναι η νοητική δημιουργία ενός πνεύματος πεπερασμένου, ενώ η δημιουργία του παντός είναι ενός πνεύματος άπειρου. Και οι δύο δημιουργίες είναι του ίδιου είδους, διαφέρουν όμως απεριόριστα στο βαθμό. Στη συνέχεια θα μελετήσουμε καλύτερα την πορεία της δημιουργίας και της εκδήλωσης. Αλλά από τώρα θα πρέπει να κρατήσετε πολύ καλά στο μυαλό σας αυτό: Το σύμπαν και ό,τι άλλο περιέχεται σε αυτό είναι μια νοητική δημιουργία του όλου. Πραγματικά, χωρίς καμία αμφιβολία, το παν είναι πνεύμα.

«Το παν δημιουργεί στο απεριόριστο πνεύμα του αναρίθμητα σύμπαντα τα οποία υπάρχουν εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Παρόλα αυτά, για το παν η εξέλιξη, η παρακμή και ο θάνατος ενός εκατομμυρίου κόσμων δεν φαίνεται να έχει μεγαλύτερη διάρκεια από ένα παίξιμο των βλεφάρων».

Κυμβάλειον

«Το απέραντο πνεύμα είναι ο κόρφος των κόσμων».

Κυμβάλειον

Η αρχή του γένους (βλέπε το πρώτο κεφάλαιο και τα κεφάλαια που ακολουθούν) εκδηλώνεται σε όλα τα επίπεδα της ζωής, υλικό, νοητικό, πνευματικό. Αλλά όπως ήδη έχουμε πει γένος δεν σημαίνει φύλο. Το φύλο δεν είναι παρά μια υλική εκδήλωση του γένους. Το γένος αναφέρεται στην παραγωγή ή τη δημιουργία. Οπουδήποτε κι αν δημιουργείται κάτι, σε ένα οποιοδήποτε επίπεδο ζωής, εκδηλώνεται η αρχή του γένους. Αυτό είναι επίσης αληθινό για τη δημιουργία των κόσμων.

Μη βιαστείτε να συμπεράνετε ότι διδάσκουμε την ύπαρξη ενός Θεού αρσενικού ή θηλυκού. Αυτή η ιδέα αποτελεί μια αλλοίωση των παλαιών διδασκαλιών πάνω σε αυτό το θέμα. Η αληθινή διδασκαλία μας μαθαίνει ότι το παν από μόνο του είναι υπεράνω του γένους, όπως είναι υπεράνω κάθε νόμου, συμπεριλαμβανομένων των νόμων του χρόνου και του χώρου. Είναι ο νόμος από τον οποίο πηγάζουν οι άλλοι νόμοι και δεν υπόκειται σε αυτούς. Αλλά όταν το παν εκδηλώνεται στο επίπεδο της παραγωγής και της δημιουργίας, ενεργεί τότε σύμφωνα με το νόμο και την αρχή του γένους, επειδή κινείται σε ένα κατώτερο επίπεδο ύπαρξης. Επομένως, εκδηλώνει την αρχή του γένους από την άποψη του αρσενικού και του θηλυκού και όλα αυτά, φυσικά, στο νοητικό επίπεδο.

Αυτή η ιδέα μπορεί να φανεί ανατρεπτική σε αυτούς που την ακούνε για πρώτη φορά κι όμως, καθένας από σας την έχει παραδεχθεί παθητικά στις καθημερινές σχέσεις του. Μιλάτε συνεχώς για τον πατέρα Θεό και για τη μητέρα Φύση, την παγκόσμια μητέρα. Έτσι έχετε ενστικτωδώς τη διαίσθηση, σαφή και άμεση γνώση της αρχής του γένους στο σύμπαν.

Η ερμητική διδασκαλία δεν δέχεται έναν πραγματικό δυισμό. Το παν είναι ένα. Οι δύο όψεις που έχει δεν είναι παρά διαφορές εκδηλώσεων. Η κύρια ιδέα της διδασκαλίας είναι ότι η αρχή του αρσενικού εκδηλωμένη από το παν, που μένει κατά κάποιο τρόπο έξω από την παρούσα νοητική δημιουργία του σύμπαντος, κατευθύνει τη θέλησή του στην αρχή του θηλυκού, την οποία μπορούμε να ονομάσουμε φύση. Έτσι αρχίζει το τωρινό έργο της εξέλιξης του σύμπαντος, από απλά κέντρα ενέργειας που βρίσκονται μέσα στον άνθρωπο. Η εξέλιξη προοδεύει και εξυψώνεται όλο και περισσότερο, για να θεσπίσει και να ισχυροποιήσει τους νόμους της φύσης. Αν προτιμάτε τις παλιές εικόνες σκέψης, μπορείτε να φανταστείτε την αρχή του αρσενικού με τη μορφή του Θεού Πατρός, την αρχή του θηλυκού με τη μορφή της φύσης, την παγκόσμια μητέρα, από τους κόλπους της οποίας όλα τα πράγματα δημιουργήθηκαν. Αυτά δεν είναι μόνο ένα ποιητικό σχήμα λόγου. Είναι μια ακριβής ιδέα της τωρινής πορείας της δημιουργίας του σύμπαντος. Αλλά να θυμόσαστε ότι το παν είναι ένα και ότι στο ατελεύτητο πνεύμα του δημιουργήθηκε το σύμπαν που υπάρχει σήμερα.

Η εφαρμογή του νόμου της αντιστοιχίας στον εαυτό σας και στο πνεύμα σας, θα σας βοηθήσει να αποκτήσετε σωστές ιδέες. Γνωρίζετε ότι αυτό το μέρος του εαυτού σας που αποκαλείτε Εγώ μένει κατά μέρος και δεν είναι

παρά ένας απλός μάρτυρας της δημιουργίας των νοητικών εικόνων στο πνεύμα σας. Το μέρος του πνεύματός σας στο οποίο συμπληρώνεται η νοητική γένεση μπορεί να ονομαστεί *προσωπικότητα* για να ξεχωρίσει από το *εγώ,* το οποίο μένει μάρτυρας αδρανής και δεν κάνει τίποτε άλλο από το να εξετάζει τις σκέψεις, τις ιδέες και τις εικόνες της προσωπικότητας. Θυμηθείτε ότι *«αυτό που είναι επάνω είναι σαν αυτό που είναι κάτω».*

Τα φαινόμενα που παράγονται σε ένα επίπεδο ζωής μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να διαφωτίσουμε τα μυστήρια των ανώτερων και κατώτερων επιπέδων.

Βρίσκετε εκπληκτικό ότι εσείς, που είστε ένα παιδί, αντιλαμβάνεστε αυτόν τον ενστικτώδη σεβασμό για το παν, αίσθημα το οποίο ονομάζουμε *θρησκεία*, αυτό το σεβασμό κι αυτήν την υποταγή στο πατρικό πνεύμα; Βρίσκετε εκπληκτικό όταν, θαυμάζοντας τα έργα και τα θαύματα τις φύσης, νιώθετε αισθήματα που έχουν τις ρίζες τους βαθιά βυθισμένες μέσα στο πιο ενδόμυχο είναι σας; Είναι το μητρικό πνεύμα που σφίγγετε τρυφερά στην αγκαλιά σας σαν ένα παιδί επάνω στο στήθος σας.

Μην κάνετε το λάθος να υποθέσετε ότι ο μικρός κόσμος που βλέπετε γύρω σας, η γη, η οποία δεν είναι παρά ένας κόκκος άμμου στο σύμπαν, είναι το ίδιο το σύμπαν. Υπάρχουν εκατομμύρια εκατομμυρίων ίδιοι κόσμοι που είναι απεριόριστοι και πολύ μεγαλύτεροι, καθώς επίσης υπάρχουν εκατομμύρια εκατομμυρίων ίδιοι κόσμοι μέσα στους κόλπους του ατελεύτητου πνεύματος του παντός.

Ακόμη στο μικρό μας πλανητικό σύστημα υπάρχουν περιοχές και επίπεδα ζωής πολύ ανώτερα από τα δικά μας και όντα δίπλα στα οποία εμείς οι φτωχοί και τυφλοί θνητοί είμαστε σαν αυτά τα άμορφα και ιξώδη ζώα που αναπαύονται στο βάθος των ωκεανών. Υπάρχουν όμως και όντα

τα οποία κατέχουν δυνάμεις και χαρίσματα πολύ ανώτερα από αυτά που ο άνθρωπος ανέκαθεν ονειρευόταν και που αποδίδει στους θεούς. Αυτά τα όντα υπήρξαν μόνο μια φορά όπως εσείς και μετά εκφυλίστηκαν. Θα γίνετε το ίδιο δυνατοί με αυτά, αλλά εσείς θα τελειοποιείστε συνέχεια και δεν θα εκφυλιστείτε. Αυτό είναι το πεπρωμένο του ανθρώπου σύμφωνα με τις διδασκαλίες των φωτισμένων. Ο θάνατος δεν είναι πραγματικός, ακόμα και με τη σχετική έννοια της λέξης. Δεν είναι παρά το λίκνο μιας καινούριας ζωής. Θα ανεβαίνετε πιο ψηλά, πάντα πιο ψηλά, προς υψηλότερα και πάντα ανώτερα επίπεδα ζωής.

Το σύμπαν είναι η πατρίδα σας. Θα διερευνήσετε τα καταφύγιά του, τα πιο απόκρυφα, πριν από το τέλος των καιρών. Κατοικείτε μέσα στο απεριόριστο πνεύμα του παντός. Οι πιθανότητές σας και οι ικανότητές σας είναι απεριόριστες στο χρόνο και στο χώρο. Όταν θα φτάσει το τέλος του μεγάλου κύκλου των αιώνων, όταν το παν θα καλέσει πάλι κοντά του τα πιο ταπεινά δημιουργήματά του, θα αναχωρήσετε χαρούμενοι, διότι τότε θα είσαστε ικανοί να καταλάβετε αυτή την αλήθεια, ότι δηλαδή θα γίνετε ένα με το παν. Έτσι μιλούν οι φωτισμένοι, αυτοί οι οποίοι ήδη προηγούνται πολύ στην οδό.

Προς το παρόν, να είσαστε ήρεμοι και να δείχνετε εμπιστοσύνη. Έχετε την εγγύηση και την προφύλαξη της απεριόριστης δύναμης, του πατρικού και του μητρικού πνεύματος.

«Στους κόλπους του πατρικού και του μητρικού πνεύματος, τα θνητά παιδιά βρίσκουν την κατοικία τους».

Κυμβάλειον

«Δεν υπάρχει κανείς στο σύμπαν χωρίς πατέρα και χωρίς μητέρα».

Κυμβάλειον

6

Η ΘΕΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΟΤΗΤΑ

«Αυτοί που δεν είναι ακόμη μύστες, αναγνωρίζοντας τη σχετική μη πραγματικότητα του σύμπαντος, φαντάζονται ότι μπορούν να περιφρονήσουν τους νόμους του. Είναι ηλίθιοι, παράφρονες και αλαζόνες που θα συντριβούν στους σκοπέλους και τους οποίους τα στοιχεία θα ξεσκίσουν εξ αιτίας της τρέλας τους. Ο πραγματικός μύστης, γνωρίζοντας τη φύση του σύμπαντος, χρησιμοποιεί το Νόμο εναντίον των νόμων, το ανώτερο εναντίον του κατωτέρου και με την τέχνη της αλχημείας μεταλλάσσει τα ευτελή πράγματα σε πολύτιμα. Έτσι θριαμβεύει. Η μαεστρία δεν εκδηλώνεται με αλλόκοτα όνειρα, με οράματα και ιδέες φανταστικές αλλά με τη χρησιμοποίηση των ανώτερων δυνάμεων εναντίον των κατωτέρων. Έτσι, με το να δονείται σε ανώτερα επίπεδα, αποφεύγει τις οδύνες των κατώτερων επιπέδων. Η μετάλλαξη, και όχι η αλαζονική άρνηση, είναι το σπαθί του δασκάλου».

Κυμβάλειον

Αυτή είναι η παραδοξότητα του σύμπαντος που προκύπτει από την αρχή της πολικότητας, η οποία εκδηλώνεται όταν το παν αρχίζει να δημιουργεί. Πρέπει να την παρακο-

λουθήσουμε με ακρίβεια, γιατί καθορίζει τη διαφορά μεταξύ της ημιμάθειας και της σοφίας. Όσον αφορά το απεριόριστο παν, το σύμπαν, οι νόμοι του, οι δυνάμεις του, η ζωή του, τα φαινόμενά του είναι ακόμη σαν πράγματα που βρίσκονται σε κατάσταση ονείρου και διαλογισμού.

Παρόλα αυτά οτιδήποτε πεπερασμένο έχει το σύμπαν πρέπει να θεωρείται ως πραγματικό. Η ζωή, η πράξη, η σκέψη οφείλουν να βασίζονται σε αυτό, χωρίς όμως να εγκαταλείπουν τη σταθερή αντίληψη της ανώτερης αλήθειας. Εν τούτοις πρέπει να υποτάσσεται στους δικούς του νόμους και στα δικά του επίπεδα. Αν το παν φανταζόταν ότι το σύμπαν ήταν πραγματικό, τότε δυστυχία σε αυτό το σύμπαν, γιατί δεν θα ήταν δυνατό να περάσει από το κατώτερο στο ανώτερο. Το σύμπαν θα έμενε ακίνητο και κάθε πρόοδος θα ήταν αδύνατη. Και αν ο άνθρωπος, εξαιτίας της ημιμάθειάς του, ζει, ενεργεί και σκέφτεται θεωρώντας το σύμπαν σαν ένα απλό όνειρο, όμοιο με τα δικά του πεπερασμένα όνειρα, αυτό το σύμπαν γίνεται αληθινά τέτοιο γι' αυτόν. Όπως για παράδειγμα ένας αγουροξυπνημένος που γυρίζει συνεχώς γύρω από το ίδιο σημείο παραπατώντας εδώ κι εκεί χωρίς να πραγματοποιεί καμιά πρόοδο στο περπάτημά του και τελικά ξυπνά απότομα όταν πέφτει, μωλωπίζεται και πληγώνεται προσκρούοντας στους φυσικούς νόμους που αγνόησε.

Διατηρείτε σταθερά το πνεύμα σας προς την κατεύθυνση του άστρου, αλλά το βλέμμα σας να είναι πάντα στραμμένο στα πόδια σας. Διαφορετικά, θα πέσετε στο βόρβορο.

Να θυμάστε καλά τη θεία παραδοξότητα: Το σύμπαν είναι και δεν είναι συγχρόνως. Μην ξεχνάτε ποτέ τους δύο πόλους της αλήθειας, το απόλυτο και το σχετικό. Δυσπιστείτε στην ημιμάθεια.

Αυτό που οι Ερμητιστές γνωρίζουν ως νόμο της παραδοξότητας δεν είναι παρά μια όψη της αρχής της πολικότητας. Οι ερμητικές γραφές είναι γεμάτες από αναφορές για την εμφάνιση της παραδοξότητας στη θεώρηση των προβλημάτων της ζωής και του είναι. Οι δάσκαλοι προειδοποιούν σταθερά τους μαθητές τους εναντίον του σφάλματος που κάνουν συχνά, να ξεχνούν δηλαδή την άλλη όψη κάθε ζητήματος. Οι προειδοποιήσεις τους αφορούν πιο ειδικά τα προβλήματα του απόλυτου και του σχετικού, τα οποία δυσκολεύουν όλους τους σπουδαστές της φιλοσοφίας και κάνουν τόσα άτομα να σκέφτονται και να ενεργούν αντίθετα από αυτό που αποκαλούμε κοινή λογική. Συμβουλεύουμε όλους τους μαθητές να βεβαιωθούν ότι κατάλαβαν τη θεία παραδοξότητα του απόλυτου και του σχετικού, διαφορετικά θα βυθιστούν στο βόρβορο της ημιμάθειας.

Γι’ αυτόν ειδικά το σκοπό γράφτηκε αυτό το κεφάλαιο. Διαβάστε το με προσοχή. Η πρώτη σκέψη που έρχεται στο πνεύμα του ανθρώπου που έχει καταλάβει την αλήθεια, ότι το σύμπαν είναι μια νοητική δημιουργία του παντός, είναι ότι το σύμπαν και κάθε τι που περιέχει είναι μια απλή αυταπάτη, μια μη-πραγματικότητα. Σε αυτή την ιδέα το ένστικτο επαναστατεί. Αλλά όπως πρέπει για όλες τις άλλες μεγάλες αλήθειες να κάνουμε, έτσι και αυτήν πρέπει να την εξετάσουμε συγχρόνως από την άποψη του απόλυτου και του σχετικού.

Από τη σκοπιά του απόλυτου, το σύμπαν -συγκρινόμενο με το ίδιο το παν- φαίνεται σαν μια αυταπάτη, ένα όνειρο, μια φαντασμαγορία. Το αναγνωρίζουμε αυτό ακόμη κι από τη δική μας συνηθισμένη άποψη. Γιατί μιλάμε για τον κόσμο σαν ένα θέμα που αλλάζει, που πάει κι έρχεται, που γεννιέται και πεθαίνει. Πράγματι, τα στοιχεία της αλλαγής, του πρόσκαιρου, του αόριστου και του επουσιώδους

οφείλουν πάντα να συμβιβάζονται με την ιδέα ενός σύμπαντος δημιουργημένου, που αντιτίθεται στην ιδέα του παντός, όποιες και αν είναι οι ιδέες μας στο θέμα της φύσης και της ουσίας του ενός ή του άλλου.

Οι φιλόσοφοι, οι μεταφυσικοί, οι σοφοί και οι θεολόγοι, όλοι παραδέχονται αυτήν την ιδέα που βρίσκει κανείς σε όλα τα σχήματα των φιλοσοφικών σκέψεων και των θρησκευτικών αντιλήψεων, καθώς και στις θεωρίες των διάφορων σχολών μεταφυσικής και θεολογίας.

Έτσι οι διδαχές του Ερμητισμού δεν κηρύττουν το αβάσιμο του σύμπαντος με όρους πιο ενεργητικούς από αυτούς που μας είναι οικείοι αν και ο τρόπος της παρουσίασης του θέματος μπορεί να προκαλέσει έκπληξη. Οτιδήποτε έχει αρχή και τέλος πρέπει να είναι ψεύτικο και μη πραγματικό. Το σύμπαν υπόκειται εξίσου σ' αυτόν τον κανόνα σε όλες τις σχολές σκέψης. Από την άποψη του απόλυτου, δεν υπάρχει τίποτα πραγματικό εκτός από το παν, οποιοδήποτε όρο και αν μεταχειριστούμε για να σκεφθούμε ή να συζητήσουμε το θέμα. Το ότι το σύμπαν δημιουργήθηκε από ύλη και το ότι είναι μια νοητική δημιουργία στο πνεύμα του παντός σημαίνει ότι είναι αβάσιμο και όχι διαρκές. Είναι θέμα χρόνου, χώρου και αλλαγής. Θα θέλαμε να καταλάβετε καλά αυτό το γεγονός πριν να διαμορφώσετε γνώμη για την ερμητική αντίληψη της νοητικής φύσης του σύμπαντος. Σκεφθείτε λίγο τις άλλες αντιλήψεις, όποιες κι αν είναι, και θα δείτε ότι αυτά που έχουμε πει είναι αληθινά και στην πιο μικρή τους λεπτομέρεια.

Αλλά η άποψη του απόλυτου μας δείχνει μόνο τη μια όψη του πίνακα. Η άλλη είναι η όψη του σχετικού. Η απόλυτη αλήθεια προσδιορίστηκε ως *«τα πράγματα όπως τα γνωρίζει το πνεύμα του Θεού»,* ενώ η σχετική αλήθεια προσδιορίζεται ως *«τα πράγματα όπως η πιο υψηλή λογική του ανθρώπου τα καταλαβαίνει».*

Για το παν λοιπόν, το σύμπαν πρέπει να είναι μη πραγματικό και απατηλό, πρέπει να είναι ένα απλό όνειρο ή το αποτέλεσμα ενός διαλογισμού. Αντίθετα για τα πεπερασμένα πνεύματα, τα οποία είναι ένα μέρος αυτού του σύμπαντος και τα οποία το στοχάζονται μέσα από τις θνητές του ιδιότητες, το σύμπαν είναι απόλυτα αληθινό και πρέπει να θεωρείται ως τέτοιο. Αναγνωρίζοντας την άποψη του απόλυτου, δεν πρέπει να κάνουμε το λάθος να αγνοούμε ή να αρνιόμαστε τα γεγονότα και τα φαινόμενα του σύμπαντος όπως παρουσιάζονται στις θνητές μας ιδιότητες.

Δεν είμαστε το παν, μην το ξεχνάτε.

Αναγνωρίζουμε όλοι ότι η ύλη υπάρχει για τις αισθήσεις μας. Είμαστε σε λανθασμένο δρόμο αν δεν το παραδεχτούμε. Και όμως τα πεπερασμένα μας πνεύματα καταλαβαίνουν τέλεια αυτό το επιστημονικό ρητό ότι η ύλη δεν υπάρχει, όταν θέσουμε το θέμα από επιστημονική άποψη. Αυτό που αποκαλούμε ύλη θεωρείται ότι είναι μια συσσώρευση ατόμων, κάθε ένα από τα οποία αποτελεί μια ομάδα μονάδων δύναμης που ονομάζονται ηλεκτρόνια ή ιόντα και τα οποία δονούνται ακατάπαυστα και συνεχώς γυρίζουν. Αν σπρώξουμε μια πέτρα με το πόδι μας, αντιλαμβανόμαστε την επαφή. Μας φαίνεται τελείως πραγματική, έστω κι αν ξέρουμε αυτό που είναι στην πραγματικότητα. Αλλά θυμηθείτε ότι το πόδι μας, που αντιλαμβάνεται την επαφή με τη μεσολάβηση του εγκεφάλου μας, είναι επίσης από ύλη, αποτελούμενη επίσης από ηλεκτρόνια, και ότι ο εγκέφαλός μας είναι από ύλη επίσης. Εξάλλου αν δεν υπήρχε το πνεύμα μας, θα αγνοούσαμε τόσο την ύπαρξη της πέτρας όσο και την ύπαρξη του ποδιού.

Το ιδεώδες, που ο καλλιτέχνης ή ο γλύπτης αποπειράται να αναπαράγει στην πέτρα ή στο πανί, του φαίνεται εντελώς πραγματικό. Το ίδιο συμβαίνει στο πνεύμα

του συγγραφέα ή του ηθοποιού για τους χαρακτήρες τους οποίους προσπαθούν να περιγράψουν ή να υποδυθούν για να κάνουν τους άλλους να τους αναγνωρίσουν. Και αν έτσι συμβαίνει με τα πεπερασμένα μας πνεύματα, ποιος θα πρέπει να είναι ο βαθμός του πραγματικού στις νοητικές εικόνες, που δημιουργούνται στο πνεύμα του απείρου;

Α! φίλοι μου, για τους θνητούς, αυτό το σύμπαν της νοητικότητας είναι στ' αλήθεια πολύ πραγματικό. Είναι το μόνο το οποίο είμαστε προορισμένοι να γνωρίσουμε κάποτε, αν και μέσα του περνάμε από το ένα επίπεδο στο άλλο, από ένα βαθμό σε άλλο, ακόμη ανώτερο. Για να το γνωρίσουμε πληρέστερα, όπως το αποδεικνύει η τωρινή μας πείρα, πρέπει να είμαστε το ίδιο το παν. Είναι αλήθεια πως όσο πιο ψηλά ανεβαίνουμε στη σκάλα τόσο περισσότερο πλησιάζουμε το πνεύμα του πατέρα και τόσο πιο φανερή γίνεται η απατηλή φύση των πεπερασμένων πραγμάτων. Αλλά μόνο όταν το παν μας καλέσει κοντά του, αυτά τα πεπερασμένα πράγματα θα μας φανούν ανύπαρκτα.

Έτσι δεν πρέπει να υποκύψουμε στην αυταπάτη. Τώρα που γνωρίζουμε την πραγματική φύση του σύμπαντος, ας ζητήσουμε να καταλάβουμε τους νοητικούς νόμους και ας προσπαθήσουμε να τους χρησιμοποιήσουμε με σκοπό να πετύχουμε το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα στο πέρασμά μας από τη ζωή όταν θα αφήσουμε ένα επίπεδο για να υψωθούμε σε ένα άλλο ανώτερο. Οι νόμοι του σύμπαντος είναι νόμοι ατσάλινοι εξαιτίας της νοητικής τους φύσης. Όλα εκτός από το παν διέπονται από αυτούς. Ό,τι είναι μέσα στο απεριόριστο πνεύμα του παντός δεν είναι πραγματικό σε ένα βαθμό κατώτερο, γιατί η ίδια η πραγματικότητα αποτελεί μέρος της φύσης του παντός.

Έτσι μην αισθάνεστε απομονωμένοι ή εγκαταλελειμμένοι, γιατί αποτελούμε όλοι μέρος του απεριόριστου

πνεύματος του παντός. Κανείς δεν μπορεί να μας βλάψει και κανέναν δεν φοβόμαστε. Καμία δύναμη εκτός από το παν δεν μπορεί να μας επηρεάσει. Θα βρούμε έναν κόσμο άνεσης και ασφάλειας σε αυτήν την πραγμάτωση, όταν την αποκτήσουμε. Ας κοιμηθούμε εν ειρήνη λικνιζόμενοι εις το στρώμα της αβύσσου, αναπαυόμενοι με ασφάλεια στους κόλπους του ωκεανού του απεριόριστου πνεύματος, το οποίο είναι το παν. Στο παν ζούμε και ενεργούμε αληθινά.

Η ύλη δεν είναι λιγότερο ύλη για μας όταν ενεργούμε στο φυσικό επίπεδο αν και γνωρίζουμε ότι αποτελείται από συνενώσεις ηλεκτρονίων, δηλαδή μορίων δύναμης, που δονούνται με ταχύτητα και γυρίζουν τα μεν γύρω από τα δε για να σχηματίσουν άτομα, τα οποία πάλι με τη σειρά τους δονούνται και περιστρέφονται για να σχηματίζουν μόρια, τα οποία, καθώς συναθροίζονται, δίνουν μάζες πιο ογκώδους ύλης. Η ύλη δεν είναι λιγότερο ύλη, όταν προχωρούμε πιο βαθιά στην έρευνα. Η ύλη δεν είναι λιγότερο ύλη, όταν η ερμητική διδασκαλία μας διδάσκει ότι η δύναμη, της οποίας μονάδες είναι τα ηλεκτρόνια, είναι απλώς μια εκδήλωση του πνεύματος του παντός και όπως όλα τα άλλα πράγματα στο σύμπαν είναι καθαρά νοητικής φύσης. Όταν είμαστε στο φυσικό επίπεδο οφείλουμε να αναγνωρίσουμε τα φαινόμενά του. Μπορούμε να ελέγξουμε την ύλη όπως όλοι οι δάσκαλοι το κάνουν, σε ένα βαθμό λιγότερο ή περισσότερο υψηλό. Αλλά πρέπει να το κάνουμε χρησιμοποιώντας ανώτερες δυνάμεις. Είναι τρέλα να αρνηθεί κάποιος την ύπαρξη της ύλης από τη σχετική της άποψη. Μπορούμε να αρνηθούμε την κυριαρχία της επάνω μας, αλλά δεν μπορούμε να την αγνοήσουμε από τη σχετική της άποψη για όσο διάστημα ενεργούμε στο επίπεδό της.

Οι νόμοι της φύσης εξάλλου δεν γίνονται λιγότερο σταθεροί και αποτελεσματικοί, όταν τους γνωρίζουμε σαν απλές νοητικές δημιουργίες. Είναι σε πλήρη ισχύ στα διάφορα επίπεδα. Κυριαρχούμε πάντα στους κατώτερους νόμους εφαρμόζοντας ανώτερους και μόνο με αυτόν τον τρόπο. Αλλά μας είναι αδύνατο να ξεφύγουμε από το νόμο.

Μόνο το παν μπορεί να ξεφύγει από το νόμο, γιατί το παν είναι ο ίδιος ο νόμος από τον οποίο ξεκινούν όλοι οι άλλοι νόμοι. Οι πιο προχωρημένοι δάσκαλοι μπορούν να αποκτήσουν δυνάμεις οι οποίες αποδίδονται συνήθως στους θεούς των ανθρώπων. Υπάρχουν αναρίθμητες βαθμίδες στην ύπαρξή μας, στη μεγάλη ιεραρχία της ζωής. Η δύναμη που τους αποδίδεται μπορεί να ξεπεράσει αυτήν των ανώτερων διδασκάλων και να φτάσει σε ένα βαθμό ανυποψίαστο για τους θνητούς. Αλλά ακόμη και οι μεγάλοι διδάσκαλοι, καθώς και τα ανώτερα όντα, οφείλουν να υπακούουν στο νόμο αφού και αυτοί αποτελούν ένα τίποτα στα μάτια του παντός. ΄Ετσι για να είναι αυτά τα ανώτερα όντα -των οποίων οι δυνάμεις είναι πιο σημαντικές από αυτές που αποδίδουν οι άνθρωποι στους θεούς τους- κυριαρχημένα και υποταγμένα στο νόμο, φανταστείτε την αλαζονεία του θνητού ανθρώπου, της ράτσας μας και της βαθμίδας μας, όταν τολμά να θεωρήσει τους νόμους της φύσης μη πραγματικούς, φανταστικούς και ουτοπικούς, γιατί κατόρθωσε να καταλάβει αυτήν την αλήθεια, ότι δηλαδή οι νόμοι είναι νοητικής φύσης και απλές νοητικές δημιουργίες του παντός. Αυτούς τους νόμους, τους οποίους το παν θεωρεί νόμους κυρίαρχους, δεν πρέπει να τους αρνούμαστε ή να τους περιφρονούμε. ΄Οσο διαρκεί το σύμπαν, θα υπόκειται σε αυτούς, γιατί υπάρχει χάρη σε αυτούς τους νόμους, οι οποίοι αποτελούν το σκελετό του και οι οποίοι το στηρίζουν.

Η ερμητική αρχή της νοημοσύνης, στηρίζοντας την αληθινή φύση του σύμπαντος στην αρχή ότι το παν είναι νοητικό, δεν τροποποιεί καθόλου τις επιστημονικές αντιλήψεις για το σύμπαν, για τη ζωή, για την εξέλιξη. Πράγματι η επιστήμη έρχεται απλώς να επικυρώσει τις ερμητικές διδασκαλίες. Αυτές διδάσκουν ότι το σύμπαν είναι νοητικής φύσης, ενώ η σύγχρονη επιστήμη δίδαξε ότι είναι υλικό και σε τελευταία ανάλυση ότι δεν είναι τίποτα άλλο παρά ενέργεια. Η ερμητική διδασκαλία δεν βρίσκεται σε λανθασμένο δρόμο όταν παραδέχεται τη θεμελιώδη αρχή του Σπένσερ, η οποία βεβαιώνει την ύπαρξη μιας ενέργειας αιώνιας και χωρίς τέλος, από όπου προέρχονται όλα τα πράγματα. Πράγματι, οι Ερμητιστές αναγνωρίζουν στη φιλοσοφία του Σπένσερ μια ανώτερη θεώρηση των έργων των φυσικών νόμων και θεωρούν το μεγάλο δάσκαλο ως τη μετενσάρκωση ενός αρχαίου φιλόσοφου που κατοικούσε στην αρχαία Αίγυπτο πριν από χιλιάδες αιώνες και ο οποίος αργότερα μετενσαρκώθηκε στο σώμα του Ηράκλειτου, του ΄Ελληνα φιλόσοφου, ο οποίος έζησε το 500 π.Χ. Θεωρούν ότι η ιδέα του για την αιώνια και απεριόριστη ενέργεια συμφωνεί εντελώς με την ερμητική διδασκαλία, προσθέτοντας όμως ότι είναι η ενέργεια του πνεύματος του παντός. Με το κύριο κλειδί της ερμητικής φιλοσοφίας ο σπουδαστής του Σπένσερ θα είναι ικανός να ανοιχτεί στους φιλοσοφικούς ορίζοντες του μεγάλου Άγγλου φιλόσοφου, του οποίου οι εργασίες δείχνουν καθαρά τις προηγούμενες ενσαρκώσεις του. Οι διδασκαλίες του για την εξέλιξη και το ρυθμό συμφωνούν απόλυτα με τις ερμητικές επιστήμες και ιδιαίτερα με την αρχή του ρυθμού.

Οι μύστες του Ερμητισμού δεν έχουν λοιπόν κανένα λόγο να αφαιρέσουν κάποια από τις αγαπημένες ιδέες του Σπένσερ στο θέμα του σύμπαντος. Αυτό που τους ζη-

τάμε είναι να αντιληφθούν την υποκειμενική αρχή. «Το παν είναι πνεύμα, το σύμπαν είναι νοητικό και περιέχεται στο πνεύμα του παντός». Θα αντιληφθούν ότι οι άλλες έξι αρχές θα συμφωνήσουν αρκετά με τις επιστημονικές τους γνώσεις και θα τους χρησιμεύσουν για να δώσουν λύσεις σε σκοτεινά ζητήματα και να ρίξουν φως σε σκοτεινά σημεία. Αυτό δεν πρέπει να σας εκπλήσσει αν γνωρίζετε την επιρροή που είχε η ερμητική σκέψη πάνω στην αρχέγονη ελληνική φιλοσοφία η οποία χρησίμευσε ως βάση σε όλες τις σύγχρονες επιστημονικές θεωρίες. Η αποδοχή της πρώτης αρχής του Ερμητισμού, της αρχής της νοητικότητας, είναι η μόνη μεγάλη διαφορά που υπάρχει μεταξύ της σύγχρονης επιστήμης και των ερμητικών δοξασιών. Η επιστήμη εξάλλου πλησιάζει όλο και περισσότερο τις θέσεις του Ερμητισμού στον τυφλό δρόμο που ακολουθεί μέσα στο σκοτάδι για να βγει από το λαβύρινθο όπου είχε χαθεί αναζητώντας την αλήθεια.

Σκοπός αυτού του βιβλίου είναι να θεμελιώσει καλά στο πνεύμα του αναγνώστη το γεγονός ότι σε όλες ανεξαιρέτως τις περιπτώσεις το σύμπαν, οι νόμοι του και τα φαινόμενά του σε ό,τι αφορά τον άνθρωπο είναι πραγματικά, ακριβώς όσο αληθινά θα ήταν με τις υποθέσεις του υλισμού ή τις θεωρίες της ενέργειας. Σε οποιαδήποτε δοξασία, το σύμπαν, από την εξωτερική του άποψη, είναι μεταβλητό, προσωρινό και κατά συνέπεια στερημένο από ουσία και πραγματικότητα. Αλλά, σημειώστε καλά το δεύτερο πόλο της αλήθειας, με τις ίδιες υποθέσεις είμαστε αναγκασμένοι να ενεργούμε και να ζούμε, σαν τα πράγματα που ενώ αλλάζουν, εντούτοις θεωρούνται πραγματικά και ουσιώδη. Υπάρχει παρόλα αυτά αυτή η διαφορά ότι παλιά η νοητική δύναμη ήταν άγνωστη ως φυσική δύναμη και ότι σήμερα, με την αρχή της νοητικότητας, γίνεται μια ανώτερη φυσική

δύναμη. Αυτή μόνο η διαφορά αναστατώνει καθ' ολοκληρία τη ζωή αυτών που καταλαβαίνουν την αρχή και τους νόμους που προκύπτουν από αυτή.

Έτσι μαθητές, όσοι κι αν είσαστε, μάθετε να γνωρίζετε πώς να χρησιμοποιείτε και να εφαρμόζετε τους νόμους, οι οποίοι απορρέουν από αυτό. Αλλά όπως συστήνει και το Κυμβάλειο, μην υποκύπτετε στον πειρασμό του ημιμαθή, ο οποίος αφήνεται να υπνωτιστεί από τη φαινομενική μη πραγματικότητα των πραγμάτων. Αυτός στην πραγματικότητα περιπλανάται εδώ κι εκεί σαν κάποιος που ζει στον κόσμο των ονείρων αγνοώντας την πραγματική εργασία και την πραγματική ζωή του ανθρώπου. Τελικά *«έρχεται να συντριβεί πάνω στους σκοπέλους και βρίσκεται ξεσκισμένος από τα στοιχεία εξαιτίας της τρέλας του»*. Ακολουθείστε καλύτερα το παράδειγμα του σοφού όπως το συστήνει και το Κυμβάλειο: *«Χρησιμοποιείστε τους νόμους εναντίον των νόμων, τον ανώτερο εναντίον του κατώτερου και με την τέχνη της αλχημείας μετατρέψτε τα ευτελή πράγματα σε πολύτιμα. Έτσι θα θριαμβεύσετε»*.

Ας ακολουθήσουμε λοιπόν τις συμβουλές του Κυμβαλείου, ας αποφεύγουμε την ημιμάθεια, η οποία δεν είναι παρά τρέλα και η οποία αγνοεί την αλήθεια ότι *«Η μαεστρία δεν εκδηλώνεται με όνειρα, αλλόκοτα οράματα ή φανταστικές ιδέες, αλλά συνίσταται στη χρησιμοποίηση ανώτερων δυνάμεων εναντίων κατώτερων, στην αποφυγή των πόνων των κατώτερων πεδίων με το να δονείται κανείς στα ανώτερα επίπεδα»*. Να θυμάστε καλά μαθητές ότι *«Η μετάλλαξη και όχι η αλαζονική άρνηση, είναι το σπαθί του διδασκάλου»*. Τα αποσπάσματα που αναφέραμε είναι από το Κυμβάλειο και πρέπει να χαραχθούν βαθιά στη μνήμη όλων των μυστών.

Δεν ζούμε σε έναν κόσμο ονείρων αλλά σε ένα σύμπαν το οποίο είναι σχετικά πραγματικό σε ό,τι αφορά τη ζωή και τις πράξεις μας. Ο ρόλος μας δεν είναι να αρνηθούμε την ύπαρξή του, αλλά να ζήσουμε χρησιμοποιώντας τους νόμους, για να υψωθούμε από κατώτερες βαθμίδες σε ανώτερες, προσπαθώντας να πετύχουμε το καλύτερο για όλες τις καθημερινές περιπτώσεις και ζητώντας να πραγματοποιήσουμε στο μέτρο του δυνατού το ιδεώδες και τις πιο υψηλές ιδέες μας. Η πραγματική σημασία της ζωής δεν είναι γνωστή στους ανθρώπους σε αυτό το επίπεδο ύπαρξης, αλλά οι μεγάλοι συγγραφείς και οι δικές μας διαισθήσεις μάς διδάσκουν ότι δεν θα κάνουμε κανένα λάθος αν ζούμε όσο το δυνατόν καλύτερα και ακολουθούμε την παγκόσμια τάση.

Είμαστε όλοι στην ατραπό και ο δρόμος οδηγεί όλο και ψηλότερα, παρά τις συχνές χρονικές αναπαύσεις.

Διαβάστε το μήνυμα του Κυμβαλείου και ακολουθείστε το παράδειγμα του σοφού, αποφεύγοντας τα λάθη του ημιμαθή, ο οποίος χάνεται εξαιτίας της τρέλας του.

7

ΤΟ «ΠΑΝ» ΣΤΗΝ ΟΛΟΤΗΤΑ

«Αν είναι αληθές ότι το όλον είναι μέσα στο παν, είναι επίσης αληθές ότι το παν είναι μέσα στο όλο. Αυτός που καταλαβαίνει τέλεια αυτήν την αλήθεια κατέχει ήδη μια μεγάλη γνώση».

Κυμβάλειον

Πόσοι άνθρωποι άκουσαν να επαναλαμβάνεται συχνά ότι, άσχετα από τα διάφορα ονόματα, η θεότητά τους ήταν «το παν εις το παν» και πόσοι υποψιάστηκαν την απόκρυφη αλήθεια κρυμμένη μέσα σε αυτές τις λέξεις που προφέρονται τόσο ανέμελα. Αυτή η κοινή έκφραση είναι μια ανάμνηση του παλιού ερμητικού αξιώματος που τίθεται επί κεφαλής αυτού του κεφαλαίου. Όπως λέει το Κυμβάλειο: *«Αυτός που καταλαβαίνει τέλεια αυτήν την αλήθεια κατέχει ήδη μια μεγάλη γνώση».* Ας προσπαθήσουμε να εμβαθύνουμε σε αυτήν την αλήθεια, της οποίας η κατανόηση είναι τόσο σπουδαία. Σε αυτό το ερμητικό αξίωμα κρύβεται μια από τις μεγαλύτερες φιλοσοφικές, επιστημονικές και θρησκευτικές αλήθειες.

Έχουμε ήδη εκθέσει την ερμητική διδασκαλία που αφορά τη νοητική φύση του σύμπαντος και σας έχουμε εξηγήσει ότι το σύμπαν είναι νοητικό και περιέχεται στο πνεύμα του παντός. Όπως το λέει το Κυμβάλειο στην παράγραφο που δώσαμε προηγουμένως Το όλο είναι μέσα στο παν.

Μην ξεχνάτε όμως και αυτήν την κατάφαση: Είναι επίσης αληθινό ότι το παν είναι μέσα στην ολότητα. Αυτοί οι φαινομενικά αντίθετοι κανόνες μπορούν να συμφιλιωθούν κάτω από το νόμο της παραδοξότητας. Αποτελούν εξάλλου μια ακριβή ερμητική αντίληψη των σχέσεων που υπάρχουν μεταξύ του παντός και του νοητικού σύμπαντος του. Έχουμε δει πως το όλο είναι μέσα στο παν. Ας εξετάσουμε τώρα την άλλη πλευρά του θέματος.

Η ερμητική διδασκαλία διδάσκει ότι το παν ενυπάρχει στο σύμπαν, ότι κατοικεί μέσα του και ότι καθένα από τα μέρη του, καθεμιά από τις ενότητες ή τους συνδυασμούς του βρίσκονται στο εσωτερικό του σύμπαντος. Οι καθηγητές εξηγούν συχνά αυτήν την ιδέα χρησιμοποιώντας την αρχή της αντιστοιχίας. Ο Δάσκαλος διδάσκει στο μύστη να σχηματίζει μια νοητική εικόνα για οτιδήποτε (ένα πρόσωπο, μια ιδέα, ένα πράγμα) μπορεί να έχει ένα νοητικό σχήμα. Το αγαπημένο παράδειγμα είναι αυτό του συγγραφέα ή του τραγωδού, ο οποίος σχηματίζει μια ιδέα των χαρακτήρων που θέλει να παρουσιάσει ή του ζωγράφου ή του γλύπτη που σχηματίζει μια νοητική εικόνα του ιδεώδους που θέλει να εκφράσει με τη βοήθεια της τέχνης του. Σε όλες τις περιπτώσεις ο μαθητής θα αντιληφθεί ότι όταν σχηματίζεται η εικόνα μόνη μέσα στο μυαλό, ο συγγραφέας, ο τραγωδός, ο ζωγράφος ή ο γλύπτης ενυπάρχει και περιέχεται ολόκληρος μέσα στην ίδια τη νοητική εικόνα. Με άλλα λόγια, όλη η ζωή και το πνεύμα της πραγματικότητας περιλαμβάνονται στη νοητική εικόνα που προέρχεται από το «έμφυτο πνεύμα» του σκεπτόμενου. Σκεφθείτε με προσοχή ό,τι είπαμε έως ότου καταλάβετε πολύ καλά τις ιδέες μας.

Για να πάρουμε ένα πιο σύγχρονο παράδειγμα, ας πούμε ότι ο Οθέλος, ο Ιάγος, ο Άμλετ, ο Ριχάρδος ο 3ος

υπήρξαν πραγματικά στο πνεύμα του Σαίξπηρ τη στιγμή της σύλληψης και της δημιουργίας τους. Επιπλέον ο ίδιος ο Σαίξπηρ ζούσε στους κόλπους καθενός από τους χαρακτήρες του δίνοντάς τους τη ζωτικότητα του, το πνεύμα του και τις πράξεις του. Τίνος είναι το πνεύμα των προσώπων που γνωρίσαμε με το όνομα Όλιβερ Τουίστ, Μικάουμπερ, Ουράια Χιπ; Είναι το πνεύμα του Ντίκενς ή κάθε πρόσωπο που αναφέραμε έχει δικό του πνεύμα ανεξάρτητο από το δημιουργό του; Η Αφροδίτη των Μεδίκων, η Μαντόνα Σιξτίνα, ο Απόλλων του Μπελβεντέρε έχουν το δικό τους πνεύμα και μια ειδική πραγματικότητα ή αντιπροσωπεύουν τη νοητική και πνευματική δύναμη των δημιουργών τους; Ο νόμος της παραδοξότητας εξηγεί ότι και τα δύο είναι συγχρόνως δυνατά αν τα παρατηρήσει κανείς από δύο διαφορετικές αλλά σωστές σκοπιές: Μικάουμπερ είναι συγχρόνως ο Μικάουμπερ και ο Ντίκενς. Εν τούτοις, αν και μπορούμε να πούμε ότι ο Μικάουμπερ είναι ο Ντίκενς, δεν μπορούμε να πούμε ότι ο Ντίκενς και ο Μικάουμπερ είναι ίδιοι. Ο άνθρωπος, όπως ο Μικάουμπερ, μπορεί να πει: *«Το πνεύμα του δημιουργού μου ενυπάρχει μέσα μου, εν τούτοις δεν είμαι αυτός».*

Πόσο διαφορετικό είναι αυτό από τις χτυπητές ιδέες – μισές αλήθειες – που διατυμπανίζονται με πάταγο από μερικούς ημιμαθείς οι οποίοι γεμίζουν τον αέρα με τις βραχνές φωνές τους λέγοντας *«Είμαι Θεός»!* Φανταστείτε το Μικάουμπερ ή τον καταχθόνιο Ουράια Χιπ να φωνάζει: *«Είμαι ο Ντίκενς»* ή κάποιον αγροίκο από τα έργα του Σαίξπηρ να φωνάζει *«Είμαι ο Σαίξπηρ»*. Το παν είναι μέσα στο σκουλήκι της γης και παρόλα αυτά το σκουλήκι δεν είναι το παν. Εν τούτοις υπάρχει και αυτό το περίεργο: αν και το σκουλήκι της γης είναι ένα κατώτερο πράγμα, δημιουργημένο και υπάρχον στο εσωτερικό του πνεύματος

του παντός, εντούτοις το παν είναι στο σκουλήκι και στα ελάχιστα μόρια που απαρτίζουν το σκουλήκι. Μπορεί να υπάρξει μεγαλύτερο μυστήριο από αυτό; Όλα είναι στο παν και το παν σε όλα.

Ο μαθητής θα καταλάβει φυσικά ότι αυτά τα παραδείγματα που δώσαμε είναι κατ' ανάγκη ατελή και ανεπαρκή, επειδή αντιπροσωπεύουν τη δημιουργία νοητικών εικόνων σε πνεύματα πεπερασμένα, ενώ το σύμπαν είναι δημιουργία του ατελεύτητου πνεύματος. Η διαφορά που υφίσταται μεταξύ των δύο πόλων τα χωρίζει. Είναι εξάλλου απλό ζήτημα βαθμού και είναι πάντα η ίδια αρχή που λειτουργεί.

Η αρχή της αντιστοιχίας εκδηλώνεται και από τις δύο πλευρές: *«Ό,τι είναι επάνω είναι σαν αυτό που είναι κάτω. Και αυτό που είναι κάτω είναι σαν αυτό που είναι επάνω».*

Όσο περισσότερο καταλαβαίνει ο άνθρωπος την ύπαρξη του εσωτερικού πνεύματος που ενυπάρχει στο βάθος της ύπαρξής του, τόσο πιο γρήγορα και πιο ψηλά θα ανέβει στην πνευματική σκάλα της ζωής. Αυτό σημαίνει την πνευματική ανάπτυξη, την αναγνώριση, την πραγματοποίηση και εκδήλωση του πνεύματος μέσα μας. Προσπαθήστε να θυμάστε αυτόν τον τελευταίο ορισμό της πνευματικής ανάπτυξης. Περιέχει την αλήθεια της πραγματικής θρησκείας.

Υπάρχουν πολλά επίπεδα του είναι, πολλά ανώτερα επίπεδα ζωής. Όλα εξαρτώνται από την πρόοδο των ανθρώπων πάνω στην κλίμακα της οποίας το κατώτερο σκαλοπάτι σχηματίζεται από την πιο χονδροειδή ύλη και το ανώτερο μόλις που χωρίζεται από το πνεύμα του παντός με έναν έσχατο διαχωρισμό. Από πάνω προς τα κάτω σε αυτήν την κλίμακα της ζωής όλα κινούνται. Όλος ο κόσμος είναι στο δρόμο που οδηγεί στο παν. Κάθε πρόοδος είναι κι ένα βήμα. Το καθετί έχει τη θέση του ή πάνω ή κάτω

παρά τις φαινομενικές αντιφάσεις. Αυτό είναι το μήνυμα των φωτισμένων.

Η ερμητική διδασκαλία, που αφορά τη διαδικασία της νοητικής δημιουργίας του σύμπαντος, διδάσκει ότι στην αρχή του δημιουργικού κύκλου το παν στην όψη του υπάρχοντος Όντος προβάλλει τη βούλησή του προς την όψη του γίγνεσθαι και η διαδικασία της δημιουργίας αρχίζει. Εξηγεί επίσης ότι αυτή η πορεία συνίσταται στο να επιβραδύνει τη δόνηση σ' ένα τόσο χαμηλό βαθμό ταλάντωσης, ώστε να εκδηλώσει τη χονδροειδέστερη δυνατή μορφή της ύλης. Αυτή η κατάσταση ονομάζεται στάδιο της περιέλιξης, στην οποία το παν ενυπάρχει και περιέχεται.

Οι Ερμητιστές πιστεύουν ότι αυτή η κατάσταση έχει μια αντιστοιχία, μια σχέση με τη νοητική διαδικασία του καλλιτέχνη, του συγγραφέα ή του εφευρέτη, ο οποίος αναμιγνύεται τόσο βαθιά με τη δική του νοητική δημιουργία ώστε μπορεί να ξεχάσει σχεδόν τη δική του ύπαρξη και ο οποίος, σε κάθε περίπτωση, ζει τελικά μέσα στη δημιουργία του. Αν αντί να πούμε ότι αναμιγνύεται με τη νοητική του δημιουργία, λέγαμε ότι κυριεύεται, θα δίναμε μια πιο σωστή ιδέα αυτού που θέλουμε να πούμε.

Αυτό το αθέλητο στάδιο της δημιουργίας ονομάζεται καμιά φορά έκχυση της θείας ενέργειας, όπως ακριβώς το στάδιο της εξέλιξης ονομάζεται έγχυση.

Ο ακραίος πόλος της δημιουργικής διαδικασίας θεωρείται ως η τελευταία έξοδος του παντός, ενώ η αρχή της επιστροφής προς τα πίσω, του εκκρεμούς του ρυθμού, είναι το βήμα προς το σπίτι, ιδέα την οποία βρίσκουμε σε όλες τις ερμητικές διδασκαλίες.

Η διδασκαλία μας διδάσκει ότι κατά τη διάρκεια της έκχυσης οι δονήσεις γίνονται όλο και πιο αργές, έως ότου η κίνηση της ώθησης σταματήσει και αρχίσει η ταλάντωση

της επιστροφής. Αλλά υπάρχει αυτή η διαφορά: ότι κατά το στάδιο της έκχυσης οι δημιουργικές δυνάμεις εκδηλώνονται με έναν τρόπο συμπαγή, σαν σύνολο, ενώ στην αρχή του σταδίου της εξέλιξης ή της έγχυσης είναι ο νόμος της εξατομίκευσης ο οποίος ενεργεί, δηλαδή η τάση να χωριστεί το όλον σε μονάδες δύναμης, έτσι ώστε τελικά αυτό που αφήνει το παν ως εξατομικευμένη ενέργεια ξαναγυρίζει στην πηγή του με τη μορφή μονάδων ζωής, δυνατά αναπτυγμένων, έχοντας προσεγγίσει τα πιο υψηλά σκαλοπάτια της κλίμακας χάρη στην ψυχική, νοητική και πνευματική εξέλιξη.

Οι αρχαίοι Ερμητιστές χρησιμοποιούσαν τη λέξη διαλογισμό όταν μιλούσαν για τη διαδικασία της νοητικής δημιουργίας του σύμπαντος στο πνεύμα του παντός. Χρησιμοποιούσαν επίσης συχνά τη λέξη θεωρία. Αλλά η ιδέα που κρύβεται κάτω από αυτές τις εκφράσεις φαίνεται να είναι αυτή του έργου της θείας προσοχής.

Προσοχή είναι μια λέξη που προέρχεται από λατινική ρίζα και σημαίνει πετυχαίνω, τείνω προς. Η πράξη της προσοχής είναι λοιπόν στην ουσία της η πραγμάτωση, η τάση προς μια νοητική ενέργεια. Η ετυμολογική εξέταση της λέξης προσοχή μας επιτρέπει να καταλάβουμε την πραγματική, κρυμμένη ιδέα των Ερμητιστών.

Η ερμητική διδασκαλία, σε ό,τι αφορά την πορεία της εξέλιξης, είναι η ακόλουθη: Το παν έχοντας διαλογιστεί επί της αρχής της δημιουργίας και έχοντας έτσι θέσει τα υλικά θεμέλια του σύμπαντος, έχοντας διανοηθεί την ύπαρξη του, αφυπνίζεται βαθμιαία ή εξέρχεται από το διαλογισμό του. Ενεργώντας έτσι κάνει να εκδηλωθεί διαδοχικά και ξεκάθαρα η διαδικασία της εξέλιξης επί του υλικού, νοητικού και πνευματικού επιπέδου. Έτσι αρχίζει η κίνηση προς τα άνω. Όλα πηγαίνουν προς την κατεύθυνση του πνεύματος.

Η ύλη γίνεται όλο και λιγότερο χονδροειδής. Οι μονάδες συγκεντρώνονται για να δώσουν ζωή στα όντα. Αρχίζουν να σχηματίζονται συνδυασμοί. Η ζωή φαίνεται και εκδηλώνεται σε σχήματα, ανώτερα πάντα και το πνεύμα γίνεται όλο και πιο φανερό, όλο και πιο ορατό, ενώ η ταχύτητα των δονήσεων αυξάνεται σταθερά. Με μια λέξη, ολόκληρη η διαδικασία της εξέλιξης, σε όλες τις φάσεις της, αρχίζει και ενεργεί σύμφωνα με τους νόμους που έχουν τεθεί στη διαδικασία της έγχυσης. Για να δημιουργηθεί αυτό χρειάστηκαν αιωνιότητες και αιωνιότητες ανθρώπινου χρόνου. Κάθε αιωνιότητα περιέχει αναρίθμητα εκατομμύρια χρόνια. Εν τούτοις, οι φωτισμένοι μας διδάσκουν ότι η πλήρης δημιουργία ενός σύμπαντος, συμπεριλαμβανομένης της περιέλιξης και της εξέλιξης, δεν είναι για το παν παρά ένα παίξιμο των βλεφάρων! Στο τέλος του ατελείωτου κύκλου των μυριάδων αιώνων, το παν σταματά την προσοχή του, δηλαδή τη θεωρία του και το διαλογισμό του απέναντι στο σύμπαν, γιατί το μεγάλο έργο τελείωσε. Όλα επιστρέφουν στο παν από όπου προήλθαν. Αλλά μυστήριο των μυστηρίων, το πνεύμα κάθε ψυχής αντί να εκμηδενιστεί, έχει απεριόριστα αναπτυχθεί. Ο δημιουργός και το δημιούργημα συγχωνεύτηκαν. Αυτό λένε οι φωτισμένοι.

Αυτό που αναφέραμε για το διαλογισμό του παντός και για το ξύπνημά του από αυτόν το διαλογισμό δεν είναι βέβαια παρά μια απλή προσπάθεια εκ μέρους των καθηγητών να περιγράψουν με ένα πεπερασμένο παράδειγμα τη διαδικασία του απείρου.

Αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι επάνω. Δεν υπάρχει παρά διαφορά βαθμού. Και όπως το παν εγκαταλείπει το διαλογισμό του επί του σύμπαντος, έτσι κι ο Άνθρωπος, όταν έρχεται η στιγμή, παύει να ενεργεί επί του υλικού πεδίου και αποσύρεται όλο και περισσότερο

στο εσώτερο πνεύμα, το οποίο είναι πραγματικά το Θείο Εγώ.

Υπάρχει κι άλλο ένα ζήτημα το οποίο θα θέλαμε να εξετάσουμε σε αυτό το κεφάλαιο. Πλησιάζει όμως πολύ το πεδίο της μεταφυσικής αναζήτησης. Θέλουμε να μιλήσουμε για τη σκέψη που έρχεται αναπόφευκτα στο μυαλό όλων όσων ριψοκινδυνεύουν στην αναζήτηση της Αλήθειας. Η ερώτηση είναι η ακόλουθη: Γιατί το παν δημιούργησε τα σύμπαντα; Η ερώτηση αυτή μπορεί να τεθεί με διαφορετικούς τρόπους, αλλά ο τρόπος που δώσαμε τους περικλείει όλους.

Οι άνθρωποι προσπάθησαν να απαντήσουν, αλλά δεν υπάρχει ακόμη απάντηση άξια αυτού του ονόματος. Μερικοί φαντάστηκαν ότι το παν είχε κάτι να κερδίσει δημιουργώντας τα σύμπαντα. Αυτό είναι παράλογο. Τι θα μπορούσε πράγματι να κερδίσει το παν που να μην ήταν ήδη στην κατοχή του; Άλλοι ζήτησαν την απάντηση στην ιδέα ότι το παν ήθελε να έχει κάτι να αγαπά. Άλλοι απάντησαν ότι δημιουργούσε από ευχαρίστηση, από διασκέδαση ή γιατί ήταν μοναχό ή ακόμα για να εκδηλώσει τη δύναμή του. Όλες αυτές οι εξηγήσεις και οι ιδέες είναι παιδαριώδεις και ανήκουν σε παιδιάστικη περίοδο σκέψης.

Άλλοι ζήτησαν να εξηγήσουν το μυστήριο βεβαιώνοντας ότι το παν βρέθηκε υποχρεωμένο να δημιουργήσει εξαιτίας της ίδιας του της εσωτερικής φύσης και του δημιουργικού του ενστίκτου. Αυτή η τελευταία ιδέα είναι πιο προχωρημένη από τις άλλες, αλλά το αδύνατο σημείο της έγκειται στο γεγονός ότι το παν μπορεί να αναγκάστηκε από κάτι εσωτερικό ή εξωτερικό. Αν η εσωτερική του φύση ή το δημιουργικό του ένστικτο υποχρέωνε το παν να κάνει οτιδήποτε, τότε αυτή η εσωτερική του φύση ή το δημιουργικό του ένστικτο θα ήταν το απόλυτο και όχι το παν.

΄Ενα μέρος λοιπόν της εξήγησης δεν είναι ικανοποιητικό. Εν τούτοις, το παν δημιουργεί και εκδηλώνει. Επιπλέον, μοιάζει να βρίσκει ένα είδος ικανοποίησης. Είναι δύσκολο λοιπόν να αποφύγει κανείς το συμπέρασμα ότι, σε κάποιον απεριόριστο βαθμό, πρέπει να υπάρχει κάτι στον άνθρωπο που αντιστοιχεί σε μια "εσωτερική φύση" ή σ' ένα "δημιουργικό ένστικτο", της απεριόριστης επιθυμίας και της αντίστοιχης θέλησης.

Το παν δεν μπορεί να ενεργήσει αν δεν θέλει να ενεργήσει και δεν θα ήθελε να ενεργήσει αν δεν επιθυμούσε να το κάνει με την ίδια του τη θέληση. Εξάλλου δεν θα επιθυμούσε να ενεργήσει αν αυτό δεν του έδινε κάποια ευχαρίστηση. ΄Ολα αυτά τα πράγματα αποτελούν μέρος μιας εσωτερικής φύσης. Συμπεραίνουμε την ύπαρξή τους από το νόμο της αντιστοιχίας. Προτιμάμε εν τούτοις να σκεφτούμε ότι το παν ενεργεί με πλήρη ελευθερία απαλλαγμένο από κάθε επιρροή, τόσο εξωτερική όσο και εσωτερική. Αυτό είναι το πρόβλημα που βρίσκεται στη ρίζα της δυσκολίας και η δυσκολία που βρίσκεται στη ρίζα του προβλήματος. Μιλώντας με ακρίβεια είναι αδύνατο να πούμε ότι το παν έχει οποιοδήποτε λόγο για να ενεργεί, γιατί ένας λόγος προϋποθέτει μια αιτία. ΄Ωστε το παν είναι υπεράνω κάθε αιτίας και κάθε αποτελέσματος, εκτός από το να θέλει να γίνει αιτία. Τότε εκδηλώνεται η αρχή. ΄Ετσι βλέπετε ότι η ύλη είναι αδύνατη, ενώ το παν δε μπορεί να γίνει γνωστό. Και όπως ακριβώς λέμε ότι το παν είναι, έτσι είμαστε υποχρεωμένοι να πούμε ότι το παν ενεργεί διότι ενεργεί.

Τελικά το παν είναι κάθε λόγος καθεαυτός, κάθε νόμος καθεαυτός, κάθε δράση καθεαυτή. Θα μπορούσε να πει κανείς, χωρίς το φόβο ότι θα κάνει λάθος, ότι το παν είναι ο ίδιος ο λόγος του, ο ίδιος ο νόμος του, οι ίδιες οι δράσεις του.

Ακόμη καλύτερα, μπορεί κανείς να πει ότι το παν, ο λόγος του, οι δράσεις του είναι ένα, με το να έχουν όλες αυτές οι λέξεις την ίδια σημασία. Η γνώμη αυτών που συνέταξαν αυτά τα θέματα είναι ότι πρέπει να ζητήσουμε την απάντηση στο εσωτερικό Εγώ του παντός, όπως και για το μυστικό της ύπαρξης. Ο νόμος της αντιστοιχίας, κατά τη γνώμη μας, αγγίζει μόνο την όψη του παντός την οποία μπορούμε να ονομάσουμε όψη του γίγνεσθαι. Πίσω από αυτήν την όψη βρίσκεται η όψη του είναι στην οποία όλοι οι νόμοι χάνονται μέσα στο Νόμο, όλες οι αρχές μέσα στην Αρχή. Και το Παν, η Αρχή και το Είναι είναι ένα και το αυτό. Κάθε μεταφυσική αναζήτηση σε αυτό το σημείο είναι λοιπόν μάταιη. Προσεγγίσαμε ειλικρινά το θέμα, για να δείξουμε τον παραλογισμό των συνηθισμένων απαντήσεων της μεταφυσικής και της θεολογίας.

Σε τελική ανάλυση μπορεί να έχει κάποιο ενδιαφέρον για τους μαθητές μας να μάθουν ότι οι ερμητικές διδασκαλίες, παλιές και σύγχρονες, προσπάθησαν να εφαρμόσουν στο ζήτημα την αρχή της αντιστοιχίας, η οποία καταλήγει στην ύπαρξη της εσωτερικής φύσης. Ο μύθος μας λέει ότι ο μεγάλος Ερμής, όταν οι πιο προχωρημένοι μαθητές του τού έθεσαν την ερώτηση, απάντησε πιέζοντας δυνατά τα χείλη το ένα πάνω στο άλλο για να μην αφήσει να του ξεφύγει ούτε μια λέξη. ΄Ηθελε να πει προφανώς ότι σε αυτό δεν είχε απάντηση. Εν τούτοις πρόθεσή του ίσως να ήταν να εφαρμόσει αυτό το αξίωμα της φιλοσοφίας: *«Τα χείλη της σοφίας είναι κλειστά, με εξαίρεση τα αυτιά της κατανόησης»,* φρονώντας ότι ακόμα και οι πιο προχωρημένοι μαθητές του δεν είχαν ακόμα την κατανόηση που θα τους επέτρεπε να δεχτούν τη διδασκαλία. Σε κάθε περίπτωση, αν ο Ερμής κατείχε το μυστικό, ξέχασε να το παραδώσει και σε ό,τι αφορά το σύμπαν, τα χείλη του Ερμή είναι κλει-

στά. Εκεί όπου ο μεγάλος Ερμής δίσταζε να μιλήσει, ποιος θνητός θα τολμούσε να διδάξει;

Να θυμάστε ότι όποια κι αν είναι η λύση του προβλήματος αυτού, αν υπάρχει πράγματι μια λύση, παραμένει εν τούτοις αυτή η αλήθεια: «*Αν είναι αλήθεια ότι όλα είναι μέσα στο παν, είναι επίσης αληθινό ότι το παν είναι μέσα σε όλα*». Η διδασκαλία σε αυτό το σημείο είναι ενεργητική. Μπορούμε να προσθέσουμε το συμπέρασμα του αποσπάσματος από το Κυμβάλειο: «*Αυτός που καταλαβαίνει τέλεια αυτήν την αλήθεια κατέχει ήδη μια μεγάλη γνώση*».

8

ΤΑ ΕΠΙΠΕΔΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΟΙΧΙΑΣ

«Αυτό που είναι επάνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω. Αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι επάνω».

Κυμβάλειον

Η δεύτερη μεγάλη αρχή του Ερμητισμού περικλείει μέσα της την αλήθεια ότι υπάρχει μια αρμονία, μια σχέση, μια αντιστοιχία μεταξύ των διάφορων επιπέδων της εκδήλωσης της ζωής και του Είναι. Αυτή η βεβαίωση είναι μια αλήθεια, γιατί ό,τι περιέχεται στο σύμπαν αντλείται από την ίδια πηγή. Οι ίδιοι νόμοι, οι ίδιες αρχές, τα ίδια χαρακτηριστικά εφαρμόζονται σε κάθε ενότητα και σε κάθε συνδυασμό ενοτήτων ενέργειας και καθεμιά από αυτές εκδηλώνει τα δικά της φαινόμενα πάνω στο δικό της επίπεδο.

Για την ευχέρεια της σκέψης και της μελέτης, η ερμητική φιλοσοφία θεωρεί ότι το σύμπαν μπορεί να χωριστεί σε τρεις μεγάλες κατηγορίες φαινομένων, γνωστές ως τα τρία μεγάλα επίπεδα. Ονομάζονται:

1. Το μεγάλο φυσικό επίπεδο
2. Το μεγάλο νοητικό επίπεδο
3. Το μεγάλο πνευματικό επίπεδο

Αυτές οι διαιρέσεις είναι λίγο-πολύ τεχνητές, γιατί η αλήθεια είναι ότι καθεμιά από αυτές είναι ένας ανώτερος

βαθμός στη μεγάλη σκάλα της ζωής. Ο κατώτερος βαθμός είναι βέβαια η ύλη και ο υψηλότερος το πνεύμα. Εξάλλου τα διαφορετικά επίπεδα αναμειγνύονται μεταξύ τους τόσο πολύ, ώστε δεν είναι δυνατό να εφαρμοστούν πολύ ξεκάθαρες διαιρέσεις μεταξύ των ανώτερων φαινομένων του φυσικού επιπέδου και των κατώτερων του νοητικού επιπέδου ή μεταξύ των ανώτερων φαινομένων του νοητικού επιπέδου και των κατωτέρων του πνευματικού.

Με λίγα λόγια, τα τρία μεγάλα επίπεδα μπορούν να θεωρηθούν ως τρεις μεγάλες ομάδες διαβάθμισης της εκδήλωσης της ζωής. Αν και ο σκοπός αυτού του βιβλίου δεν μας επιτρέπει να προχωρήσουμε σε μια λεπτομερή συζήτηση και μια εκτενή εξήγηση αυτών των διαφορετικών επιπέδων, εν τούτοις μας φαίνεται χρήσιμο να δώσουμε εδώ μια γενική περιγραφή.

Μπορούμε αρχικά να μελετήσουμε το ερώτημα που τόσο συχνά τίθεται από το νεοφώτιστο που επιθυμεί να μάθει τη σημασία της λέξης «επίπεδο», όρο που έχουν μεταχειριστεί κατά κόρον, αλλά τον οποίο έχουν εξηγήσει πολύ φτωχά, στα πολυπληθή σύγχρονα έργα του αποκρυφισμού.

Το ερώτημα γενικά τίθεται ως εξής: «Το επίπεδο είναι ένας τόπος με διαστάσεις ή απλώς μια συνθήκη ή μια κατάσταση;» Η απάντηση είναι ότι δεν είναι ούτε ένας τόπος που μετριέται, ούτε μια κατάσταση ή μια συνθήκη. Είναι κάτι περισσότερο από αυτά. Το επίπεδο μπορεί να θεωρηθεί ως μια κατάσταση που επιδέχεται μέτρηση. Είναι παράδοξο θα πείτε; Ας εξετάσουμε το ζήτημα λεπτομερώς.

Μία διάσταση, το ξέρετε, είναι μια μέτρηση σε ευθεία γραμμή, ένα πράγμα που αναφέρεται σε μια μέτρηση κ.λπ. Οι συνήθεις διαστάσεις του χώρου είναι το μήκος, το πλάτος, το ύψος, το πάχος και η περίμετρος. Αλλά υπάρχει μια

άλλη διάσταση των «δημιουργημάτων», ένα άλλο μέτρο σε ευθεία γραμμή, γνωστό από τους αποκρυφιστές και από τους σοφούς, παρότι οι τελευταίοι δεν θα το ονόμαζαν ακόμα διάσταση. Αυτό το καινούριο στοιχείο δεν είναι άλλο από την τέταρτη διάσταση, την τόσο γνωστή και τόσο πολυσυζητημένη, η οποία χρησιμεύει για να προσδιορίζει τους διαφορετικούς βαθμούς ή επίπεδα.

Αυτή η τέταρτη διάσταση μπορεί να ονομαστεί διάσταση της δόνησης. Είναι ένα γεγονός πολύ γνωστό στη σύγχρονη επιστήμη αλλά και στους Ερμητιστές, οι οποίοι συμπεριέλαβαν στην τρίτη ερμητική αρχή την αλήθεια ότι «το παν βρίσκεται σε κίνηση, το παν δονείται και τίποτα δεν αναπαύεται». Από τις πιο υψηλές εκδηλώσεις ως τις πιο χαμηλές, το παν δονείται. Όλα δονούνται, όχι μόνο σε διαφορετικές ταχύτητες αλλά και σε διαφορετικές διευθύνσεις και με διαφορετικούς τρόπους. Οι βαθμοί της συχνότητας της δόνησης αποτελούν τους βαθμούς των μέτρων πάνω στην κλίμακα των δονήσεων. Με άλλα λόγια αποτελούν τους βαθμούς της τέταρτης διάστασης. Αυτοί οι βαθμοί αντιστοιχούν σε αυτό που οι αποκρυφιστές ονομάζουν επίπεδο. Όσο υψηλότερη είναι η συχνότητα των δονήσεων, τόσο πιο υψηλό είναι το επίπεδο και πιο υψηλή είναι η εκδήλωση της ζωής που κατοικεί σε αυτό το επίπεδο. Έτσι αν και ένα επίπεδο δεν είναι ούτε τόπος, ούτε κατάσταση, ούτε συνθήκη, ωστόσο περιέχει κάποιες από τις ιδιότητές τους. Θα επιμείνουμε περισσότερο στην κλίμακα των δονήσεων στα επόμενα κεφάλαια, στα οποία θα μελετήσουμε την ερμητική αρχή της δόνησης.

Θα πρέπει όμως να έχετε υπόψη σας ότι τα τρία μεγάλα επίπεδα δεν είναι πραγματικές διαιρέσεις των φαινομένων του σύμπαντος, αλλά απλές και αυθαίρετες εκφράσεις τις οποίες χρησιμοποιούν οι Ερμητιστές, για να διευκολύνουν

τη σκέψη και τη μελέτη των διαφόρων διαβαθμίσεων και σχημάτων ενεργητικότητας και παγκόσμιας ζωής. Το άτομο της ύλης, η μονάδα δύναμης, το πνεύμα του ανθρώπου, η κατάσταση του αρχαγγέλου δεν είναι τίποτε άλλο παρά διαφορετικά σκαλοπάτια της ίδιας κλίμακας. Έχουν όλα την ίδια καταγωγή. Η μόνη διαφορά που υπάρχει είναι στο βαθμό και στη συχνότητα των δονήσεων. Όλα αυτά τα πράγματα είναι δημιουργίες του παντός και υπάρχουν στο απεριόριστο πνεύμα του παντός.

Οι Ερμητιστές υποδιαιρούν καθένα από αυτά τα τρία μεγάλα επίπεδα σε επτά κατώτερα. Καθένα δε από αυτά υποδιαιρείται σε επτά υποεπίπεδα. Όλες αυτές οι διαιρέσεις είναι λίγο-πολύ αυθαίρετες, γιατί αναμειγνύονται σε μικρότερο ή μεγαλύτερο βαθμό οι μεν με τις δε. Τις υιοθετούμε όμως, γιατί διευκολύνουν τη σκέψη και την επιστημονική σπουδή.

Το μεγάλο φυσικό επίπεδο και τα επτά κατώτερα επίπεδά του είναι η περιοχή των φαινομένων του σύμπαντος που περιλαμβάνει ό,τι αναφέρεται στα πράγματα, στις δυνάμεις και στις φυσικές και υλικές εκδηλώσεις. Περιλαμβάνει όλα τα σχήματα αυτού που ονομάζουμε ύλη και όλα τα σχήματα που ονομάζουμε ενέργεια ή δύναμη. Δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι η Ερμητική Φιλοσοφία δεν αναγνωρίζει την ύλη ως αντικείμενο καθ' εαυτό, ούτε θεωρεί ότι κατέχει μια ύπαρξη ξεχωριστή ακόμη και μέσα στο πνεύμα του παντός.

Η διδασκαλία παραδέχεται ότι η ύλη είναι μια μορφή ενέργειας, η οποία κατά κάποιο τρόπο έχει μια κατώτερη συχνότητα δονήσεων. Κατά συνέπεια, οι Ερμητιστές ταξινομούν την ύλη ως ενέργεια αποδίδοντας σε αυτήν τρία από τα επτά κατώτερα επίπεδα του μεγάλου φυσικού επιπέδου.

Αυτά τα επτά κατώτερα επίπεδα είναι τα ακόλουθα:

1. Επίπεδο της ύλης Α
2. Επίπεδο της ύλης Β
3. Επίπεδο της ύλης Γ
4. Επίπεδο της αιθέριας ουσίας
5. Επίπεδο της ενέργειας Α
6. Επίπεδο της ενέργειας Β
7. Επίπεδο της ενέργειας Γ

Το επίπεδο της ύλης Α περιλαμβάνει τα στερεά σχήματα της ύλης, τα υγρά και τα αέρια, όπως αναφέρονται γενικά στα κλασικά έργα της φυσικής. Είναι το επίπεδο της Φυσικής.

Το επίπεδο της ύλης Β περιλαμβάνει μερικά σχήματα ύλης πιο υψηλά και πιο λεπτά, τα οποία η σύγχρονη επιστήμη άρχισε μόλις να αναγνωρίζει. Είναι τα φαινόμενα της ραδιενέργειας της ύλης (στη φάση του ράδιου κ.λπ.) που ανήκουν στην πιο χαμηλή υποδιαίρεση αυτού του κατώτερου επιπέδου.

Το επίπεδο Γ της ύλης περιλαμβάνει τα πιο λεπτά και τακτοποιημένα σχήματα, των οποίων την ύπαρξη δεν υποψιάζονται ακόμη οι συνηθισμένοι σύγχρονοι σοφοί.

Το επίπεδο της αιθέριας ουσίας περιλαμβάνει ό,τι η επιστήμη αποκαλεί αιθέρα, δηλαδή μια ουσία άκρας λεπτότητας και ελαστικότητας, που καταλαμβάνει το παγκόσμιο διάστημα και ενεργεί ως ενδιάμεσο για τη μεταβίβαση των κυμάτων της ενέργειας, όπως το φως, η θερμότητα, ο ηλεκτρισμός κ.ά. Αυτή η αιθέρια ουσία έχει στενή σχέση και αποκαθιστά την εσωτερική επικοινωνία μεταξύ της ύλης και της ενέργειας, μετέχει δε στη φύση καθεμιάς από αυτές. Η ερμητική διδασκαλία διδάσκει ότι αυτό το επίπεδο έχει επτά υποδιαιρέσεις, όπως άλλωστε όλα τα κατώτε-

ρα επίπεδα και ότι στην πραγματικότητα υπάρχουν επτά αιθέρες αντί ενός.

Αμέσως μετά το επίπεδο της αιθέριας ουσίας έρχεται το επίπεδο της ενέργειας Α, το οποίο περιλαμβάνει τα συνηθισμένα σχήματα ενέργειας, που είναι γνωστά στην επιστήμη. Τα επτά υποεπίπεδα είναι τ' ακόλουθα: Θερμότητα, φως, μαγνητισμός, ηλεκτρισμός, έλξη -που περιλαμβάνει τη βαρύτητα- συνοχή, χημική ένωση και πολλά άλλα σχήματα ενέργειας, που προσδιορίζονται με επιστημονικά πειράματα, τα οποία όμως δεν έχουν ταξινομηθεί και δεν τους έχουν δοθεί ακόμη ονόματα.

Το επίπεδο της ενέργειας Β περιλαμβάνει επτά υποεπίπεδα ανώτερων σχημάτων ενέργειας, τα οποία η επιστήμη δεν ανακάλυψε ακόμη, αλλά στα οποία έχουν δώσει το όνομα των φυσικών απαλών δυνάμεων. Αυτές εκδηλώνονται σε ορισμένα σχήματα νοητικών φαινομένων και χάρη σε αυτές τα φαινόμενα αυτά γίνονται δυνατά.

Το επίπεδο της ενέργειας Γ περιλαμβάνει επτά υποεπίπεδα ενέργειας τόσο ισχυρά οργανωμένης, ώστε φέρει μέσα της πολλούς χαρακτήρες της «ζωής». Η ενέργεια όμως αυτή δεν αναγνωρίζεται από τους ανθρώπους που βρίσκονται στο συνηθισμένο επίπεδο εξέλιξης, αλλά μπορεί να έχει ενδιαφέρον μόνο στο πνευματικό επίπεδο. Μια τέτοια ενέργεια είναι απαραίτητη στο συνηθισμένο άνθρωπο και μπορεί να θεωρηθεί σχεδόν θεία δύναμη. Τα όντα που τη χρησιμοποιούν είναι σαν θεοί, ακόμη κι όταν τα συγκρίνουμε με τους ανώτερους ανθρώπινους τύπους που γνωρίζουμε.

Το μεγάλο νοητικό επίπεδο περιλαμβάνει αυτά τα σχήματα των ζωντανών πραγμάτων που συναντάμε σε κάθε μας βήμα στη συνηθισμένη ζωή, μαζί με έναν ορισμένο

αριθμό άλλων σχημάτων λιγότερο γνωστών στους ανθρώπους, εκτός από τους αποκρυφιστές.

Η ταξινόμηση των επτά νοητικών κατώτερων επιπέδων είναι περισσότερο ή λιγότερο ικανοποιητική και αυθαίρετη, εκτός αν συνοδεύεται με λεπτομερείς εξηγήσεις, οι οποίες δεν θα είχαν θέση σε αυτό το μικρό βιβλίο. Ωστόσο θα τις αναφέρουμε:

1. Το επίπεδο του ορυκτού πνεύματος
2. Το επίπεδο του στοιχειώδους πνεύματος Α
3. Το επίπεδο του φυτικού πνεύματος
4. Το επίπεδο του στοιχειώδους πνεύματος Β
5. Το επίπεδο του ζωικού πνεύματος
6. Το επίπεδο του στοιχειώδους πνεύματος Γ
7. Το επίπεδο του ανθρώπινου πνεύματος

Το επίπεδο του ορυκτού πνεύματος περιλαμβάνει τις καταστάσεις ή συνθήκες των ενοτήτων ή οντοτήτων και τις ενώσεις (συνδυασμούς) που εμψυχώνουν τα γνωστά σε μας σχήματα με τ' όνομα των ορυκτών, των χημικών προϊόντων κ.λπ. Αυτές οι οντότητες δεν πρέπει να συγχέονται με τα μόρια ή το άτομα, γιατί αυτό είναι μόνο το υλικό σώμα, το σχήμα αυτών των οντοτήτων, όπως το ανθρώπινο σώμα δεν είναι παρά το υλικό σχήμα και όχι ο ίδιος ο άνθρωπος. Μπορεί κανείς να ονομάσει αυτές τις οντότητες «ψυχές». Είναι ζωντανά όντα που κατέχουν έναν κατώτερο βαθμό εξέλιξης, ζωής και πνεύματος, ο οποίος εντούτοις είναι λίγο πιο μεγάλος από αυτόν των μονάδων της ζώσης ενέργειας, που περιλαμβάνει τις πιο υψηλές υποδιαιρέσεις του ανώτερου φυσικού επιπέδου. Οι απλοί άνθρωποι δεν αποδίδουν γενικά πνεύμα, ψυχή ή ζωή στο ορυκτό βασίλειο. Όλοι οι αποκρυφιστές, αντίθετα, αναγνωρίζουν αυτήν την πράξη. Η σύγχρονη επιστήμη εξελίσσεται γοργά και

δεν απέχει πολύ από την παραδοχή της άποψης των Ερμητιστών πάνω σε αυτό το ζήτημα. Τα μόρια και τα άτομα έχουν τις αγάπες και τα μίση τους, τις ορέξεις και τις απέχθειές τους, τις έλξεις και τις απώσεις τους.

Μερικά σύγχρονα επιστημονικά πνεύματα, τα πιο τολμηρά, εξέφρασαν την άποψη ότι η επιθυμία και η θέληση, οι συγκινήσεις και τα συναισθήματα των διαφόρων οντοτήτων δεν έχουν παρά διαφορά βαθμού με αυτά των ανθρώπων. Δεν έχουμε ούτε το χρόνο ούτε το χώρο για να υποστηρίξουμε αυτήν τη θέση εδώ. Όλοι οι αποκρυφιστές γνωρίζουν ότι αυτό είναι γεγονός και μερικοί, για να το επικυρώσουν, αναφέρθηκαν στα πιο πρόσφατα επιστημονικά έργα.

Αυτό το επίπεδο περιέχει επίσης τις επτά συνηθισμένες υποδιαιρέσεις.

Το επίπεδο του στοιχειώδους πνεύματος Α περιλαμβάνει την κατάσταση και το βαθμό της νοητικής και ζωντανής εξέλιξης μιας κάποιας τάξης οντοτήτων, άγνωστης στο συνηθισμένο άνθρωπο αλλά αναγνωρισμένης από τους εσωτεριστές. Αυτές οι οντότητες είναι αόρατες στις συνηθισμένες αισθήσεις του ανθρώπου. Εν τούτοις, υπάρχουν και παίζουν το ρόλο τους στο δράμα του σύμπαντος. Ο βαθμός της διάνοιάς τους τοποθετείται μεταξύ του βαθμού των ορυκτών και χημικών οντοτήτων από το ένα μέρος και των φυτικών οντοτήτων από το άλλο. Υπάρχουν επίσης επτά υποδιαιρέσεις σε αυτό το επίπεδο.

Το επίπεδο του φυτικού πνεύματος στις επτά υποδιαιρέσεις του περιλαμβάνει τις καταστάσεις των οντοτήτων που αποτελούν μέρος των βασιλείων του Φυτικού Κόσμου, του οποίου τα ζωικά και νοητικά φαινόμενα γίνονται αντιληπτά εξ ολοκλήρου από πρόσωπα συνηθισμένης νοημοσύνης. Άλλωστε, κατά τα τελευταία δέκα χρόνια έχουν

εκδοθεί πολλά και ενδιαφέροντα έργα που αφορούν το πνεύμα και τη ζωή των φυτών. Τα φυτά έχουν ζωή, πνεύμα και ψυχή, όπως τα ζώα, ο άνθρωπος και ο υπεράνθρωπος.

Το επίπεδο του στοιχειώδους πνεύματος Β στις επτά υποδιαιρέσεις του περιλαμβάνει τις καταστάσεις των στοιχειωδών ή αόρατων οντοτήτων ενός ανώτερου είδους, οι οποίες παίζουν το ρόλο τους στο γενικό έργο του σύμπαντος. Το πνεύμα τους και η ζωή τους αποτελούν μέρος της κλίμακας που τοποθετείται μεταξύ των επιπέδων του φυτικού και του ζωικού πνεύματος, ενώ οι οντότητες αυτές αποτελούν μέρος της φύσης και των δυο επιπέδων.

Το επίπεδο του ζωικού πνεύματος στις επτά υποδιαιρέσεις του περιλαμβάνει τις καταστάσεις και συνθήκες των οντοτήτων, των υπάρξεων και των ψυχών που κατοικούν στα ζωικά σχήματα της ζωής, τα οποία είναι γνωστά σε όλους. Δεν είναι αναγκαίο να πούμε πολλές λεπτομέρειες πάνω στο θέμα αυτού του βασιλείου, γιατί ο ζωικός κόσμος μάς είναι τόσο οικείος όσο και ο δικός μας.

Το επίπεδο του στοιχειώδους πνεύματος Γ στις επτά υποδιαιρέσεις του περιλαμβάνει τις οντότητες και τις υπάρξεις που είναι αόρατες ως έναν ορισμένο βαθμό -όπως είναι όλα τα στοιχειώδη σχήματα που αποτελούν μέρος κάποιων συνδυασμών- τόσο της ζωικής όσο και της ανθρώπινης φύσης. Από την άποψη της διάνοιας, τα ανώτερα σχήματα είναι κατά το ήμισυ ανθρώπινα.

Το επίπεδο του ανθρώπινου πνεύματος στις επτά υποδιαιρέσεις του περιλαμβάνει τις εκδηλώσεις της ζωής και της νοοτροπίας, που είναι κοινές στον άνθρωπο σε διαφορετικούς βαθμούς. Κάτω από αυτό το πρίσμα θέλουμε να φωτίσουμε το γεγονός ότι ο συνηθισμένος άνθρωπος σήμερα δεν έχει παρά την τέταρτη υποδιαίρεση του επιπέδου του ανθρώπινου πνεύματος. Μόνο οι πιο έξυπνοι έχουν δι-

ασχίσει τα όρια της πέμπτης υποδιαίρεσης. Χρειάστηκαν στη φυλή μας εκατομμύρια χρόνια για να φθάσουμε σε αυτήν την κατάσταση και θα μας χρειαστούν ακόμη περισσότερα για να φθάσουμε στην έκτη και έβδομη υποδιαίρεση και να υψωθούμε πάνω από αυτήν που είναι και η τελευταία. Να θυμάστε ότι υπήρξαν άλλες φυλές πριν από μας που διέσχισαν αυτές τις βαθμίδες και έφτασαν στα ανώτερα επίπεδα. Η φυλή μας είναι η πέμπτη που άρχισε να βαδίζει την Οδό. Οι καθυστερημένοι της τέταρτης φυλής ενώθηκαν με μάς. Υπάρχουν μερικά προχωρημένα πνεύματα της δικής μας φυλής που έχουν υψωθεί υπεράνω των μαζών και έχουν φθάσει στην έκτη και την έβδομη υποδιαίρεση. Μερικοί ακόμη τις έχουν ξεπεράσει. Ο άνθρωπος της έκτης υποδιαίρεσης θα είναι ο ανώτερος άνθρωπος και αυτός της έβδομης ο υπεράνθρωπος.

Στη μελέτη μας των επτά κατώτερων νοητικών επιπέδων απλά αναφέραμε σε γενικές γραμμές τα τρία στοιχειώδη επίπεδα. δεν θέλουμε να εμβαθύνουμε εδώ, γιατί το εν λόγω θέμα δεν ανήκει σε αυτό το μέρος της γενικής φιλοσοφίας και των διδασκαλιών που μας ενδιαφέρουν. Αλλά με σκοπό να σας δώσουμε μια σαφέστερη ιδέα για τις σχέσεις που έχουν αυτά τα επίπεδα με εκείνα τα οποία σας είναι πιο οικεία, μπορούμε να πούμε ότι τα στοιχειώδη επίπεδα σχετίζονται με τα επίπεδα της νοητικότητας και της ζωής των ορυκτών, των φυτών, των ζώων και του ανθρώπου όπως τα μαύρα πλήκτρα του πιάνου με τα άσπρα. Αυτά τα τελευταία είναι αρκετά για να παράγουν μουσική, αλλά υπάρχουν μερικές κλίμακες, μερικές μελωδίες και μερικές αρμονίες στις οποίες τα μαύρα πλήκτρα παίζουν το ρόλο τους και η παρουσία τους είναι απαραίτητη.

Τα στοιχειώδη επίπεδα είναι επίσης αναγκαία, γιατί χρησιμεύουν στη σύνδεση των ψυχικών και νοητικών κα-

ταστάσεων του ενός επιπέδου με των άλλων επιπέδων. Και αυτό έχει ως αποτέλεσμα μερικά καινούργια σχήματα εξέλιξης. Αυτό το γεγονός δίνει στον αναγνώστη που είναι ικανός να εμβαθύνει σε αυτά που διαβάζει ένα καινούριο κλειδί για να ανοίξει τη μυστηριώδη και μυστική πύλη των βίαιων διαβάσεων της ζωής, που δημιουργούνται μεταξύ των διαφόρων βασιλείων. Τα μεγάλα στοιχειώδη βασίλεια αναγνωρίζονται πλήρως από τους αποκρυφιστές και τα έργα του εσωτερισμού είναι γεμάτα από αναφορές σε αυτό το θέμα.

Αν περάσουμε από το μεγάλο νοητικό επίπεδο στο μεγάλο πνευματικό επίπεδο, τι θα έχουμε να πούμε; Πώς θα μπορέσουμε να εξηγήσουμε αυτές τις ανώτερες καταστάσεις του Είναι, της Ζωής και του Πνεύματος σε ανθρώπους ανίκανους ως τώρα να καταλάβουν τις ανώτερες υποδιαιρέσεις του επιπέδου του ανθρώπινου πνεύματος; Η προσπάθεια είναι πολύ δύσκολη. Δεν μπορούμε να μιλήσουμε παρά μόνο με πολύ γενικούς όρους. Πώς θα μπορούσε κανείς να περιγράψει το φως σε έναν εκ γενετής τυφλό, τη ζάχαρη σε κάποιον που δεν έχει γευτεί ποτέ κάτι γλυκό ή την αρμονία σε έναν εκ γενετής κωφό;

Ό,τι μπορούμε να πούμε είναι ότι στα επτά κατώτερα επίπεδα του μεγάλου πνευματικού επιπέδου και στις επτά υποδιαιρέσεις κάθε κατώτερου επιπέδου περιλαμβάνονται υπάρξεις που κατέχουν ζωή, πνεύμα και σχήματα τόσο ανώτερα του σημερινού ανθρώπου όσο ο άνθρωπος είναι ανώτερος των σκουληκιών, των ορυκτών, ακόμη και ορισμένων σχημάτων ενέργειας και ύλης. Η ζωή αυτών των υπάρξεων υπερέχει τόσο από τη δική μας, ώστε μας είναι αδύνατο να υποψιαστούμε τις λεπτομέρειές της. Τα πνεύματά τους υπερέχουν τόσο από τα δικά μας που μετά βίας φαινόμαστε ότι σκεπτόμαστε και η νοητική μας πο-

ρεία τούς φαίνεται μόλις μια πορεία υλική. Η ύλη από την οποία αποτελούνται τα σχήματά τους προέρχεται από τα ανώτερα φυσικά επίπεδα. Επιπλέον, βεβαιώνεται ότι μερικές είναι «ντυμένες» με καθαρή ενέργεια. Τι μπορεί να πει κανείς για τέτοιες υπάρξεις;

Στα επτά κατώτερα επίπεδα του μεγάλου πνευματικού επιπέδου υπάρχουν όντα για τα οποία μπορούμε να μιλάμε όπως θα μιλούσαμε για αγγέλους, αρχαγγέλους και ημίθεους. Στο πιο χαμηλό κατώτερο επίπεδο βρίσκονται αυτές οι μεγάλες ψυχές που ονομάζουμε δασκάλους και μύστες. Πάνω από αυτούς είναι η μεγάλη ιεραρχία των αγγέλων, απρόσιτη στην ανθρώπινη σκέψη. Κατόπιν έρχονται αυτοί που με ευλάβεια μπορεί να ονομάσει κανείς θεούς. Όσο ψηλά κι αν είναι τοποθετημένοι στην κλίμακα του Είναι, η διάνοιά τους και η δύναμή τους πλησιάζουν πολύ τις ιδιότητες που οι ανθρώπινες φυλές αποδίδουν στη θεότητα. Αυτά τα όντα είναι ανώτερα από τα πιο μεγάλα όνειρα της ανθρώπινης φαντασίας. Ένας μεγάλος αριθμός αυτών των όντων, όπως και οι άγγελοι, έχει μεγάλο ενδιαφέρον και παίζει σπουδαίο ρόλο στις παγκόσμιες υποθέσεις. Οι αόρατες θεότητες και οι αγγελικοί βοηθοί απλώνουν ελεύθερα και δυνατά την επιρροή τους στην πορεία της εξέλιξης και στην κοσμική πρόοδο. Η τυχαία επέμβαση και συμπαράστασή τους στις ανθρώπινες υποθέσεις οδήγησαν σε αναρίθμητους θρύλους, δοξασίες, θρησκείες και παραδόσεις της τωρινής και της περασμένης φυλής. Επιβάλλουν ακατάπαυστα τη γνωριμία και τη δύναμή τους στον κόσμο και όλα αυτά φυσικά κάτω από την κυριαρχία του νόμου του παντός.

Εντούτοις ακόμη και τα πιο μεγάλα από αυτά τα προηγμένα όντα δεν υπάρχουν παρά σαν δημιουργίες του πνεύματος του παντός, ζουν μέσα του και υπόκεινται στην κοσμική

πορεία και τους παγκόσμιους νόμους. Είναι πάντα θνητά. Μπορούμε να τα ονομάσουμε θεούς αν θέλουμε, αλλά είναι πάντα οι πρωτότοκοι αδελφοί της φυλής, τα προηγμένα πνεύματα που έχουν προηγηθεί των συντρόφων τους και που έχουν απαρνηθεί την έκσταση της απορρόφησης από το παν με σκοπό να βοηθήσουν αυτούς που αγαπούν στο ταξίδι τους στην ατραπό. Αλλά ανήκουν στο σύμπαν και υπόκεινται στις καταστάσεις του και στις προϋποθέσεις του. Είναι θνητά και το επίπεδό τους τοποθετείται αμέσως κάτω από το επίπεδο του απόλυτου πνεύματος.

Μόνο οι πιο προχωρημένοι Ερμητιστές είναι ικανοί ν' αντιληφθούν τις μυστικές διδασκαλίες που αφορούν την κατάσταση της ύπαρξης και τις δυνάμεις που εκδηλώνονται στα πνευματικά επίπεδα. Αυτά τα φαινόμενα είναι τόσο ανώτερα από εκείνα των νοητικών επιπέδων, ώστε αν επιχειρούσαμε να τα περιγράψουμε, μοιραία θα προκαλούσαμε σύγχυση ιδεών. Μόνο αυτοί που απασχολούσαν το πνεύμα τους για πολλά χρόνια με την ερμητική φιλοσοφία και διατήρησαν μέσα τους τη γνώση που είχαν αποκτήσει σε προηγούμενες ενσαρκώσεις είναι επιδεκτικοί να καταλάβουν την ακριβή σημασία της διδασκαλίας που αφορά αυτά τα πνευματικά επίπεδα. ΄Ενας μεγάλος αριθμός αυτών των μυστικών διδασκαλιών θεωρήθηκε από τους Ερμητιστές πάρα πολύ ιερός, πάρα πολύ σπουδαίος και ακόμη πάρα πολύ επικίνδυνος για να μεταδοθεί στο ευρύ κοινό.

Ο έξυπνος μαθητής είναι ικανός να αναγνωρίσει αυτό που θέλουμε να πούμε όταν βεβαιώνουμε ότι η λέξη πνεύμα -όπως τη χρησιμοποιούν οι Ερμητιστές- σημαίνει ζώσα δύναμη, ουσία εσωτερική, ουσία της ζωής, κ.λπ., σημασία την οποία δεν πρέπει να συγχέουμε με αυτήν που συνήθως χρησιμοποιείται με την έννοια του θρησκευτικού, εκκλη-

σιαστικού, πνευματικού, αιθέριου, αγίου κ.α. Οι αποκρυφιστές χρησιμοποιούν τη λέξη πνεύμα με την έννοια της ζωοδόχου αρχής. Προσθέτουν επίσης την ιδέα της δύναμης, της ζωντανής ενέργειας, της μυστικιστικής δύναμης κ.λπ.. Γνωρίζουν καλά ότι αυτό που θεωρούν ως πνευματική δύναμη μπορεί να χρησιμοποιηθεί τόσο καλά για έναν καλό σκοπό όσο και για έναν κακό, σύμφωνα με την αρχή της πολικότητας. Το γεγονός αυτό έχει αναγνωριστεί από όλες τις θρησκείες, όπως φαίνεται στις αντιλήψεις για το σατανά, το Βελζεβούλ, το διάβολο, το Λούσιφερ, τους έκπτωτους αγγέλους κ.α. Γι' αυτό οι γνώσεις αυτών των επιπέδων διατηρήθηκαν στα άγια των αγίων, στη μυστική αίθουσα του ναού, σε όλες τις αδελφότητες των εσωτεριστών και σε όλες τις τάξεις των αποκρυφιστών. Αλλά όπως μπορούμε να πούμε εδώ, όσοι απέκτησαν μεγάλη πνευματική δύναμη και τη χρησιμοποίησαν για το κακό έχουν μπροστά τους ένα τρομερό πεπρωμένο. Η ταλάντωση του εκκρεμούς ρυθμού θα τους γυρίσει αναπόφευκτα πίσω στο έσχατο σημείο της υλικής ύπαρξης από όπου οφείλουν να ξαναρχίσουν τα βήματά που οδηγούν στο πνεύμα, να ακολουθήσουν τις κουραστικές στροφές της ατραπού, υφιστάμενοι το πρόσθετο μαρτύριο τού να θυμούνται ακατάπαυστα τα μεγαλεία που γνώρισαν και έχασαν εξαιτίας των κακών τους πράξεων.

Ο μύθος των έκπτωτων αγγέλων πηγάζει από τα γεγονότα που εξηγήσαμε. Όλοι οι προχωρημένοι αποκρυφιστές τον γνωρίζουν. Η μάχη για εγωιστική δύναμη στα πνευματικά επίπεδα έχει αναπόφευκτη συνέπεια την απώλεια της πνευματικής ισορροπίας και μια πτώση, η οποία χαμηλώνει το εγωιστικό πνεύμα τόσο όσο αυτό είχε υψωθεί. Εν τούτοις, έστω και για ένα τέτοιο πνεύμα, υπάρχει η πιθανότητα της επιστροφής. Είναι υποχρεωμένο να κάνει

το ταξίδι με αντίθετη φορά, υφιστάμενο έτσι την τρομερή τιμωρία του αμετάβλητου νόμου.

Για να ολοκληρώσουμε το θέμα αυτό, θα θέλαμε να σας υπενθυμίσουμε ότι σύμφωνα με την αρχή της αντιστοιχίας, που μας παρέχει την αλήθεια ότι *«Αυτό που είναι επάνω είναι σαν αυτό που είναι κάτω και αυτό που είναι κάτω είναι σαν αυτό που είναι επάνω»*, καθεμιά από τις επτά ερμητικές αρχές είναι σε πλήρη ενέργεια σε όλα τα επίπεδα, φυσικά, νοητικά και πνευματικά. Η αρχή της νοητικής ουσίας εφαρμόζεται σε όλα τα επίπεδα, γιατί όλα συμπεριλαμβάνονται στο πνεύμα του παντός. Η αρχή της αντιστοιχίας εκδηλώνεται επίσης σε όλα, γιατί υπάρχει ανταπόκριση, αρμονία και σχέση μεταξύ των διαφορετικών επιπέδων. Η αρχή της δόνησης εκδηλώνεται επίσης σε όλα τα επίπεδα. Στην πραγματικότητα, οι διαφορές στα πράγματα είναι διαφορές δονήσεων, όπως το έχουμε ήδη εξηγήσει. Η αρχή της πολικότητας επίσης εκδηλώνεται σε κάθε επίπεδο. Οι ακραίοι πόλοι είναι φαινομενικά αντίθετοι και αντιφατικοί. Η αρχή του ρυθμού εκδηλώνεται σε κάθε επίπεδο. Η κίνηση των φαινομένων έχει την άμπωτη και την πλημμυρίδα της, το μέγιστο και το ελάχιστο σημείο, την άφιξη και την επιστροφή της. Η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος εκδηλώνεται και αυτή σε κάθε επίπεδο. Κάθε αποτέλεσμα έχει την αιτία του και κάθε αιτία έχει το αποτέλεσμά της. Τέλος, και η αρχή του γένους εκδηλώνεται σε κάθε επίπεδο. Η δημιουργική ενέργεια είναι πάντα φανερή και ενεργεί κάτω από τις όψεις του αρσενικού και του θηλυκού.

«Αυτό που είναι επάνω είναι σαν αυτό που είναι κάτω και αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι επάνω». Αυτό το ερμητικό αξίωμα εδώ και αρκετές χιλιετίες

υπονοεί μια από τις μεγάλες αρχές των παγκόσμιων φαινομένων.

Στη συνέχεια της μελέτης μας για τις αρχές που δεν έχουμε ακόμα εξηγήσει θα δούμε ακόμη πιο καθαρά την αλήθεια της παγκόσμιας φύσης, αυτής της μεγάλης αρχής της αντιστοιχίας.

9

Η ΔΟΝΗΣΗ

«Τίποτα δεν αναπαύεται. Το παν κινείται, το παν δονείται».

Κυμβάλειον

Η τρίτη μεγάλη αρχή του ερμητισμού, η αρχή της δόνησης, περικλείει την αλήθεια ότι η κίνηση εκδηλώνεται παντού μέσα στο σύμπαν και ότι τίποτα δεν είναι σε κατάσταση ανάπαυσης, όλα κινούνται, δονούν και γυρίζουν κυκλικά. Αυτήν την ερμητική αρχή είχαν αναγνωρίσει μερικοί από τους πρώτους Έλληνες φιλοσόφους, οι οποίοι την εισήγαγαν στα συστήματά τους. Αλλά κατά τη διάρκεια αρκετών αιώνων όλοι οι άνθρωποι της διανόησης, εκτός των Ερμητισμών, την έχασαν από τα μάτια τους. Τον 19ο αιώνα η φυσική επιστήμη ανακάλυψε και πάλι την αλήθεια και οι επιστημονικές ανακαλύψεις του 20ου αιώνα έφεραν καινούργιες αποδείξεις για την ακρίβεια αυτής της παμπάλαιας ερμητικής διδασκαλίας.

Οι ερμητικές διδασκαλίες διδάσκουν όχι μόνο ότι όλα βρίσκονται σε κατάσταση αδιάκοπης κίνησης και συνεχούς δόνησης, αλλά και ότι οι διαφορές που υπάρχουν μεταξύ των διαφόρων εκδηλώσεων της παγκόσμιας δύναμης οφείλονται εξ ολοκλήρου στη διαφορά του τρόπου και της περιόδου των δονήσεων. Ακόμη καλύτερα, το παν στον εαυτό του εκδηλώνει μια δόνηση διαρκή σε ένα βαθμό τόσο έντονο και σε μια κίνηση τόσο γρήγορη, ώστε να μπορεί

πρακτικά να θεωρηθεί ότι είναι σε κατάσταση ανάπαυσης. Οι καθηγητές το εξηγούν στρέφοντας την προσοχή των μαθητών στο γεγονός ότι ακόμη και στο φυσικό επίπεδο ένα αντικείμενο το οποίο κινείται με ταχύτητα, για παράδειγμα μια ρόδα που γυρίζει, φαίνεται να είναι σε κατάσταση ανάπαυσης. Οι διδασκαλίες επικυρώνουν την ιδέα ότι το πνεύμα βρίσκεται στη μια άκρη ενός πόλου δόνησης ενώ στον άλλο πόλο βρίσκονται τα άκρως χονδροειδή σχήματα της ύλης. Μεταξύ των δύο πόλων υπάρχουν εκατομμύρια εκατομμυρίων τρόποι και διαφορετικές συχνότητες δονήσεων.

Η σύγχρονη επιστήμη έχει αποδείξει ότι οτιδήποτε ονομάζουμε ύλη και ενέργεια δεν είναι παρά διαφορετική συχνότητα δονήσεων. Μερικοί από τους πιο προχωρημένους σοφούς παραδέχονται τη γνώμη των αποκρυφιστών, οι οποίοι βεβαιώνουν ότι τα φαινόμενα της ψυχής δεν είναι παρά τρόποι δονήσεων ή κινήσεων. Ας δούμε τι μας λέει η επιστήμη για το θέμα των δονήσεων της ύλης και της ενέργειας.

Αρχικά, η επιστήμη διδάσκει ότι κάθε ύλη εκδηλώνει σε κάποιο βαθμό δονήσεις εξαιτίας της θερμότητας. Ας υποθέσουμε ότι έχουμε ένα αντικείμενο ζεστό ή κρύο. Οι δύο αυτές καταστάσεις δεν είναι παρά διαφορετικοί βαθμοί του ίδιου πράγματος. Εκδηλώνουν ορισμένες δονήσεις θερμότητας και από αυτήν την άποψη βρίσκονται σε κίνηση στην κατάσταση δόνησης. Όλα τα μόρια της ύλης, από τα άτομα μέχρι τους ήλιους, κινούνται κυκλικά. Οι πλανήτες εκτελούν την τροχιά τους γύρω από τους ήλιους και πολλοί από αυτούς περιστρέφονται γύρω από τον άξονά τους. Οι ήλιοι κινούνται γύρω από μεγαλύτερα κεντρικά σημεία. Αυτά βρίσκονται σε κίνηση γύρω από σημεία ακόμη μεγαλύτερα και ούτω καθεξής, μέχρι το άπειρο.

Τα μόρια, από τα οποία αποτελούνται τα διάφορα είδη της ύλης, είναι σε κατάσταση συνεχούς δόνησης και κίνησης, τα μεν γύρω από τα δε και τα μεν αντίθετα στα δε. Τα μόρια αποτελούνται από άτομα τα οποία -κατά τον ίδιο τρόπο- βρίσκονται σε κατάσταση συνεχούς δόνησης και κίνησης. Τα άτομα αποτελούνται από «ηλεκτρόνια», «ιόντα» κ.λπ. τα οποία ομοίως βρίσκονται σε κατάσταση επιτάχυνσης γυρίζοντας τα μεν γύρω από τα δε και εκδηλώνοντας ένα τρόπο δόνησης εξαιρετικά γρήγορο. Βλέπουμε λοιπόν ότι σύμφωνα με την ερμητική αρχή των δονήσεων όλα τα σχήματα της ύλης δονούνται.

Το ίδιο συμβαίνει και με τα διαφορετικά σχήματα ενέργειας. Η επιστήμη μάς διδάσκει ότι το φως, η θερμότητα, ο μαγνητισμός και ο ηλεκτρισμός δεν είναι παρά σχήματα δονητικής κίνησης που πιθανότατα πηγάζουν από τον αιθέρα. Η επιστήμη δεν κατάφερε ακόμη να εξηγήσει τη φύση του φαινομένου που είναι γνωστό ως συνοχή και που είναι η αρχή της μοριακής έλξης. Το ίδιο συμβαίνει με τον όρο χημική συγγένεια, που είναι η αρχή της ατομικής έλξης, καθώς και με τη βαρύτητα, το πιο μεγάλο από τα τρία μυστήρια, που είναι η αρχή της έλξης, σύμφωνα με την οποία κάθε μόριο ή κάθε μάζα ύλης είναι στενά συνδεδεμένα με άλλη μάζα ή μ' ένα άλλο μόριο. Αυτά τα τρία σχήματα ενέργειας δεν τα έχει καταλάβει ακόμη η επιστήμη. Παρόλα αυτά, οι συγγραφείς κλίνουν σταθερά προς την άποψη ότι αυτά τα σχήματα είναι εκδηλώσεις κάποιου σχήματος δονητικής ενέργειας, γεγονός που οι Ερμητιστές γνώριζαν και δίδαξαν πριν από πάρα πολλά χρόνια.

Ο παγκόσμιος αιθέρας, του οποίου την ύπαρξη βεβαιώνει η επιστήμη χωρίς ωστόσο να έχει αντιληφθεί καθαρά τη φύση του, θεωρείται από τους Ερμητιστές ως μια ανώτερη εκδήλωση αυτού που λανθασμένα ονομάζουμε

ύλη. Εννοούν μια ύλη που έχει φτάσει σε έναν ανώτερο βαθμό δονήσεων και την ονομάζουν αιθερική ουσία. Διδάσκουν ότι αυτή η αιθερική ουσία είναι άκρας λεπτότητας και ελαστικότητας και ότι γεμίζει όλο το παγκόσμιο διάστημα χρησιμεύοντας ως μέσο μεταβίβασης των κυμάτων της παλμικής ενέργειας, όπως είναι η θερμότητα, το φως, ο ηλεκτρισμός, ο μαγνητισμός κ.ά. Σύμφωνα με τη διδασκαλία η αιθερική ουσία είναι ο κρίκος που ενώνει μεταξύ τους τα σχήματα της παλμικής ενέργειας, γνωστά από την επιστήμη με το όνομα ύλη και από τους Ερμητιστές με τα ονόματα ενέργεια και δύναμη. Εκδηλώνει έναν ορισμένο βαθμό δόνησης, με πλάτος και με περιοδικότητα, που της είναι εντελώς ιδιαίτερα.

Οι σοφοί, για να δείξουν τι γίνεται όταν μεγαλώνει η περίοδος των δονήσεων, εκφράζουν την υπόθεση ενός τροχού, μιας σβούρας ή ενός κυλίνδρου που κινούνται με πολύ μεγάλη ταχύτητα. Αυτό το πείραμα υποθέτει ότι η ρόδα, η σβούρα ή ο κύλινδρος γυρίζουν στην αρχή με μικρή ταχύτητα. Από εδώ και στο εξής, για περισσότερη ευκολία, θα αποκαλούμε το σώμα που γυρίζει αντικείμενο.

Το αντικείμενο λοιπόν γυρίζει αργά. Μπορούμε να το διακρίνουμε εύκολα, αλλά δεν ακούμε τίποτα. Αν αυξήσουμε προοδευτικά την ταχύτητα, σε μερικά λεπτά η περιστροφή γίνεται τόσο γρήγορη, ώστε ακούγεται ένας ελαφρός θόρυβος, μια χαμηλή νότα. Όσο αυξάνεται η ταχύτητα και το αντικείμενο γυρίζει όλο και πιο γρήγορα, η νότα υψώνεται στη μουσική κλίμακα. Αυξάνοντας προοδευτικά την ταχύτητα της κίνησης, μπορούμε να διακρίνουμε την αμέσως υψηλότερη νότα. Όσο η ταχύτητα της κλίμακας μεγαλώνει, η μια μετά την άλλη όλες οι νότες της κλίμακας εμφανίζονται όλο και πιο οξείες. Τελικά όταν η περιστροφή έχει φθάσει σε μια ορισμένη ταχύτητα, η τε-

λευταία αντιληπτή νότα για τα ανθρώπινα αυτιά δίνει τη θέση της σε μια οξεία κραυγή και κατόπιν ακολουθεί σιωπή. Το αντικείμενο δεν αφήνει να ακουστεί κανένας ήχος ή θόρυβος, η ταχύτητα της κίνησης είναι τόσο μεγάλη και οι δονήσεις τόσο συχνές, ώστε το ανθρώπινο αυτί δεν μπορεί πλέον να τις καταγράψει. Αυτήν τη στιγμή αρχίζει κανείς να αντιλαμβάνεται μια αύξηση της θερμότητας. Κατόπιν το μάτι βλέπει το αντικείμενο να παίρνει ένα σκοτεινό σκούρο χρώμα. Εάν η ταχύτητα γίνει ακόμη πιο μεγάλη, το κόκκινο γίνεται πιο λαμπερό. Όσο η ταχύτητα μεγαλώνει, το κόκκινο γίνεται πράσινο, μπλε και τελευταία μωβ. Τελικά το μωβ σβήνει και κάθε χρώμα εξαφανίζεται, αφού το ανθρώπινο μάτι δεν είναι ικανό να το καταγράψει. Αλλά υπάρχουν αόρατες ακτινοβολίες, μερικές από τις οποίες χρησιμοποιούνται στη φωτογραφία, που εκπέμπονται από το αντικείμενο. Έτσι αρχίζουν να εκδηλώνονται οι ειδικές ακτινοβολίες γνωστές ως ακτίνες Χ, καθώς η φυσική σύσταση του αντικειμένου αρχίζει να τροποποιείται. Ο ηλεκτρισμός και ο μαγνητισμός εκδηλώνονται, όταν επιτευχθεί η πρέπουσα συχνότητα των δονήσεων.

Όταν το αντικείμενο φτάσει σε ένα βαθμό δόνησης, τα μόριά του διαλύονται και αποσυντίθενται στα ίδια αρχικά στοιχεία και στα ίδια άτομα. Τα άτομα, υπακούοντας στην αρχή της δόνησης χωρίζονται και ξαναδίνουν τα αναρίθμητα σωματίδια από τα οποία είχαν συσταθεί. Τελικά τα ίδια τα σωματίδια εξαφανίζονται και μπορεί κανείς να καταλάβει ότι το αντικείμενο είναι κατασκευασμένο από αιθέρια ουσία. Η επιστήμη δεν τολμά να προχωρήσει την υπόθεση πιο μακριά, αλλά οι Ερμητιστές διδάσκουν ότι εάν η ταχύτητα των δονήσεων αυξηθεί περισσότερο, το αντικείμενο θα φτάσει τους διάφορους βαθμούς εκδήλωσης, κατόπιν θα εκδηλώσει τα διαφορετικά νοητικά στά-

δια, στη συνέχεια θα ακολουθήσει το δρόμο του προς το πνεύμα έως ότου τελειώσει με το να συγχωνευθεί με το Παν, το απόλυτο Πνεύμα. Αλλά το αντικείμενο είχε πάψει να είναι αντικείμενο πολύ πριν φτάσει στο στάδιο της αιθέριας ουσίας. Παρόλα αυτά η υπόθεση είναι σωστή με την έννοια ότι δείχνει ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αν αυξανόταν συνεχώς η συχνότητα των δονήσεων.

Από την υπόθεση που μόλις αναφέραμε πρέπει να θυμηθούμε αυτό: τη στιγμή που το αντικείμενο εκπέμπει δονήσεις, φωτεινές ή θερμικές κ.λπ., δεν έχει αποσυντεθεί σε αυτά τα σχήματα ενέργειας τα οποία βρίσκονται τοποθετημένα πολύ πιο ψηλά στην κλίμακα. Απλά έφτασε σε έναν τέτοιο βαθμό δόνησης, ώστε αυτή η θερμική ή φωτεινή ενέργεια ελευθερώθηκε κατά κάποιο τρόπο από την επιρροή των μορίων, των ατόμων, των σωματιδίων, τα οποία κατά περίπτωση ζητούσαν να την κρατήσουν. Αυτά τα σχήματα ενέργειας, αν και απεριόριστα ανώτερα στην κλίμακα από την ύλη, είναι φυλακισμένα και περιορισμένα μέσα σε συνδυασμούς ύλης. Παίρνουν υλικά σχήματα κι έτσι φυλακίζονται και περικλείονται μέσα στις υλικές δημιουργίες τους. Αυτό είναι αληθινό για όλα τα είδη δημιουργίας. Η δημιουργική δύναμη περικλείεται πάντα μέσα σε αυτό που δημιούργησε.

Οι ερμητικές διδασκαλίες πηγαίνουν πιο πέρα από τη σύγχρονη επιστήμη. Βεβαιώνουν ότι όλες οι εκδηλώσεις σκέψης, συγκίνησης, λογικής θέλησης, επιθυμίας ή κάθε άλλη νοητική κατάσταση συνοδεύεται από δονήσεις, μέρος των οποίων εξωτερικεύεται και τείνει να επηρεάσει επαγωγικά το πνεύμα των άλλων προσώπων. Είναι η αρχή που παράγει τα φαινόμενα της τηλεπάθειας, της νοητικής επιρροής και όλα τα άλλα σχήματα δράσης και δύναμης ενός πνεύματος πάνω σε άλλο πνεύμα, τα οποία το πλατύ

κοινό αρχίζει να γνωρίζει πολύ καλά εξαιτίας της πολύ μεγάλης διασποράς της απόκρυφης γνώσης στην εποχή μας από διάφορες σχολές και πολλούς δασκάλους.

Κάθε σκέψη, κάθε συγκίνηση, κάθε νοητική κατάσταση έχουν αντίστοιχη συχνότητα δόνησης. Λόγω της θέλησης ενός ή περισσότερων ατόμων, αυτές οι νοητικές καταστάσεις μπορούν να ξαναγίνουν, όπως μπορεί να αναπαράγει κανείς ένα μουσικό τόνο κάνοντας να δονηθεί με συγκεκριμένο τρόπο ένα μουσικό όργανο. Με τον ίδιο τρόπο μπορεί κανείς να αναπαράγει ένα χρώμα κάνοντας να δονήσει το αντικείμενο που αναφέραμε πριν από λίγο. Με τη γνώση της αρχής των δονήσεων, όταν εφαρμόζεται στα νοητικά φαινόμενα, μπορεί κανείς να πολώσει το πνεύμα του και να το κάνει να κατέχει τον επιθυμητό βαθμό δόνησης. Επιτυγχάνουμε έτσι τέλειο έλεγχο πάνω στις νοητικές καταστάσεις, στο χαρακτήρα κ.λπ.

Με την ίδια μέθοδο μπορούμε να επηρεάσουμε το πνεύμα των άλλων και να προκαλέσουμε σε αυτούς τις επιθυμητές νοητικές καταστάσεις. Με άλλα λόγια, γίνεται κανείς ικανός να παράγει στο νοητικό επίπεδο ό,τι παράγει η επιστήμη στο φυσικό επίπεδο, δηλαδή δονήσεις κατά βούληση. Φυσικά αυτή η ικανότητα δεν μπορεί να επιτευχθεί παρά μόνο μέσω εκπαίδευσης, ασκήσεων και πρακτικής που αρμόζουν στην επιστήμη της νοητικής μετατροπής, κλάδο της ερμητικής τέχνης.

Αν ο μαθητής σκεφτεί πάνω σε αυτά που είπαμε, θα δει ότι η αρχή της δόνησης υπάρχει σε όλα τα θαυμαστά φαινόμενα που εκδηλώνονται από τους δασκάλους και τους μύστες που μπορούν να παραγκωνίζουν τους νόμους της φύσης, αλλά που στην πραγματικότητα δεν κάνουν τίποτε άλλο παρά να χρησιμοποιούν ένα νόμο για να εμποδίσουν κάποιον άλλο, μια αρχή για να καταστρέψουν το αποτέλε-

σμα των άλλων και που πετυχαίνουν τα εκπληκτικά τους αποτελέσματα αλλάζοντας τις δονήσεις των υλικών αντικειμένων και των σχημάτων ενέργειας, πραγματοποιώντας έτσι αυτό που συνήθως ονομάζουμε θαύμα. Όπως έλεγε ένας από τους αρχαίους ερμητιστές συγγραφείς: «*Αυτός που καταλαβαίνει την αρχή της δόνησης, έχει αρπάξει το σκήπτρο της δύναμης*».

10

Η ΠΟΛΙΚΟΤΗΤΑ

«Το Παν είναι διπλό. Κάθε πράγμα έχει δύο άκρα. Το όμοιο και το ανόμοιο έχουν την ίδια σημασία. Οι αντίθετοι πόλοι έχουν την ίδια φύση αλλά διαφορετικούς βαθμούς. Τα άκρα αγγίζονται. Όλες οι αλήθειες δεν είναι παρά μισές αλήθειες. Όλα τα παράδοξα μπορούν να συμφιλιωθούν».

Κυμβάλειον

Η τέταρτη μεγάλη αρχή του Ερμητισμού, η αρχή της πολικότητας, περικλείει την αλήθεια ότι όλα τα εκδηλωμένα πράγματα έχουν δύο πλευρές, δύο όψεις, δύο πόλους, δύο άκρα μ' έναν πολύ μεγάλο αριθμό ενδιάμεσων βαθμών που τα χωρίζουν. Οι παλιές παραδοξότητες που προκαλούσαν πάντα αμηχανία στο ανθρώπινο πνεύμα εξηγούνται αν καταλάβει κανείς καλά αυτήν την αρχή. Ο άνθρωπος πάντα ήξερε κάτι σχετικό με αυτήν την αρχή και προσπάθησε να το εκφράσει με αφορισμούς, με αξιώματα και με ρητά όπως τα ακόλουθα: «Όλα υπάρχουν και δεν υπάρχουν συγχρόνως», «όλες οι αλήθειες δεν είναι παρά μισές αλήθειες», «κάθε αλήθεια είναι κατά το ήμισυ ψέμα», «υπάρχουν δύο πλευρές για κάθε πράγμα», «κάθε νόμισμα έχει και την άλλη όψη του» κ.λπ.

Οι ερμητικές διδασκαλίες βεβαιώνουν ότι η διαφορά που υπάρχει μεταξύ δύο αντικειμένων που φαίνονται εκ

διαμέτρου αντίθετα δεν είναι παρά διαφορά βαθμού. Διδάσκουν ακόμη ότι «δύο άκρα μπορούν να συμφιλιωθούν», ότι «η θέση και η αντίθεση έχουν την ίδια φύση, αλλά διαφέρουν στο βαθμό» και ότι «η παγκόσμια συμφιλίωση των αντίθετων πόλων μπορεί να πραγματοποιηθεί χάρη στη γνώση της αρχής της πολικότητας».

Οι δάσκαλοι θεωρούν ότι τα παραδείγματα της εκδήλωσης αυτής της αρχής μπορούν να προκύψουν από μια εξέταση της πραγματικής φύσης κάθε πράγματος. Αρχίζουν να δείχνουν ότι το πνεύμα και η ύλη δεν είναι παρά δύο πόλοι του ίδιου πράγματος και ότι τα ενδιάμεσα επίπεδα δεν είναι παρά βαθμοί δόνησης. Δείχνουν ότι το παν και οι ατομικότητες είναι ένα και το αυτό πράγμα και ότι υπάρχει μόνο μια απλή διαφορά στο βαθμό της νοητικής εκδήλωσης. ΄Ετσι ο νόμος και οι νόμοι είναι οι δύο αντίθετοι πόλοι του ίδιου πράγματος. Είναι το ίδιο για την αρχή και τις αρχές, για το απεριόριστο πνεύμα και για τα πεπερασμένα πνεύματα.

Κατόπιν, περνώντας στο φυσικό επίπεδο, επαληθεύουν την αρχή αποδεικνύοντας ότι το ζεστό και το κρύο είναι της ίδιας φύσης και η μόνη διαφορά που υπάρχει είναι διαφορά βαθμών. Το θερμόμετρο δείχνει διαφορετικούς βαθμούς θερμοκρασίας, ο κατώτερος πόλος ονομάζεται κρύο και ο ανώτερος ζεστό. Μεταξύ αυτών των δύο πόλων υπάρχουν πολλοί βαθμοί ζεστού και κρύου. Δεν υπάρχει απόλυτη οριοθέτηση, υπάρχει μόνο διαφορά βαθμών. Δεν υπάρχει σημείο στο θερμόμετρο στο οποίο τελειώνει το ζεστό και αρχίζει το κρύο. Δεν υπάρχουν παρά ανώτερες και κατώτερες δονήσεις. Οι όροι επάνω και κάτω, που είμαστε υποχρεωμένοι να χρησιμοποιήσουμε, δεν είναι παρά οι πόλοι του ίδιου πράγματος. Οι λέξεις είναι σχετικές. Το ίδιο συμβαίνει με την ανατολή και τη δύση. Κάντε το γύρο

του κόσμου ξεκινώντας από ανατολικά και θα φθάσετε σε ένα σημείο που είναι δύση σε σχέση με το σημείο εκκίνησης. Πηγαίνετε προς το βορρά και θα έρθει η στιγμή που θα είστε στη διεύθυνση του νότου και αντίθετα.

Φως και σκοτάδι είναι δύο πόλοι του ίδιου πράγματος μεταξύ των οποίων υπάρχουν πολλές διαβαθμίσεις. Είναι το ίδιο και για τη μουσική κλίμακα: θα συναντήσετε ένα διαφορετικό ντο και ούτω καθεξής. Η διαφορά μεταξύ δύο συνεχόμενων ντο είναι πάντα η ίδια και περιλαμβάνει σταθερά τον ίδιο αριθμό διαβαθμίσεων. Το ίδιο συμβαίνει με τη χρωματική κλίμακα. Δονήσεις ανώτερες και κατώτερες αποτελούν τη μόνη διαφορά μεταξύ υπεριώδους και υπερύθρου. Οι λέξεις μακρύς και κοντός είναι σχετικές. Το ίδιο τα ήσυχος και θορυβώδης, εύκολος και δύσκολος, αιχμηρός και αμβλύς. Όλα ακολουθούν τον ίδιο νόμο. Θετικός και αρνητικός είναι οι δύο πόλοι του ίδιου πράγματος, χωρισμένοι από αναρίθμητες διαβαθμίσεις.

Καλός και κακός ή καλό και κακό, σύμφωνα με τους όρους που χρησιμοποιούμε, δεν είναι πράγματα απόλυτα. Ονομάζουμε τη μια άκρη της κλίμακας καλό και την άλλη κακό. Ένα πράγμα είναι λιγότερο καλό από αυτό που είναι αμέσως ανώτερο στην κλίμακα. Αντίθετα, αυτό το ίδιο πράγμα είναι καλύτερο από αυτό που είναι αμέσως κατώτερό του κι έτσι το περισσότερο ή το λιγότερο κανονίζεται από τη θέση που κατέχει κάτι στην κλίμακα.

Απολύτως το ίδιο συμβαίνει και στο νοητικό επίπεδο. Η αγάπη και το μίσος θεωρούνται γενικά συναισθήματα εκ διαμέτρου αντίθετα, τελείως διαφορετικά, ασυμφιλίωτα. Αλλά αν εφαρμόσουμε την αρχή της πολικότητας, βλέπουμε ότι απόλυτη αγάπη και απόλυτο μίσος δεν υπάρχουν. Δεν υπάρχει κάποια ξεκάθαρη διαχωριστική γραμμή ανάμεσα σε αυτά τα δύο συναισθήματα. Δεν είναι παρά λέξεις

που εφαρμόζονται στους δύο πόλους του ίδιου πράγματος. Εάν αρχίσουμε να ανεβαίνουμε από ένα οποιοδήποτε σημείο της σκάλας, βρίσκουμε περισσότερη αγάπη ή λιγότερο μίσος. Εάν την κατεβαίνουμε, συναντάμε λιγότερη αγάπη ή περισσότερο μίσος. Αυτό ισχύει από όποιο σημείο κι αν ξεκινήσουμε. Υπάρχουν διάφοροι βαθμοί αγάπης και μίσους. Κάποτε όμως φτάνει μια στιγμή όπου και το ένα και το άλλο συναίσθημα είναι τόσο αδύναμα, ώστε είναι δύσκολο να τα διακρίνουμε. Το θάρρος και ο φόβος ακολουθούν τον ίδιο κανόνα. Παντού υπάρχουν δύο άκρα. Όπου βρίσκεται ένα πράγμα, εκεί βρίσκεται και το αντίθετό του. Είναι οι δύο πόλοι.

Αυτό το γεγονός επιτρέπει στους Ερμητιστές να μεταλλάξουν μια νοητική κατάσταση σε μια άλλη χάρη στην πολικότητα. Τα πράγματα που ανήκουν σε διαφορετικές τάξεις δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τα μεν τα δε. Αλλά για πράγματα της ίδιας τάξης, αυτό είναι δυνατό να γίνει. Δηλαδή μπορεί να τροποποιηθεί η πολικότητά τους. Έτσι η αγάπη δεν μπορεί ποτέ να γίνει ανατολή ή δύση, κόκκινο ή μωβ, αλλά μπορεί να αλλάξει και συχνά γίνεται μίσος. Το ίδιο εξάλλου μπορεί να συμβεί και με το μίσος, το οποίο μπορεί να γίνει αγάπη χάρη σε μια αλλαγή της πολικότητας. Το θάρρος μπορεί να γίνει φόβος και το αντίθετο. Τα δύσκολα μπορούν να γίνουν εύκολα, τα κρύα ζεστά και ούτω καθεξής. Η μετάλλαξη γίνεται σταθερά μεταξύ πραγμάτων της ίδιας τάξης που κατέχουν διαφορετικό βαθμό δόνησης. Ας πάρουμε, για παράδειγμα, την περίπτωση ενός ανθρώπου φοβητσιάρη. Υψώνοντας τις νοητικές δονήσεις του στην κλίμακα φόβος-θάρρος μπορεί να πετύχει έναν ανώτερο βαθμό θάρρους και αφοβίας. Το ίδιο συμβαίνει και για ένα άτομο μαλθακό και αδρανές. Μπορεί ν’ αλλάξει και να γίνει ένας άνθρωπος ζωηρός και

ενεργητικός απλά και μόνο αλλάζοντας την πολικότητα σύμφωνα με την ποιότητα που επιθυμεί να αποκτήσει.

Ενδέχεται να μην γίνει πλήρως κατανοητή η αρχή καθώς και οι αλλαγές που αυτή επιφέρει από έναν μαθητή εξοικειωμένο με τα διάφορα μέσα που χρησιμοποιούν οι πολυάριθμες σχολές της νοητικής επιστήμης, προκειμένου να αλλάξουν τις νοητικές καταστάσεις αυτών που ακολουθούν τις διδασκαλίες τους. Παρόλα αυτά, όταν κάποιος καταλάβει την αρχή της πολικότητας καλά (γιατί είναι φανερό ότι οι νοητικές αλλαγές προκαλούνται από μια αλλαγή στην πολικότητα, από ένα απλό ολίσθημα πάνω στην ίδια σκάλα) είναι πολύ πιο εύκολο να καταλάβει το θέμα ολοκληρωτικά. Αυτή η αλλαγή δεν είναι μετάλλαξη ενός πράγματος σε ένα άλλο τελείως διαφορετικό. Είναι μια τροποποίηση του βαθμού δόνησης που πραγματοποιείται σε αυτό το ίδιο πράγμα και η διαφορά αυτή είναι πάρα πολύ σπουδαία. Για παράδειγμα, ας δανειστούμε μια αναλογία από το φυσικό επίπεδο: είναι αδύνατο να μετατρέψουμε τη θερμότητα σε θόρυβο ή σε ύψος, αλλά μπορούμε να μεταβάλλουμε το ζεστό σε κρύο απλώς με το να αλλάξουμε την περίοδο των δονήσεων. Με την ίδια μέθοδο ενέργειας η αγάπη και το μίσος μπορούν να αλληλοαντικατασταθούν. Το ίδιο γίνεται με το θάρρος και το φόβο. Αλλά δεν μπορούμε να μετατρέψουμε το φόβο σε αγάπη ούτε το θάρρος σε μίσος. Οι νοητικές καταστάσεις ανήκουν σε αναρίθμητες τάξεις και καθεμιά από αυτές τις τάξεις έχει τους αντίθετους πόλους της, μεταξύ των οποίων μια μετάλλαξη είναι πραγματοποιήσιμη.

Ο μαθητής θα αναγνωρίσει εύκολα ότι στις νοητικές καταστάσεις, όπως και στα φαινόμενα του φυσικού επιπέδου, μπορεί κανείς να ταξινομήσει τους δύο πόλους αντίστοιχα σε θετικό και αρνητικό. ΄Ετσι η αγάπη είναι θετική

σε σχέση με το μίσος, το θάρρος σε σχέση με το φόβο, η δραστηριότητα σε σχέση με την αδράνεια, κ.λπ. Θα παρατηρήσει κανείς επίσης ότι ακόμη και αυτοί που δεν είναι εξοικειωμένοι με την αρχή της δόνησης αντιλαμβάνονται ότι ο θετικός πόλος μοιάζει να είναι ανώτερου βαθμού από τον αρνητικό και τον εξουσιάζει. Η φύση τείνει να παραχωρήσει τη δεσπόζουσα ενέργεια στο θετικό πόλο.

Εκτός από την αλλαγή των πόλων των νοητικών καταστάσεων ενός ατόμου μέσω της τέχνης της πολικότητας, το φαινόμενο της νοητικής επιρροής στις πολλαπλές όψεις του μάς δείχνει ότι η αρχή μπορεί να επεκταθεί με τέτοιο τρόπο, ώστε να αγκαλιάσει το φαινόμενο της επιρροής ενός πνεύματος σε ένα άλλο πνεύμα, φαινόμενο για το οποίο έχουν τόσα γραφτεί.

Όταν καταλάβουμε ότι η νοητική επίδραση είναι δυνατή, δηλαδή ότι οι νοητικές καταστάσεις μπορούν να προέλθουν από άλλες νοητικές καταστάσεις με επαγωγή, θα μας είναι δυνατό να δούμε πώς ένα ποσοστό δόνησης, δηλαδή η πόλωση κάποιας νοητικής κατάστασης, μπορεί να μεταβιβαστεί σε ένα άλλο άτομο και πώς η πολικότητά του σε αυτήν την τάξη των νοητικών καταστάσεων μπορεί να αλλάξει.

Χάρη στην εφαρμογή αυτής της αρχής μπορεί κανείς να επιτύχει τα θαυμάσια αποτελέσματα της νοητικής θεραπείας. Ας υποθέσουμε ότι ένα πρόσωπο είναι λυπημένο, μελαγχολικό και φοβισμένο. Ένας γιατρός του πνεύματος, που είναι ικανός με τη βοήθεια μιας καλά εξασκημένης θέλησης να δώσει στο πνεύμα του τις δονήσεις που χρειάζονται για τη συγκεκριμένη περίπτωση, δημιουργεί μια ίδια νοητική κατάσταση σε ένα άλλο άτομο μέσω της επαγωγής. Ως αποτέλεσμα οι δονήσεις αυξάνουν σε ένταση και ταχύτητα και το άτομο πολώνεται προς το θετικό άκρο

της σκάλας αντί να πολώνεται προς το αρνητικό. Ο φόβος του και όλες οι άλλες αρνητικές συγκινήσεις του μεταβάλλονται σε θάρρος και σε άλλες θετικές νοητικές καταστάσεις. Μια μελέτη χωρίς πολλή εμβάθυνση θα μας δείξει ότι αυτές οι νοητικές αλλαγές γίνονται σχεδόν όλες χάρη στην πολικότητα. Πρόκειται δηλαδή για αλλαγή βαθμού και όχι τάξης.

Η γνώση της ύπαρξης αυτής της μεγάλης ερμητικής αρχής θα επιτρέψει στο σπουδαστή να καταλάβει καλύτερα τόσο τις δικές του νοητικές καταστάσεις όσο και των άλλων. Θα δει ότι όλες είναι ζητήματα βαθμού και στη συνέχεια θα γίνει ικανός να υψώνει ή να χαμηλώνει τις δονήσεις του κατά βούληση, να αλλάζει την πολικότητά του κι έτσι να κυριαρχεί στις νοητικές του καταστάσεις αντί να είναι υπηρέτης και σκλάβος τους. Με αυτήν τη γνώση θα γίνει ικανός να βοηθήσει έξυπνα τους συντρόφους του και να αλλάζει την πολικότητά τους χρησιμοποιώντας τις κατάλληλες μεθόδους. Συμβουλεύουμε όλους τους μαθητές να εξοικειωθούν καλά με την αρχή της πολικότητας. Το να την κατανοήσουν σωστά θα ρίξει φως σε πολλά σκοτεινά θέματα.

11

Ο ΡΥΘΜΟΣ

«Όλα ρέουν μέσα και έξω. Κάθε πράγμα έχει τη διάρκειά του. Κάθε πράγμα εξελίσσεται και κατόπιν εκφυλίζεται. Η ταλάντωση του εκκρεμούς εκδηλώνεται σε όλα. Ο χρόνος της αιώρησής του προς τα δεξιά είναι ίσος με το χρόνο της αιώρησής του προς τ' αριστερά. Ο ρυθμός είναι σταθερός».

Κυμβάλειον

Η πέμπτη μεγάλη ερμητική αρχή, η αρχή του ρυθμού, κλείνει μέσα της την αλήθεια ότι σε όλα εκδηλώνεται μια μετρημένη κίνηση, μια κίνηση «πήγαινε-έλα», μια άμπωτη και μια παλίρροια, μια ταλάντευση εμπρός και μια πίσω, μια κίνηση όμοια μ' αυτή του εκκρεμούς, ένα φαινόμενο που συγκρίνεται με την παλίρροια ανάμεσα σε δύο πόλους η οποία υπάρχει και στα τρία επίπεδα: φυσικό, νοητικό και πνευματικό.

Η αρχή του ρυθμού συνδέεται στενά με την αρχή της πολικότητας. Δεν εννοούμε με αυτό ότι το εκκρεμές του ρυθμού αιωρείται μέχρι τα άκρα των πόλων. Αυτό συμβαίνει πάρα πολύ σπάνια. Στην πραγματικότητα, στις περισσότερες περιπτώσεις είναι δύσκολο να προσδιορίσει κανείς τη θέση των πόλων. Αλλά η αιώρηση γίνεται πάντοτε πρώτα προς τον ένα πόλο και στη συνέχεια προς τον άλλο. Υπάρχει πάντα μια δράση και μια αντίδραση, μια πρόοδος

και μια οπισθοδρόμηση, ένα ανέβασμα κι ένα κατέβασμα σε όλα τα φαινόμενα του σύμπαντος. Αυτή η Αρχή εκδηλώνεται παντού: στους ήλιους, στους κόσμους, στους ανθρώπους, στα ζώα, στα φυτά, στα ορυκτά, στις δυνάμεις, στην ενέργεια, στην ψυχή, στην ύλη, ακόμα και στο πνεύμα. Εκδηλώνεται στη δημιουργία και στην καταστροφή των κόσμων, στο μεγαλείο και στην πτώση των εθνών, στην ιστορία της ζωής κάθε πράγματος και τέλος στις νοητικές καταστάσεις του ανθρώπου.

Ας αρχίσουμε από τις εκδηλώσεις του πνεύματος του παντός. Σημειώνει κανείς ότι υπάρχει πάντα η διάχυση και η έμπνευση του Βράχμα, όπως λένε οι Βραχμάνοι. Τα σύμπαντα δημιουργήθηκαν. Μόλις έφτασαν στο κατώτερο σημείο της υλικότητας, άρχισαν την αιώρησή τους προς τα πάνω. Οι ήλιοι σχηματίστηκαν, άγγιξαν το ανώτερο σημείο της δύναμής τους. Μετά αρχίζει η πορεία της επιστροφής. Στο τέλος πολλών εκατομμυρίων αιώνων θα γίνουν αδρανείς μάζες ύλης και θα περιμένουν μια νέα ώθηση, η οποία θα επαναδραστηριοποιήσει την εσωτερική τους ενέργεια και θα αποτελέσει την αρχή ενός νέου κύκλου ηλιακής ζωής. Το ίδιο συμβαίνει για όλους τους κόσμους. Γεννιούνται, ζουν, πεθαίνουν. Όταν ξαναζούν, δεν είναι παρά μια αναγέννηση. Το ίδιο συμβαίνει σε όλα τα πράγματα που έχουν ένα οποιοδήποτε σχήμα. Ταλαντεύονται από τη δράση στην αντίδραση, από τη γέννηση στο θάνατο, από τη δραστηριότητα στην αδράνεια και πάλι από την αρχή. Είναι το ίδιο για όλα τα ζωντανά πλάσματα: γεννιούνται, μεγαλώνουν, πεθαίνουν, ξαναγεννιούνται. Το ίδιο συμβαίνει και με όλα τα μεγάλα φιλοσοφικά ρεύματα, με τις πεποιθήσεις, τις συνήθειες, τις διοικήσεις, τα έθνη. Γέννηση, ανάπτυξη, ωριμότητα, παρακμή, θάνατος και κατόπιν αναγέννηση. Η αιώρηση του εκκρεμούς είναι πάντα φανερή.

Η νύχτα διαδέχεται τη μέρα, η μέρα διαδέχεται τη νύχτα. Το εκκρεμές ταλαντεύεται από το καλοκαίρι προς το χειμώνα και από το χειμώνα προς το καλοκαίρι. Τα σωματίδια, τα άτομα και τα μόρια της ύλης, όποια κι αν είναι, ταλαντεύονται στον κύκλο της φύσης τους. Απόλυτη ηρεμία δεν υπάρχει κι ακόμη περισσότερο δεν υπάρχει ένα ολοκληρωτικό σταμάτημα κάθε κίνησης. Το αποτέλεσμα είναι ότι όλες οι κινήσεις υποτάσσονται στο ρυθμό. Η Αρχή αυτή έχει παγκόσμια εφαρμογή. Μπορεί να προσαρμοστεί σε κάθε ζήτημα, σε κάθε φαινόμενο που λαμβάνει χώρα σε οποιοδήποτε από τα πολυάριθμα επίπεδα ζωής. Μπορεί να εφαρμοστεί σε κάθε όψη της ανθρώπινης δραστηριότητας. Η ρυθμική αιώρηση γίνεται πάντα από τον ένα πόλο στον άλλο. Το παγκόσμιο εκκρεμές είναι πάντα σε κίνηση. Η παλίρροια της ζωής ανεβαίνει και κατεβαίνει σύμφωνα με το νόμο.

Η σύγχρονη επιστήμη καταλαβαίνει πολύ καλά την αρχή του ρυθμού και όταν εφαρμόζεται στα υλικά πράγματα τη θεωρεί παγκόσμιο νόμο. Αλλά οι Ερμητιστές τον επεκτείνουν πολύ πιο μακριά. Ξέρουν ότι οι εκδηλώσεις και η επιρροή αυτής της αρχής ασκούν μια ενέργεια στη νοητική δραστηριότητα του ανθρώπου. Ξέρουν ότι πρέπει να την υπολογίζουν στην ταραγμένη διαδοχή των πνευματικών καταστάσεων, των συναισθημάτων και των εκπληκτικών και περίεργων αλλαγών που παρατηρούμε μέσα μας. Αλλά οι Ερμητιστές μελετώντας τα αποτελέσματα αυτής της αρχής έμαθαν συγχρόνως τον τρόπο να αποφεύγουν μερικές από τις δραστηριότητές της χρησιμοποιώντας τη μετάλλαξη.

Οι διδάσκαλοι ανακάλυψαν από πολύ παλιά ότι η αρχή του ρυθμού, παρότι αμετάβλητη και πάντα φανερή στα νοητικά φαινόμενα, είχε δύο επίπεδα εκδήλωσης στα φαινό-

μενα αυτά. Ανακάλυψαν ότι υπάρχουν δύο γενικά επίπεδα συνείδησης, το κατώτερο και το ανώτερο. Η αντίληψη αυτού του γεγονότος τούς επέτρεψε να φτάσουν στο ανώτερο επίπεδο και ν' αποφύγουν έτσι την αιώρηση του ρυθμικού εκκρεμούς, η οποία εκδηλωνόταν στο κατώτερο επίπεδο. Με άλλα λόγια, η αιώρηση του εκκρεμούς γινόταν στο επίπεδο του ασυνείδητου και στο συνειδητό επίπεδο δεν ασκούνταν καμία ενέργεια.

Αυτόν το νόμο τον ονομάζουν νόμο της εξουδετέρωσης και έχει να κάνει με το να υψωθεί το Εγώ πάνω από τις δονήσεις του επιπέδου του ασυνείδητου της νοητικής δραστηριότητας. Ο σκοπός είναι να μην εκδηλώνεται συνειδητά το αρνητικό χτύπημα του εκκρεμούς και να μην επηρεάζεται το συνειδητό επίπεδο. Το να υψωθείς πάνω από ένα πράγμα ή να το αφήσεις απλά να περάσει από μπροστά σου είναι το ίδιο. Ο Ερμητιστής δάσκαλος ή ο προχωρημένος μαθητής κατευθύνεται ο ίδιος προς τον επιθυμητό πόλο και κρατιέται σταθερά στη θέση του υποχρεώνοντας το νοητικό εκκρεμές να πραγματοποιήσει την αιώρηση της επιστροφής στο επίπεδο του ασυνείδητου, σαν να «αρνιόταν» να πάρει μέρος στην αιώρηση της επιστροφής ή αν προτιμάτε σαν «να μην παραδεχόταν» την επιρροή της πάνω του. Όλα τα πρόσωπα που έχουν πετύχει έναν κάποιο βαθμό αυτοκυριαρχίας ενεργούν περισσότερο ή λιγότερο ασυνείδητα και εφαρμόζουν το νόμο της εξουδετέρωσης χωρίς να επιτρέπουν να τους αγγίζουν οι αρνητικές καταστάσεις του νου τους. Παρόλα αυτά, ο δάσκαλος κερδίζει από αυτόν το νόμο σε βαθμό ακόμη πολύ πιο υψηλό.

Με τη χρήση της θέλησής του πετυχαίνει μια τόσο μεγάλη νοητική ισχύ, που μοιάζει σχεδόν απίστευτη στα μάτια όσων επιτρέπουν στο νοητικό εκκρεμές των αισθημάτων να τους να παρασέρνει εμπρός και πίσω.

Η σπουδαιότητα αυτών που είπαμε θα εκτιμηθεί από κάθε άνθρωπο που σκέπτεται και καταλαβαίνει τι είναι οι πνευματικές καταστάσεις, τα συναισθήματα και οι συγκινήσεις που νιώθει η πλειονότητα των ανθρώπων και που βλέπει πόσο λίγοι άνθρωποι είναι κύριοι του εαυτού τους. Εάν θελήσετε να το σκεφτείτε λίγο, θα καταλάβετε σε ποιο σημείο αυτές οι ρυθμικές κινήσεις έχουν επηρεάσει τη ζωή μας, πώς μετά από κάθε περίοδο ενθουσιασμού ακολούθησε ένα αντίθετο συναίσθημα μιας βαθιάς κατάπτωσης, πώς τις στιγμές του θάρρους μας ακολούθησαν ίδιες στιγμές φόβου. Συμβαίνει πάντα το ίδιο με τους περισσότερους ανθρώπους. Αφήνουν τον εαυτό τους να πλημμυρίζει από συναισθήματα υψηλά ή χαμηλά, αλλά ποτέ δεν υποψιάζονται την αιτία ή την αφορμή αυτού του νοητικού φαινομένου. Όποιος καταλάβει τέλεια τον τρόπο ενέργειας αυτής της αρχής, θα έχει αποκτήσει το κλειδί της κυριαρχίας των ρυθμικών αιωρήσεων των συναισθημάτων. Το κλειδί αυτό θα του επιτρέψει να γνωρίσει καλύτερα τον εαυτό του και θα τον απαλλάξει από το να μετακινείται συνέχεια από τις διαδοχικές πλημμυρίδες και άμπωτες. Η θέληση είναι ανώτερη από τη συνειδητή εκδήλωση αυτής της αρχής, αν και αυτή η ίδια η αρχή είναι άφθαρτη. Μπορούμε να ξεφύγουμε από τα αποτελέσματά της, αλλά η αρχή δεν σταματά την ενέργειά της γι' αυτόν το λόγο. Το εκκρεμές δεν σταματά τις αιωρήσεις του. Μπορούμε μόνο να αποφύγουμε να μας παρασύρει μαζί του.

Υπάρχουν κι άλλες λεπτομέρειες στον τρόπο ενέργειας της αρχής του ρυθμού, για τις οποίες θα επιθυμούσαμε να μιλήσουμε σε αυτό το σημείο. Στις ενέργειές της αναμιγνύεται ένας νέος νόμος γνωστός με το όνομα νόμος της αντιστάθμισης. Αυτόν το νόμο εννοεί το Κυμβάλειο όταν λέει ότι *«Ο χρόνος της αιώρησής του προς τα δεξιά είναι ίσος με*

το χρόνο της αιώρησής του προς τ' αριστερά. Ο ρυθμός είναι σταθερός». Ο νόμος της αντιστάθμισης μάς εξηγεί ότι η αιώρηση προς μια κατεύθυνση προσδιορίζει την αιώρηση προς την αντίθετη κατεύθυνση ή προς τον αντίθετο πόλο. Η μια ζυγίζει ή καλύτερα αντισταθμίζει την άλλη. Βλέπουμε πολλά παραδείγματα αυτού του νόμου στο φυσικό επίπεδο. Το εκκρεμές του ρολογιού διασχίζει μια κάποια απόσταση προς τα δεξιά και κατόπιν κάνει την ίδια απόσταση προς τα αριστερά. Οι εποχές αντισταθμίζονται η μια με την άλλη με τον ίδιο τρόπο. Οι παλίρροιες ακολουθούν τον ίδιο νόμο, όπως και όλα τα φαινόμενα του ρυθμού. Εάν το εκκρεμές έχει μια πολύ μικρή αιώρηση προς τη μια διεύθυνση, θα έχει την ίδια μικρή αιώρηση προς την αντίθετη διεύθυνση. Αντίθετα, μια μεγάλη αιώρηση προς τα δεξιά σημαίνει οπωσδήποτε μια μεγάλη αιώρηση προς τα αριστερά. ΄Ενα αντικείμενο που πετάμε ψηλά χρειάζεται να διανύσει την ίδια απόσταση κατά την επιστροφή του. Η δύναμη με την οποία ένα βλήμα στέλνεται σε ύψος ενός χιλιομέτρου αναπαράγεται ακριβώς, όταν αυτό το βλήμα ξαναπέφτει στη γη. Αυτός ο νόμος είναι σταθερός στο φυσικό επίπεδο, όπως θα αντιληφθείτε εάν αναφερθείτε σε πιο αρμόδιους συγγραφείς.

Οι Ερμητιστές πηγαίνουν πολύ πιο μακριά. Διδάσκουν ότι κάθε νοητική κατάσταση του ανθρώπου υπόκειται σε αυτόν το νόμο. Ο άνθρωπος που διασκεδάζει βαθιά, υποφέρει και βαθιά. Το ίδιο, αυτός που δεν αισθάνεται παρά έναν ελαφρύ πόνο είναι ανίκανος να αισθανθεί μια μεγάλη χαρά. Ο χοίρος υποφέρει λίγο νοητικά, αλλά έχει και μικρή νοητική ευχαρίστηση. Είναι αντισταθμισμένος. Εξάλλου υπάρχουν άλλα ζώα που είναι βαθιά ευτυχισμένα, αλλά των οποίων ο οργανισμός και η νευρική ιδιοσυγκρασία είναι ευάλωτα σε πολύ μεγάλους πόνους. Το ίδιο

συμβαίνει και με τον άνθρωπο. Υπάρχουν άνθρωποι που αισθάνονται μόνο μικρούς βαθμούς χαράς και συγχρόνως μικρούς βαθμούς λύπης. Υπάρχουν όμως κι εκείνοι που είναι ικανοί να νιώσουν τις πιο έντονες χαρές αλλά συγχρόνως και τους πιο δυνατούς πόνους. Ο κανόνας είναι ότι σε κάθε άτομο οι ικανότητες για χαρά και πόνο είναι ζυγισμένες. Ο νόμος της αντιστάθμισης λοιπόν ενεργεί εδώ πλήρως.

Οι Ερμητιστές διδάσκουν ότι κάθε άτομο, πριν γίνει ικανό να αισθανθεί έναν οποιοδήποτε βαθμό ευχαρίστησης, οφείλει να έχει ταλαντωθεί σε ανάλογη ένταση προς τον αντίθετο πόλο. Βεβαιώνουν ότι το αρνητικό προηγείται του θετικού σε αυτό το θέμα. Δηλαδή εάν δοκιμάσει ένα άτομο έναν κάποιο βαθμό χαράς, δεν είναι καθόλου υποχρεωμένο να τον «ξεπληρώσει» μ’ έναν αντίστοιχο βαθμό λύπης. Αντίθετα, σύμφωνα με το νόμο της αντιστάθμισης, η χαρά είναι η ρυθμική αιώρηση που ακολουθεί μια λύπη την οποία δοκίμασε κάποιος στην τωρινή ζωή ή σε μια προηγούμενη ενσάρκωση. Αυτό ρίχνει νέο φως στα προβλήματα της λύπης.

Οι Ερμητιστές προϋποθέτουν ότι οι διαδοχικές ζωές σχηματίζουν μια αδιάκοπη αλυσίδα και ότι η τωρινή ζωή ενός ατόμου δεν είναι παρά ένας κρίκος σε αυτή. Έτσι καταλαβαίνουν τη ρυθμική αιώρηση. δεν θα είχε καμιά σημασία αν δεν ήταν αποδεκτή η αλήθεια για τη μετενσάρκωση.

Ο δάσκαλος ή ο προχωρημένος μαθητής είναι ικανοί να αποφεύγουν την αιώρηση προς τη λύπη σε ένα μεγάλο βαθμό χάρη στη μέθοδο της εξουδετέρωσης, για την οποία μιλήσαμε πιο πάνω. Όταν υψώνεται κάποιος στο ανώτερο επίπεδο του Εγώ, πολλά από αυτά που συμβαίνουν σε

όσους κατοικούν στο κατώτερο επίπεδο μπορούν ν' αποφευχθούν.

Ο νόμος της αντιστάθμισης παίζει σπουδαίο ρόλο στη ζωή των ανδρών και των γυναικών. Θα παρατηρήσει κανείς ότι ένα άτομο πληρώνει γενικά καθετί που έχει ή που αποκτά. Εάν έχει ένα πράγμα, του λείπει κάτι άλλο. Ο ζυγός είναι σε ισορροπία. Κανείς δεν μπορεί συγχρόνως να έχει και την πίτα ολόκληρη και το σκύλο χορτάτο. Καθετί έχει την καλή και την άσχημη πλευρά του.

Τα πράγματα που ένα άτομο κερδίζει πληρώνονται πάντα από τα πράγματα που χάνει. Ο πλούσιος έχει πολλά πράγματα που λείπουν από το φτωχό, αλλά ο φτωχός έχει συχνά πράγματα που ο πλούσιος δεν μπορεί να έχει. Ο εκατομμυριούχος μπορεί να έχει μια αδυναμία στα συμπόσια και την απαραίτητη περιουσία για να πληρώσει την πολυτέλεια αυτή και να φέρει στο τραπέζι του εξαίσια φαγητά. Αλλά μπορεί να του λείπει η όρεξη για να τα απολαύσει. Μπορεί να ζηλεύει τότε την καλή όρεξη του γεωργού που δεν έχει την τύχη ούτε τα γούστα του εκατομμυριούχου και όμως είναι πιο ευτυχισμένος με τη λιτή τροφή του από ό,τι ο εκατομμυριούχος. Τα ήθη, οι συνήθειες και οι κλίσεις των ανθρώπων διαφέρουν. Το ίδιο συμβαίνει και στη ζωή.

Ο νόμος της αντιστάθμισης είναι πάντα σε ενέργεια και ζητά να ζυγίσει και να αντισταθμίσει. Πετυχαίνει δε πάντα το σκοπό του, έστω κι αν χρειαστούν πολλές ζωές προκειμένου το εκκρεμές του ρυθμού να ολοκληρώσει την αιώρηση της επιστροφής του.

12

ΑΙΤΙΟΤΗΤΑ

> *«Κάθε αιτία έχει το αποτέλεσμά της. Κάθε αποτέλεσμα έχει την αιτία του. Όλα συμβαίνουν σύμφωνα με το νόμο. Τύχη δεν είναι παρά ένα όνομα που δίνεται στον μη αναγνωρισμένο νόμο. Υπάρχουν πολλά επίπεδα αιτιότητας, αλλά τίποτε δεν ξεφεύγει από το νόμο».*
>
> Κυμβάλειον

Η έκτη μεγάλη αρχή, η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος, περιέχει την αλήθεια ότι ο νόμος διοικεί όλο το σύμπαν, ότι τίποτα δεν γίνεται στην τύχη, ότι η τύχη δεν είναι παρά μια λέξη που δείχνει μια αιτία που υπάρχει, αλλά δεν την έχουν αναγνωρίσει και καταλάβει, και ότι κάθε φαινόμενο ανεξαιρέτως είναι συνεχές.

Η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος βρίσκεται κάτω από οποιαδήποτε επιστημονική σκέψη, αρχαία ή σύγχρονη. Διατυπώθηκε από τους ερμητιστές διδασκάλους από τα πρώτα χρόνια. Αν και υπήρξαν πάρα πολλές και ποικίλες συζητήσεις μεταξύ των διάφορων σχολών αυτής της σκέψης, αυτές είχαν κυρίως ως θέμα τις λεπτομέρειες της ενέργειας αυτής της αρχής και πιο συχνά ακόμη δεν ήταν παρά συζητήσεις πάνω σε λέξεις.

Η αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος θεωρήθηκε πρακτικά ακριβής από όλους τους ανθρώπους της σκέψης

που είναι αντάξιοι του ονόματος αυτού. Το να σκεφτεί κανείς διαφορετικά θα ήταν σαν να στερούσε από τα φαινόμενα του σύμπαντος το νόμο και την τάξη, αποδίδοντας τέτοιου είδους φαινόμενα στον έλεγχο αυτού του φανταστικού πράγματος που οι άνθρωποι ονομάζουν τύχη.

Μια προσεκτική εξέταση θα δείξει στον καθένα ότι στην πραγματικότητα τύχη με την κυριολεξία της λέξης δεν υπάρχει. Ο Webster την προσδιορίζει ως εξής: «Μια υποθετική δράση, ένας τρόπος ενέργειας ξεχωριστός από μια δύναμη, από ένα νόμο ή από ένα αντικείμενο. Είναι η επίδραση ή η ενέργεια μιας δράσης, το υποτιθέμενο αποτέλεσμά της. ΄Ενα γεγονός, ένα πράγμα τυχαίο, ένα ατύχημα κ.λπ.». Αλλά λίγη σκέψη θα σας δείξει ότι δεν μπορεί να υπάρχει μια δράση τυχαία, με την έννοια ότι βρίσκεται έξω από το νόμο, έξω από την αιτία και το αποτέλεσμα. Πώς θα μπορούσε να υπάρχει κάτι που ενεργεί μέσα στο φαινομενικό σύμπαν και είναι ανεξάρτητο από τους νόμους του και απογυμνωμένο από την τάξη και τη συνέχεια; Κάτι τέτοιο θα ήταν ανεξάρτητο από την οργανωμένη διεύθυνση του σύμπαντος και κατά συνέπεια θα ήταν ανώτερο από αυτό. Δεν μπορούμε να φανταστούμε ένα πράγμα τοποθετημένο έξω από το παν, επειδή συγχρόνως θα ήταν και έξω από το νόμο, γιατί το παν είναι ο ίδιος ο νόμος. Δεν υπάρχει στο σύμπαν ούτε ένα απειροελάχιστο μέρος στο οποίο θα μπορούσε να τοποθετηθεί ένα πράγμα ανεξάρτητο από το νόμο. Η ύπαρξή του θα στερούσε την αποτελεσματικότητα από όλους τους φυσικούς νόμους και θα βύθιζε το σύμπαν σε ανισότητα και χαοτική αταξία.

Αυτό που αποκαλούμε «τύχη» είναι απλά μια λέξη προορισμένη να εκφράσει σκοτεινές αιτίες τις οποίες δεν μπορούμε ν’ αντιληφθούμε και να καταλάβουμε. Η λέξη «τύχη» προέρχεται από μια λέξη που σημαίνει «πέφτω»,

με την έννοια της πτώσης ενός ζαριού, για παράδειγμα. Η ιδέα της πτώσης του ζαριού και πολλά άλλα παρόμοια φαινόμενα θα πρέπει να αποδοθούν σε μια κάποια αιτία. Είναι η έννοια με την οποία γενικά χρησιμοποιούν τη λέξη.* Αλλά όταν μελετούν προσεκτικά το ζήτημα βλέπουν πως στην πτώση του ζαριού δεν μεσολαβεί καθόλου τύχη. Κάθε φορά που το ζάρι πέφτει και φέρνει έναν ορισμένο αριθμό υπακούει σε ένα νόμο τόσο αλάνθαστο, όσο είναι ο νόμος που ρυθμίζει την περιστροφή των πλανητών γύρω από τον ήλιο. Πίσω από την πτώση του ζαριού υπάρχει ένα πλήθος από αιτίες που εκτείνονται πολύ πιο μακριά από όσο το πνεύμα μπορεί ν' ακολουθήσει. Η θέση του ζαριού μέσα στο χέρι, η ποσότητα της μυϊκής δύναμης που αναλώνεται για να το ρίξει, η φύση του τραπεζιού κ.λπ. είναι όλες αιτίες, το αποτέλεσμα των οποίων μπορεί να παρατηρηθεί. Αλλά πίσω από αυτές τις φανερές αιτίες υπάρχουν αλυσίδες αόρατων αιτιών και καθεμιά ασκεί την επιρροή της στον αριθμό που θα φέρει το ζάρι κατά την πτώση του.

Αν ρίξουμε ένα ζάρι πολλές φορές, θα αντιληφθούμε ότι οι αριθμοί που έχουν προκύψει θα είναι περίπου ίσοι, δηλαδή θα υπάρχει ένας αριθμός αισθητά ίσος προς 1, 2, 3 κ.λπ. Ρίξτε στον αέρα ένα νόμισμα. Θα έρθει κορώνα ή γράμματα. Εάν συνεχίσετε να το ρίχνετε αρκετές φορές, θα αντιληφθείτε ότι -κατά προσέγγιση- θα έρθει τόσες φορές κορώνα όσες και γράμματα. ΄Ετσι λειτουργεί και ο νόμος του μέσου όρου. Το ελαφρύ χτύπημα με το χέρι, που στρίβει το νόμισμα στον αέρα, υπακούει στο νόμο της αιτίας και του αποτελέσματος. Εάν ήμασταν ικανοί να ει-

*πίπτω τινί: πέφτω στον κλήρο κάποιου.
εύ πίπτω: είμαι τυχερός. («Μικρό Λεξικό της αρχαίας ελληνικής», εκδόσεις Gutenberg, Αθήνα, 1995) Σ.τ.Ε.

σχωρήσουμε στις αόρατες αιτίες, θα βλέπαμε καθαρά ότι θα ήταν υλικά αδύνατο στο ζάρι να πέσει με διαφορετικό τρόπο από ό,τι έπεσε, αν οι περιστάσεις και η στιγμή ήταν φυσικά ίδιες. Όταν μας δίνονται ίδιες αιτίες αναγκαστικά ακολουθούν ίδια αποτελέσματα.

Καθετί που συμβαίνει έχει την αιτία και το γιατί του. Τίποτα δεν έρχεται ποτέ χωρίς αιτία ή καλύτερα χωρίς διαδοχή αιτιών. Μια σύγχυση γεννήθηκε στο πνεύμα όσων μελέτησαν αυτήν την αρχή, γιατί ήταν ανίκανοι να εξηγήσουν πώς ένα πράγμα θα μπορούσε να είναι αιτία ενός άλλου, δηλαδή πώς θα μπορούσε να δημιουργήσει το δεύτερο πράγμα. Στην πραγματικότητα ποτέ ένα πράγμα δεν δημιουργεί ένα άλλο πράγμα.

Η αιτία και το αποτέλεσμα ενδιαφέρουν μόνο τα γεγονότα. Ένα γεγονός είναι αυτό που έρχεται, αυτό που παράγεται ως αποτέλεσμα ή ως συνέπεια ενός προηγούμενου γεγονότος. Ένα γεγονός δεν δημιουργεί ένα άλλο γεγονός. Αποτελεί έναν κρίκο στη μεγάλη και τακτοποιημένη αλυσίδα των γεγονότων που προέρχεται από τη δημιουργική ενέργεια του παντός. Υπάρχει συνέχεια ανάμεσα σε όλα τα γεγονότα που προηγούνται, ακολουθούν και έπονται.

Υπάρχει πάντα μια σχέση μεταξύ κάθε γεγονότος που έγινε πριν λίγες στιγμές και αυτού που το ακολουθεί. Μια πέτρα ξεκολλά από την κορυφή ενός βουνού και έρχεται να τρυπήσει τη στέγη μιας καλύβας που βρίσκεται κάτω στην κοιλάδα. Με μια πρώτη ματιά μπαίνουμε στον πειρασμό να θεωρήσουμε αυτό το γεγονός τυχαίο. Αλλά όταν εξετάσουμε με περισσότερη λεπτομέρεια την περίπτωση, θα αντιληφθούμε ότι υπάρχει μεγάλη συνέχεια αιτίων πίσω από αυτό το γεγονός. Πρώτα είναι η βροχή η οποία μούλιασε το έδαφος που συγκρατούσε την πέτρα και της επέτρεψε να πέσει. Πίσω από τη βροχή υπάρχει η επιρροή

του ήλιου, άλλων βροχών κ.λπ., που διάβρωσαν βαθμιαία το βράχο και χώρισαν από αυτόν το κομμάτι της πέτρας. Ακόμη πιο πίσω υπάρχουν οι αιτίες που οδήγησαν στο σχηματισμό του βουνού, την ανάδυσή του από το έδαφος χάρη στις συσπάσεις της φύσης και ούτω καθ' εξής μέχρι το άπειρο. Με τον ίδιο τρόπο, μπορούμε να αναζητήσουμε τις αιτίες που παρήγαγαν τη βροχή. Θα μπορούσαμε να μελετήσουμε τις αιτίες της ύπαρξης της σκεπής της μικρής καλύβας. Κοντολογίς, θα τελειώσουμε με το να είμαστε μπλεγμένοι σε έναν κυκεώνα αιτιών και αποτελεσμάτων από τον οποίο δεν θα ζητάμε παρά να ξεφύγουμε.

Όπως ένας άνθρωπος έχει δύο γονείς, τέσσερις παππούδες, οκτώ προπαππούδες, δεκαέξι προ-προπαππούδες και ούτω καθ' εξής έως ότου ο υπολογισμός των σαράντα γενεών ανεβάσει τον αριθμό των προγόνων σε πολλά εκατομμύρια, έτσι και ο αριθμός των αιτιών που βρίσκονται πίσω από το πιο μικρό γεγονός ή φαινόμενο (π.χ. το πέρασμα ενός μικρού κομματιού καπνιάς μπροστά από το μάτι μας) είναι πολύ μεγάλος. Δεν είναι εύκολη δουλειά να χαράξεις την ιστορία αυτού του κομματιού της καπνιάς από τις αρχαίες ημέρες της ιστορίας του κόσμου στις οποίες αποτελούσε μέρος ενός κορμού δένδρου, ο οποίος αργότερα έγινε κάρβουνο και ούτω καθ' εξής έως ότου γίνει το κομμάτι καπνιάς που περνά μπροστά από τα μάτια μας και είναι προορισμένο για άλλες αναρίθμητες περιπέτειες. Μια μεγάλη συνέχεια συμβάντων, αιτιών και αποτελεσμάτων οδήγησαν στην παρούσα κατάστασή του. Το τελευταίο γεγονός δεν είναι παρά ένας κρίκος στην αλυσίδα των συμβάντων που θα παραγάγουν ακόμη περισσότερα συμβάντα σε εκατοντάδες χρόνια. Μερικά γεγονότα που προκλήθηκαν από αυτό το απλό κομμάτι της καπνιάς είναι η συγγραφή αυτών των γραμμών, που υποχρέωσε τον τυ-

πογράφο και το διορθωτή των δοκιμίων να κάνουν μια κάποια εργασία που θα ξυπνήσει μερικές σκέψεις στο πνεύμα σας και στο πνεύμα των άλλων και οι οποίοι με τη σειρά τους θα επηρεάσουν άλλα πνεύματα και ούτω καθ' εξής. Και όλα αυτά εξαιτίας του περάσματος ενός πολύ μικρού κομματιού καπνιάς.

Αυτά που είπαμε δείχνουν τη σχετικότητα και την αλληλουχία των πραγμάτων αλλά και κάτι βαθύτερο, ότι «δεν υπάρχουν ούτε μεγάλα ούτε μικρά πράγματα στο πνεύμα που δημιούργησε τα πάντα».

Σταματήστε και σκεφτείτε μια στιγμή. Εάν ένας συγκεκριμένος άνδρας δεν είχε συναντήσει μια συγκεκριμένη γυναίκα στη σκοτεινή περίοδο της λίθινης εποχής, εσείς που διαβάζετε αυτές τις γραμμές δεν θα ήσαστε εδώ αυτήν τη στιγμή. Και εάν το ίδιο ζευγάρι δεν είχε συναντηθεί, ίσως εμείς που γράφουμε αυτές τις γραμμές δεν θα ήμαστε εδώ. Το γράψιμο εκ μέρους μας και το διάβασμα εκ μέρους σας θα επηρεάσει όχι μόνο τις αντίστοιχες ζωές καθενός από εμάς, αλλά μπορεί να έχει έμμεση και άμεση επιρροή σε έναν μεγάλο αριθμό προσώπων που ζουν αυτήν τη στιγμή ή που θα ζήσουν στις επόμενες γενιές. Κάθε σκέψη που έχουμε, κάθε πράξη που κάνουμε έχει τα άμεσα και τα έμμεσα αποτελέσματά της, που έχουν τη θέση τους στη μεγάλη αλυσίδα αιτιών και αποτελεσμάτων.

Σε αυτό το έργο για πολλούς λόγους δεν θέλουμε να μιλήσουμε για την ελεύθερη βούληση και το πεπρωμένο. Ο κυριότερος είναι ότι καμία πλευρά της αμφισβήτησης δεν είναι τελείως ακριβής. Στην ουσία και οι δύο θεωρίες είναι εν μέρει αληθινές, εάν αναφερθούμε στις ερμητικές διδασκαλίες. Η αρχή της πολικότητας δείχνει ότι και οι δύο είναι κατά το ήμισυ αληθινές, οι αντίθετοι πόλοι της αλήθειας. Η διδασκαλία αναφέρει ότι ένας άνθρωπος

μπορεί να είναι συγχρόνως και ελεύθερος και δεμένος από μια οποιαδήποτε ανάγκη. Καθετί εξαρτάται από την έννοια των λέξεων κι από το ύψος της αλήθειας από όπου εξετάζεται το ζήτημα. Οι αρχαίοι συγγραφείς εξέταζαν το θέμα με τον εξής τρόπο: «Όσο η δημιουργία είναι απομακρυσμένη από το κέντρο, τόσο είναι προκαθορισμένη. Όσο πλησιάζει το κέντρο τόσο πιο κοντά είναι στην ελευθερία».

Οι περισσότεροι άνθρωποι είναι λίγο-πολύ σκλάβοι της κληρονομικότητας, του περιβάλλοντος κ.α. και δεν είναι ελεύθεροι παρά μόνο σε ένα μικρό ποσοστό. Κατευθύνονται από τις γνώμες, τις συνήθειες και τις σκέψεις του εξωτερικού κόσμου καθώς επίσης από τις συγκινήσεις τους, τα συναισθήματά τους, τις καταστάσεις του πνεύματός τους κ.λπ. Δεν εκδηλώνουν αυτοκυριαρχία, αντίθετα δηλώνουν αγανακτισμένα: «Είμαι ελεύθερος να ενεργώ και να κάνω ό,τι μου αρέσει. Κάνω πάντα αυτό που θέλω». Ξεχνούν όμως να εξηγήσουν από πού προβάλλουν το «αυτό που θέλω» και το «όπως μου αρέσει». Τι είναι αυτό που τους κάνει να «θέλουν» αυτό και όχι εκείνο; Δεν υπάρχει ένα γιατί στην επιθυμία τους και στη θέλησή τους;

Ο δάσκαλος μπορεί να αλλάξει τις επιθυμίες και τις θελήσεις του σε άλλα συναισθήματα που βρίσκονται στο αντίθετο άκρο του νοητικού πόλου. Είναι ικανός να «θέλει για να θέλει» αντί να θέλει επειδή ένα οποιοδήποτε συναίσθημα, μια πνευματική κατάσταση, μια συγκίνηση ή μια υποβολή από το περιβάλλον τού ξυπνούν μια επιθυμία ή μια κλίση να δράσει με έναν τρόπο.

Η μεγάλη πλειονότητα των ανθρώπων αφήνεται να οδηγηθεί, όπως η πέτρα που κυλάει στο βουνό, υπακούοντας στον περίγυρό της, στις εξωτερικές ή εσωτερικές επιδράσεις, για να μην μιλήσουμε για επιθυμίες και θελήσεις

πιο δυνατές από τους ίδιους, όπως η κληρονομικότητα και η υποβολή, που συναντούν σε κάθε βήμα και τους οδηγούν χωρίς να προβάλουν την παραμικρή αντίσταση και χωρίς να αντιτίθεται η θέλησή τους. Τοποθετημένοι σαν πιόνια στη σκακιέρα της ζωής παίζουν το ρόλο τους και βγαίνουν στην άκρη, όταν η παρτίδα τελειώσει. Αλλά οι δάσκαλοι ξέρουν τους κανόνες του παιχνιδιού, υψώνονται πάνω από το σχέδιο της υλικής ζωής και, βάζοντας τους εαυτούς τους σε επαφή με τις ανώτερες δυνάμεις της φύσης, κυριαρχούν στις δικές τους κλίσεις, στο χαρακτήρα τους, στις ιδιότητες και τα ελαττώματά τους, στην πολικότητά τους καθώς και σε ό,τι τους περιβάλλει. Έτσι γίνονται παίκτες στη μεγάλη παρτίδα αντί να είναι πιόνια. Είναι αιτίες αντί να είναι αποτελέσματα. Οι δάσκαλοι δεν ξεφεύγουν από την αιτιότητα των ανώτερων σχεδίων, αλλά αφομοιώνουν τους νόμους τους. Έτσι κυριαρχούν στις περιστάσεις πάνω στα κατώτερα σχέδια. Σχηματίζουν μια συνειδητή παρτίδα του νόμου αντί να είναι τα ασυνείδητα εργαλεία του. Στη διάρκεια της υπηρεσίας τους στο ανώτερο σχέδιο είναι δάσκαλοι στο υλικό σχέδιο.

Είτε πρόκειται για ανώτερα σχέδια είτε για κατώτερα, ο νόμος βρίσκεται συνεχώς σε δράση. Τυχαίο δεν υπάρχει. Η τυφλή θεά καταργήθηκε από το λόγο. Είμαστε πλέον ικανοί να δούμε, με μάτια οξυδερκή από τη γνώση, ότι όλα κυβερνώνται από τον παγκόσμιο νόμο, ότι η πληθώρα των νόμων δεν είναι παρά μια εκδήλωση του μοναδικού μεγάλου νόμου, του νόμου που είναι το παν. Είναι αλήθεια ότι ούτε ένα σπουργίτι δεν υπάρχει που να μην υποψιάζεται το πνεύμα του όλου. Ακόμη και τα μαλλιά της κεφαλής μας είναι μετρημένα, όπως λένε οι γραφές. Τίποτα δεν υπάρχει έξω από το νόμο, τίποτα δεν αντιτίθεται σε αυτόν. Κυρίως μη κάνετε το λάθος να υποθέσετε ότι ο άνθρωπος δεν είναι

παρά ένα τυφλό αυτόματο ον. Οι ερμητικές διδασκαλίες μάς λένε ότι ο νόμος μπορεί να χρησιμοποιεί τον άνθρωπο για να κυριαρχήσει στους νόμους και ότι η ανώτερη θέληση υπερισχύει πάντοτε της κατώτερης θέλησης, μέχρι τη στιγμή που ο άνθρωπος θα φτάσει σε εκείνη την κατάσταση μέσω της οποίας θα βρει καταφύγιο μέσα στον ίδιο το νόμο και θα υποχρεώσει τους φαινομενικούς νόμους να υποκλιθούν.

13

ΤΟ ΓΕΝΟΣ

«Υπάρχει ένα γένος σε όλα τα πράγματα. Όλα έχουν την αρχή τους, αρσενική ή θηλυκή. Το γένος εκδηλώνεται σε όλα τα επίπεδα».

Κυμβάλειον

Η έβδομη μεγάλη αρχή του ερμητισμού, η αρχή του γένους, περιέχει την αλήθεια ότι το γένος εκδηλώνεται σε κάθε πράγμα, ότι οι αρχές του αρσενικού και του θηλυκού είναι πάντα παρούσες και σε δράση σε όλες τις φάσεις ενός φαινομένου, σε οποιοδήποτε επίπεδο ζωής. Σε αυτό το σημείο θεωρούμε χρήσιμο να επιστήσουμε την προσοχή του αναγνώστη στο γεγονός ότι το γένος -με την ερμητική έννοια- και το φύλο -με τη συνηθισμένη έννοια της λέξηςδεν είναι καθόλου το ίδιο πράγμα.

Η λέξη *γένος* σχετίζεται με τις λέξεις γεννώ, δημιουργώ, παράγω, τεκνοποιώ.* Αντιλαμβανόμαστε λοιπόν ότι αυτή η λέξη έχει μια έννοια πιο πλατειά και πιο γενική από τη λέξη φύλο, καθώς η τελευταία αναφέρεται στις φυσικές διακρίσεις που υπάρχουν μεταξύ των ζωντανών όντων, αρσενικών και θηλυκών. Το φύλο είναι απλά μια εκδήλω-

---

*γένος: γενιά// οικογένεια// καταγωγή// απόγονοι. Από το ρήμα γίγνομαι: γεννιέμαι, συμβαίνω, είμαι («Μικρό Λεξικό της αρχαίας ελληνικής», εκδόσεις Gutenberg, Αθήνα, 1995) Σ.τ.Ε.

ση του γένους σε κάποιο επίπεδο του μεγάλου Φυσικού Επιπέδου, στο επίπεδο της οργανικής ζωής. Θα θέλαμε να εντυπωθεί στη μνήμη σας αυτή η διαφορά, γιατί μερικοί συγγραφείς που έχουν αποκτήσει μια επιφανειακή μόνο γνώση της ερμητικής φιλοσοφίας προσπάθησαν να ταυτίσουν την έβδομη αρχή με θεωρίες και παράδοξες, ιδιόρρυθμες και συχνά αξιόμεμπτες διδασκαλίες που αφορούν το σεξ.

Σκοπός του γένους είναι μόνο να δημιουργεί, να παράγει, να γεννά κ.λπ. και οι εκδηλώσεις του είναι ορατές σε οποιοδήποτε επίπεδο της φαινομενικής ζωής. Υπάρχουν κάποιες δυσκολίες που αφορούν το θέμα, επειδή η επιστήμη δεν έχει ακόμα αναγνωρίσει σε αυτήν την αρχή παγκόσμια εφαρμογή, παρότι έχουμε μερικές αποδείξεις που προέρχονται από επιστημονικές πηγές. Μια πρώτη εκδήλωση της αρχής του γένους συναντάται μεταξύ των μορίων, των ιόντων και των ηλεκτρονίων που αποτελούν τη βάση της ύλης, σύμφωνα με την επιστήμη, τα οποία συνδυαζόμενα με κάποιο τρόπο γεννούν το άτομο, που πριν λίγο καιρό θεωρείτο ένα και αδιαίρετο.

Η τελευταία άποψη της επιστήμης είναι ότι το άτομο αποτελείται από πλήθος σωματιδίων, ηλεκτρονίων και ιόντων (ονόματα που αποδίδονται από πολλούς ειδικευμένους συγγραφείς) που περιστρέφονται τα μεν γύρω από τα δε και δονούνται σε πολύ μεγάλη ένταση. Αλλά η επιστήμη προσθέτει ότι η δημιουργία του ατόμου οφείλεται στην πραγματικότητα στη συγκέντρωση των αρνητικών σωματιδίων γύρω από τα θετικά. Τα θετικά λοιπόν σωματίδια μοιάζουν να ασκούν μια κάποια επιρροή στ' αρνητικά υποχρεώνοντάς τα να εκτελούν ορισμένους συνδυασμούς και να δημιουργούν ένα άτομο. Αυτό ταιριάζει με τις πιο παλιές ερμητικές διδασκαλίες, οι οποίες πάντα ταύτιζαν

την αρσενική αρχή του γένους με το θετικό ηλεκτρικό πόλο και τη θηλυκή αρχή με τον αρνητικό ηλεκτρικό πόλο.

Και τώρα μια εξήγηση που αφορά αυτήν την ταύτιση. Η κοινή γνώμη έχει δημιουργήσει μια εντύπωση τελείως λανθασμένη σχετικά με τις ιδιότητες αυτού που ονομάζεται αρνητικός πόλος της ηλεκτρισμένης ή μαγνητισμένης ύλης. Οι λέξεις θετικός και αρνητικός αποδίδονται σε αυτά τα φαινόμενα από την επιστήμη με έναν τρόπο εντελώς λανθασμένο. Η λέξη θετικό σημαίνει κάτι το πραγματικό και το δυνατό, συγκρινόμενο με μια αδυναμία ή με μια μη αρνητική πραγματικότητα όσον αφορά τα ηλεκτρικά φαινόμενα. Αυτό που ονομάζουν αρνητικό πόλο της μπαταρίας είναι στην πραγματικότητα ο πόλος στον οποίο και από τον οποίο εκδηλώνεται η γένεση και η παραγωγή νέων μορφών ενέργειας. Δεν υπάρχει τίποτα το αρνητικό σε αυτόν.

Οι επιστήμονες που είναι πιο ειδικευμένοι μεταχειρίζονται τη λέξη «κάθοδος», αντί της λέξης αρνητικός πόλος, που σημαίνει κατεβαίνω, δηλαδή γεννώ. Από την κάθοδο βγαίνει το σμήνος των ηλεκτρονίων και των σωματιδίων. Από τον ίδιο πόλο αναδύονται οι περίφημες καθοδικές ακτίνες, οι οποίες έφεραν επανάσταση στις επιστημονικές αντιλήψεις τα τελευταία χρόνια. Η κάθοδος είναι η μητέρα όλων των παράξενων φαινομένων που αχρήστευσαν τα παλιά συγγράμματα της φυσικής και παραμέρισαν πολλές παλαιότερες θεωρίες στον επιστημονικό χώρο. Η κάθοδος ή αρνητικός πόλος είναι η μητρική αρχή των ηλεκτρικών φαινομένων και των πιο λεπτών μορφών ύλης που είναι γνωστές από την επιστήμη σήμερα. Βλέπετε λοιπόν ότι έχουμε δίκαιο να αρνούμαστε να χρησιμοποιήσουμε τη λέξη «αρνητικό» γι’ αυτό το θέμα που μας απασχολεί και να επιμένουμε να αντικατασταθεί η παλιά έκφραση με τη λέξη «θηλυκό».

Τα γεγονότα που βλέπουμε κάθε μέρα μας οδηγούν σε αυτό το συμπέρασμα χωρίς να υπάρχει ανάγκη να αναφερθούμε στην ερμητική διδασκαλία. Θα χρησιμοποιούμε λοιπόν τη λέξη θηλυκό στη θέση του αρνητικού, μιλώντας γι' αυτόν τον πόλο ενέργειας. Οι τελευταίες επιστημονικές θεωρίες βεβαιώνουν ότι τα σωματίδια ή τα δημιουργικά ηλεκτρόνια είναι θηλυκά. Η επιστήμη ισχυρίζεται ότι αποτελούνται από αρνητικό ηλεκτρισμό. Εμείς λέμε ότι αποτελούνται από θηλυκή ενέργεια.

Ένα θηλυκό σωματίδιο αποσπάται ή ακριβέστερα εγκαταλείπει ένα αρσενικό σωματίδιο και ξεκινά μια καινούρια πορεία. Αναζητά ενεργητικά μια ένωση με ένα αρσενικό σωματίδιο και το κάνει αυτό από μια φυσική ώθηση, για να δημιουργήσει καινούρια σχήματα ύλης και ενέργειας. Ένας γνωστός συγγραφέας προχωρά ακόμη περισσότερο και βεβαιώνει ότι το ηλεκτρόνιο ζητά αμέσως αυτήν την ένωση από δική του θέληση. Η αποκόλληση και η ένωση που αναφέραμε αποτελούν τη βάση του μεγαλύτερου μέρους των δραστηριοτήτων του χημικού κόσμου.

Όταν το θηλυκό σωματίδιο ενώνεται με το αρσενικό, αρχίζει μια κάποια διαδικασία. Τα θηλυκά μόρια αρχίζουν να δονούνται υπό την επήρεια της αρσενικής ενέργειας και περιστρέφονται με ταχύτητα γύρω από τα αρσενικά σωματίδια. Προκύπτει τότε η γέννηση ενός νέου ατόμου. Αυτό το καινούριο άτομο στην πραγματικότητα αποτελείται από σωματίδια θηλυκά και αρσενικά. Αλλά όταν συμπληρωθεί η ένωση, το άτομο είναι κάτι χωριστό με ειδικές ιδιότητες, χωρίς να εκδηλώνει πλέον τα γνωρίσματα του ελεύθερου ηλεκτρισμού. Η πορεία της αποχώρησης ή του διαχωρισμού των θηλυκών ηλεκτρονίων καλείται ιονισμός. Αυτά τα ηλεκτρόνια ή σωματίδια είναι οι πιο δραστήριοι εργάτες του μεγάλου πεδίου της φύσης. Από την ένωσή τους

και τους συνδυασμούς τους προκύπτουν τα διάφορα φαινόμενα του φωτός, της θερμότητας, του ηλεκτρισμού, του μαγνητισμού, της έλξης, της άπωσης, της χημικής έλξης και της χημικής μη έλξης, καθώς και όλων των άλλων φαινομένων της ίδιας φύσης. Αυτό οφείλεται στην επίδραση της αρχής του γένους πάνω στο επίπεδο της ενέργειας.

Ο ρόλος της αρσενικής αρχής μοιάζει να είναι το να κατευθύνει προς τη θηλυκή αρχή κάποια συναφή ενέργεια και να θέτει έτσι σε κίνηση την πορεία της δημιουργίας. Αλλά η θηλυκή αρχή είναι αυτή που ολοκληρώνει πάντα την ενεργητική δημιουργική εργασία, πράγμα που συμβαίνει σε όλα τα επίπεδα. Κι όμως το αρσενικό και το θηλυκό είναι ανίκανα να δημιουργήσουν από μόνα τους, χρειάζονται το ένα το άλλο. Σε μερικά σχήματα ζωής, οι δύο αρχές συνδυάζονται μέσα στον ίδιο οργανισμό. Όλα τα πράγματα στον οργανικό κόσμο εκδηλώνουν τα δύο γένη. Το αρσενικό ενυπάρχει στο θηλυκό και το αντίθετο. Η ερμητική διδασκαλία επιμένει πολύ στην επίδραση των δύο αρχών του γένους ως προς την παραγωγή και εκδήλωση των διάφορων μορφών ενέργειας, αλλά δεν θεωρούμε χρήσιμο να μπούμε σε πολλές λεπτομέρειες γι' αυτό το θέμα, επειδή είμαστε ανίκανοι να επιβεβαιώσουμε αυτές τις αλήθειες με τη βοήθεια επιστημονικών αποδείξεων, αφού η επιστήμη δεν έχει ακόμα εμβαθύνει αρκετά στο θέμα αυτό. Το παράδειγμα όμως που δώσαμε για τη δραστηριότητα των ηλεκτρονίων και των σωματιδίων δείχνει ότι η επιστήμη είναι στο σωστό δρόμο και δίνει μια γενική ιδέα των πρώτων αρχών.

Μερικοί εξέχοντες επιστήμονες ανήγγειλαν πως στο σχηματισμό του κρυστάλλου θα πρέπει να βρει κανείς αντιστοιχία με τη σεξουαλική δραστηριότητα. Αυτό το γεγονός δείχνει προς ποια διεύθυνση φυσούν οι άνεμοι της επιστή-

μης. Κάθε χρόνος θα φέρνει καινούργια γεγονότα που θα αποδεικνύουν την ακρίβεια της ερμητικής αρχής του γένους. Θα γίνει αντιληπτό ότι το γένος ενεργεί και εκδηλώνεται σταθερά στο πεδίο της ανόργανης ύλης, της ενέργειας και της δύναμης. Ο ηλεκτρισμός γενικά θεωρείται σήμερα σαν «κάτι» μέσα στο οποίο όλα τα σχήματα ενέργειας μοιάζουν να λιώνουν και να διαλύονται. Η ηλεκτρική θεωρία του σύμπαντος είναι το πιο σύγχρονο επιστημονικό δόγμα. Γίνεται όλο και περισσότερο δημοφιλής και αυτοί που την παραδέχονται όλο και πληθαίνουν. Συμπέρασμα όσων είπαμε είναι ότι αν είμαστε ικανοί να ανακαλύψουμε στα ηλεκτρικά φαινόμενα, στην ίδια την πηγή της εκδήλωσής τους, τη φανερή και ξεκάθαρη απόδειξη της παρουσίας του γένους και της δραστηριότητάς του, έχουμε δίκιο να ζητήσουμε να πιστέψετε ότι η επιστήμη θα ανακαλύψει τις αποδείξεις της ύπαρξης της μεγάλης ερμητικής αρχής του γένους σε όλα τα παγκόσμια φαινόμενα.

Δε θα ασχοληθούμε με φαινόμενα τόσο γνωστά όσο της έλξης και της άπωσης, της χημικής συγγένειας και της σχέσης αγάπης-μίσους των ατομικών σωματιδίων, της έλξης και της συνοχής μεταξύ των μορίων της ύλης. Αυτά τα γεγονότα είναι τόσο γνωστά, ώστε απαιτούν εκ μέρους μας εκτεταμένα σχόλια. Αλλά υποπτευθήκατε ποτέ ότι όλα αυτά τα γεγονότα ήταν εκδηλώσεις της αρχής του γένους; Σκεφθήκατε ποτέ ότι αυτά τα φαινόμενα ήταν συμμετρικά των φαινομένων των ηλεκτρονίων και των άλλων σωματιδίων; Χωρίς αμφιβολία θα έχετε παρατηρήσει τη μετριοπάθεια της ερμητικής διδασκαλίας, η οποία βεβαιώνει ότι ακόμα και ο νόμος της βαρύτητας, αυτής της παράξενης έλξης λόγω της οποίας τα μόρια όλων των σωμάτων της ύλης στο σύμπαν τείνουν το ένα προς το άλλο, είναι εκδήλωση της αρχής του Γένους. Σε αυτήν την περίπτωση έλκει

τις αρσενικές ενέργειες προς τις θηλυκές και αντίστροφα. δεν μπορούμε τώρα να σας δώσουμε επιστημονικές αποδείξεις αυτού του γεγονότος. Αλλά εξετάστε τα φαινόμενα κάτω από το φως της ερμητικής διδασκαλίας και δείτε αν έχετε μια υπόθεση ασύγκριτα καλύτερη από οποιαδήποτε άλλη παρέχει η φυσική επιστήμη. Πειραματιστείτε με όλα τα φυσικά φαινόμενα και θα δείτε ότι η αρχή του γένους είναι φανερή παντού.

Ας περάσουμε τώρα στη μελέτη της λειτουργίας αυτής της αρχής πάνω στο νοητικό επίπεδο. Πολλά ενδιαφέροντα φαινόμενα περιμένουν να μελετηθούν.

14

ΤΟ ΝΟΗΤΙΚΟ ΓΕΝΟΣ

Οι σπουδαστές της ψυχολογίας που παρακολουθούν τις σύγχρονες αντιλήψεις για τα νοητικά φαινόμενα έχουν προσκρούσει στην έμμονη ιδέα ενός διπλού πνεύματος. Η εν λόγω ιδέα έχει εκδηλωθεί δυναμικά τα τελευταία χρόνια και έχει φωτίσει ένα μεγάλο αριθμό αποδεκτών θεωριών που αφορούν τη φύση και τη σύσταση αυτών των δύο πνευμάτων. Ο T. Hudson απέκτησε μεγάλη δημοτικότητα το 1893 προωθώντας την πολύ γνωστή θεωρία του για το υποκειμενικό και αντικειμενικό πνεύμα, το οποίο, βεβαίωνε ο ίδιος, συνυπάρχει σε κάθε άτομο. Άλλοι συγγραφείς τράβηξαν την προσοχή με τις θεωρίες τους για το συνειδητό και υποσυνείδητο πνεύμα ή για το ενεργητικό και παθητικό πνεύμα κ.λπ. Αν και οι θεωρίες αυτών των διαφορετικών φιλοσόφων διαφέρουν μεταξύ τους, εντούτοις υπάρχει σε όλες η αρχή του δυισμού του πνεύματος.

Ο μαθητής της ερμητικής φιλοσοφίας μπαίνει στον πειρασμό να χαμογελάσει όταν διαβάζει ή ακούει να μιλούν γι' αυτές τις «καινούριες» -ως προς το δυισμό του πνεύματος- θεωρίες και βλέπει κάθε σχολή να απομονώνεται με πείσμα στις δικές της ιδέες, κηρύττοντας πάντα και παντού ότι ανακάλυψε την αλήθεια.

Ο μαθητής, ερευνώντας την απόκρυφη ιστορία και τις μυστικές διδασκαλίες, βρίσκει αναφορές στο αρχαίο ερμητικό δόγμα της αρχής του γένους στο νοητικό επίπεδο,

της εκδήλωσης του νοητικού γένους. Εξετάζοντας με προσοχή όλα αυτά, αντιλαμβάνεται ότι η αρχαία φιλοσοφία γνώριζε το φαινόμενο του δυισμού του πνεύματος και το λάμβανε υπόψη της στη θεωρία για το νοητικό γένος. Η εν λόγω θεωρία μπορεί να εξηγηθεί με λίγες λέξεις στους μαθητές που έχουν εξοικειωθεί με τις σύγχρονες θεωρίες και τις αναφέρουν.

Το αρσενικό πνεύμα αντιστοιχεί σε αυτό που αποκαλείται πνεύμα αντικειμενικό, συνειδητό, θεληματικό, ενεργό, κ.λπ. Το θηλυκό πνεύμα αντιστοιχεί σε αυτό που ονομάζουν πνεύμα υποκειμενικό, υποσυνείδητο, ακούσιο, παθητικό κ.λπ. Φυσικά, οι ερμητικές διδασκαλίες δεν παραδέχονται τις πολυάριθμες σύγχρονες θεωρίες που αφορούν τη φύση των δύο όψεων του πνεύματος, όπως ακριβώς δεν αναγνωρίζουν ένα μεγάλο αριθμό γεγονότων που αποδίδονται σε αυτές τις δύο αντίστοιχες όψεις. Μερικές από αυτές τις θεωρίες και επαληθεύσεις είναι πολύ επιφανειακές και ανίκανες να προσφέρουν πειράματα και σαφείς αποδείξεις. Επιμένουμε προπάντων στις ομοιότητες αυτών των διαφορετικών θεωριών, με σκοπό να μπορέσει ο μαθητής να αφομοιώσει τις γνώσεις που έχει ήδη αποκτήσει με τις διδασκαλίες της ερμητικής φιλοσοφίας.

Οι μαθητές του Hudson παρατήρησαν αυτήν την ιδέα που βρίσκεται στην αρχή του δευτέρου κεφαλαίου του «νόμου των ψυχικών φαινομένων» και έχει ως εξής: η μυστική διάλεκτος των ερμητικών φιλοσόφων αποκαλύπτει την ίδια γενική ιδέα, δηλαδή το δυισμό του πνεύματος.

Αν ο καθηγητής Hudson είχε το χρόνο και αναλάμβανε την εργασία να αποκρυπτογραφήσει λίγο τη μυστική διάλεκτο των ερμητικών φιλοσόφων, θα μπορούσε να φωτιστεί αρκετά στο θέμα του δυισμού του πνεύματος, αλλά τότε αναμφίβολα το πολύ ενδιαφέρον έργο του δεν θα είχε

γραφτεί. Ας δούμε τώρα τι μας λένε οι ερμητικές διδασκαλίες που αφορούν το νοητικό γένος.

Οι ερμητιστές δάσκαλοι αρχίζουν τη διδασκαλία τους πάνω σε αυτό το θέμα παρακαλώντας τους μαθητές τους να εξετάσουν τη σχέση της συνείδησής τους με το Εγώ τους. Ο σπουδαστής παρακινείται να εστιάσει την προσοχή του στο Εγώ που βρίσκεται μέσα σε κάθε άτομο. Οδηγείται στο να παρατηρήσει ότι η συνείδησή του τού δείχνει πρώτα την ύπαρξη του Εγώ. Συμπεραίνει: είμαι. Εκ πρώτης όψεως, αυτή η κατάσταση μοιάζει να είναι η τελευταία λέξη της συνείδησης, αλλά ένας προσεκτικότερος έλεγχος αποκαλύπτει το γεγονός ότι αυτό το «είμαι» μπορεί να διαιρεθεί σε δύο μέρη ευδιάκριτα, σε δύο όψεις οι οποίες, αν και δρουν ενωμένες με εσωτερικό σύνδεσμο, μπορούν εντούτοις να χωριστούν.

Ενώ στην αρχή μοιάζει να μην υπάρχει παρά ένα εγώ, μια βαθύτερη μελέτη και μια προσεκτικότερη έρευνα αποκαλύπτουν την ύπαρξη του «εγώ» και του «εαυτού» μας. Αυτοί οι δύο «νοητικοί αδελφοί» διαφέρουν ως προς τη φύση τους και τα αντίστοιχα χαρακτηριστικά τους. Η εξέταση της φύσης τους και των φαινομένων που απορρέουν από την ίδια τη βούληση θα μπορέσει να ρίξει άπλετο φως σε πολλά προβλήματα της νοητικής επιρροής. Ας αρχίσει ο μαθητής με την παρατήρηση του εαυτού του, που πολύ συχνά συγχέεται με το εγώ, καθώς δεν έχει προωθήσει την αναζήτησή του στους δαίδαλους της συνείδησης. Ένας άνθρωπος θεωρεί ότι το είναι του, από την άποψη του εαυτού του, αποτελείται από ορισμένα αισθήματα, ορισμένες προτιμήσεις, απέχθειες, συνήθειες, ιδιομορφίες και ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που συμβάλλουν στην κατασκευή της προσωπικότητας ή του εαυτού του, τον οποίο ο ίδιος αλλά και οι σύντροφοί του αναγνωρίζουν. Ξέρει ότι τα αισθήματα

και οι συγκινήσεις αλλάζουν, γεννιούνται και πεθαίνουν, υπόκεινται στην αρχή της πολικότητας, που οδηγεί από ένα ακραίο συναίσθημα στο αντίθετό του. Θεωρεί ότι ο εαυτός του δεν είναι κάτι διαφορετικό από μια κάποια γνώση που απέκτησε και αποτελεί έτσι ένα μέρος του. Αυτό είναι ο εαυτός ενός ανθρώπου.

Προχωρήσαμε όμως πολύ γρήγορα. Μπορεί να πει κανείς ότι αυτό που πολλοί άνθρωποι θεωρούν ως εαυτό τους συνίσταται κυρίως στη συνείδηση του σώματος και των φυσικών τους ορέξεων. Η συνείδησή τους είναι διαποτισμένη από τη φύση του σώματός τους. Έτσι λοιπόν η ζωή τους κατευθύνεται πρακτικά προς αυτήν την κατεύθυνση. Μερικοί άνθρωποι φτάνουν μάλιστα στο σημείο να σκέφτονται ότι η «φυσική μηχανή» τους είναι μέρος του εαυτού τους. Ένας συγγραφέας έγραψε κάποτε με χιούμορ και πολλή δόση αλήθειας ότι «ο άνθρωπος αποτελείται από 3 ουσιώδη στοιχεία: την ψυχή, το σώμα και τα ενδύματα». Αυτοί οι άνθρωποι, «ντυμένοι» με αυτόν τον τρόπο, θα έχαναν την προσωπικότητά τους εάν, για παράδειγμα, έρχονταν κάποιοι άγριοι να τους ξεγυμνώσουν μετά από ένα ναυάγιο. Αλλά ακόμα κι αυτοί που δεν επιμένουν πολύ στην ιδέα των «ενδυμάτων» πιστεύουν πραγματικά ότι το φυσικό περίβλημά τους αποτελεί μέρος του εαυτού τους και ακόμη ότι αυτός είναι ο εαυτός τους. Δεν αντιλαμβάνονται έναν εαυτό ανεξάρτητο από το σώμα τους. Το πνεύμα τους τούς φαίνεται ότι είναι απλώς κάτι που ανήκει στο σώμα τους, πράγμα που πολλές φορές είναι αληθινό.

Όσο όμως ο άνθρωπος ανεβαίνει τη σκάλα της συνείδησης, γίνεται ικανός να διαχωρίσει την ιδέα του εαυτού από την ιδέα του σώματος. Σκέφτεται ότι το φυσικό του περίβλημα ανήκει στο νοητικό μέρος που βρίσκεται μέσα του. Αλλά ακόμη και τότε μπορεί να ταυτίσει τελείως τον

εαυτό του με τις νοητικές καταστάσεις και τα συναισθήματα που υπάρχουν μέσα του. Μπορεί ακόμη να θεωρήσει αυτές τις εσωτερικές καταστάσεις ταυτόσημες με τον εαυτό του αντί να τις θεωρήσει απλώς ως δημιουργήματα ενός μικρού μέρους του νου του, δηλαδή της νοοτροπίας του, που υπάρχουν μέσα του χωρίς εντούτοις να αποτελούν μέρος του εαυτού του. Βλέπει ότι μπορεί να αλλάξει αυτές τις εσωτερικές καταστάσεις με προσπάθεια της θέλησής του και ότι μπορεί να παράγει ένα συναίσθημα ή μια κατάσταση ακριβώς αντίθετης φύσης. Εντούτοις καταλαβαίνει ότι είναι πάντα ο ίδιος. Έτσι σε λίγο καιρό γίνεται ικανός να παραμερίσει τις διάφορες νοητικές καταστάσεις του, τις συγκινήσεις του, τα συναισθήματά του, τις συνήθειές του, τα προσόντα του, τα χαρακτηριστικά του και όλες τις άλλες νοητικές καταστάσεις που του ανήκουν. Γίνεται ικανός να θεωρήσει ότι αποτελούν μέρος των αξιοπερίεργων και ενοχλητικών πραγμάτων που ονομάζονται μη εαυτός, πράγμα που απαιτεί μεγάλη νοητική συγκέντρωση και πολύ μεγάλη δύναμη ανάλυσης από μέρους του μαθητή. Αυτή η εργασία είναι δυνατή για το μύστη, ακόμη όμως κι αυτοί που δεν είναι τόσο προχωρημένοι είναι ικανοί να «δουν» με τη φαντασία τους πώς μπορεί να γίνει αυτή η διαδικασία.

Από τη στιγμή που ο μαθητής, όπως είπαμε, κατορθώσει να παραμερίσει τα συναισθήματα που κατοικούν στο πνεύμα του, όπως κάνει το μη εγώ, αντιλαμβάνεται ότι κατέχει συνειδητά ένα ον που μπορεί να θεωρηθεί με τη διπλή όψη του εαυτού και του εγώ. Ο εαυτός θα είναι αντιληπτός ως ένα νοητικό στοιχείο μέσα στο οποίο οι σκέψεις, οι ιδέες, οι συγκινήσεις, τα συναισθήματα και οι άλλες νοητικές καταστάσεις μπορούν να παραχθούν. Μπορεί να θεωρηθεί ως «νοητικός κόρφος». Έτσι τον αποκαλούσαν οι αρχαίοι

και είναι ικανός να δώσει ζωή στα νοητικά παιδιά. Εμφανίζεται στη συνείδηση ως ένας εαυτός προικισμένος με τη λανθάνουσα δύναμη να δημιουργεί και να γεννά νοητικά παιδιά οποιασδήποτε φύσης. Οι δυνάμεις της δημιουργικής ενέργειας είναι πολύ μεγάλες κι ακόμα μοιάζει να παίρνει κάποιο είδος ενέργειας είτε από το σύντροφό του, το εγώ, είτε από άλλα εγώ έξω από αυτόν, προκειμένου να μπορεί να υλοποιεί τις νοητικές δημιουργίες του. Από αυτό προκύπτει ότι απαιτείται μια εξαιρετική ικανότητα νοητικής εργασίας και δημιουργικής επιδεξιότητας.

Αλλά ο σπουδαστής αντιλαμβάνεται γρήγορα ότι δεν βρίσκει μόνο αυτό στη συνείδησή του. Αντιλαμβάνεται ότι υπάρχει κάτι νοητικό, που μπορεί να θέλει ώστε ο εαυτός να ενεργεί προς μια δημιουργική κατεύθυνση και το οποίο είναι ικανό να κρατιέται έξω από τη νοητική δημιουργία και να συμπεριφέρεται σε σχέση με αυτήν ως παρατηρητής. Αυτό το μέρος του εαυτού του καταλήγει να ονομάσει εγώ. Μπορεί ν' αναπαυτεί κατά βούληση μετά τη γνωριμία του με αυτό. δεν βρίσκει σε αυτό το εγώ μια ικανότητα για γένεση και ενεργητική δημιουργία με την έννοια της συνηθισμένης βαθμιαίας πορείας των νοητικών ενεργειών, αλλά μια ικανότητα προβολής ενέργειας του Εγώ προς τον εαυτό, μια ικανότητα θέλησης, ώστε η νοητική δημιουργία να αρχίσει και να ακολουθήσει κανονικά την πορεία της. Ο μαθητής αντιλαμβάνεται επίσης ότι το εγώ είναι ικανό να μείνει ουδέτερο, να παραμείνει αδρανής παρατηρητής των νοητικών δημιουργιών του εαυτού. Αυτή η διπλή όψη του πνεύματος βρίσκεται σε κάθε άτομο. Το Εγώ αντιπροσωπεύει την αρσενική αρχή του νοητικού γένους, ενώ ο εαυτός αντιπροσωπεύει τη θηλυκή. Το εγώ είναι η όψη του είναι, ενώ ο εαυτός είναι η όψη του γίγνεσθαι.

Θα παρατηρήσουμε ότι η αρχή της αντιστοιχίας λειτουργεί πάνω σε αυτό το επίπεδο με τον ίδιο τρόπο που

λειτουργεί πάνω στο μεγάλο επίπεδο, στο οποίο ολοκληρώνεται η δημιουργία των συμπάντων. Τα δύο επίπεδα είναι όμοιας φύσης, έστω κι αν είναι εντελώς διαφορετικά σε βαθμό. *«Όπως είναι επάνω είναι και κάτω. Και όπως είναι κάτω είναι και επάνω».*

Οι διαφορετικές όψεις του πνεύματος, το αρσενικό και το θηλυκό, το εγώ και ο εαυτός, αν παρατηρηθούν σε συνδυασμό με πολύ γνωστά νοητικά και ψυχικά φαινόμενα, δίνουν το πρωταρχικό κλειδί, που επιτρέπει να εισχωρήσουμε ως τις άγνωστες και πολύ σκοτεινές περιοχές της νοητικής εκδήλωσης και λειτουργίας. Η αρχή του νοητικού γένους δείχνει την αλήθεια που κρύβεται στο απέραντο πεδίο των φαινομένων της νοητικής επιρροής.

Η θηλυκή αρχή τείνει σταθερά να λαμβάνει ερεθίσματα, ενώ η αρσενική να δίνει και να εκφράζει. Το θηλυκό εργάζεται στο να γεννά σκέψεις και νέες ιδέες. Συμπληρώνει την εργασία της φαντασίας. Το αρσενικό αρκείται στο να συμπληρώνει την εργασία της θέλησης στις διαφορετικές της φάσεις. Αλλά ακόμη και στερημένο από την ενεργητική βοήθεια της αρχής του αρσενικού, της θέλησης, η αρχή του θηλυκού είναι ικανή να γεννήσει νοητικές εικόνες, οι οποίες είναι αποτέλεσμα εντυπώσεων και παραστάσεων που έχουν ληφθεί από έξω, αντί να αναπαράγει πρωτότυπες νοητικές δημιουργίες.

Τα άτομα που έχουν την ικανότητα μιας συνεχόμενης προσοχής και μπορούν να σκεφθούν σταθερά ένα θέμα χρησιμοποιούν και τις δύο νοητικές αρχές, την αρχή του θηλυκού για την εργασία μιας συνεχούς ενεργητικής γέννας και την αρσενική θέληση για να διεγείρει και να δυναμώσει το δημιουργικό μέρος του πνεύματος. Στην πραγματικότητα, οι περισσότεροι άνθρωποι χρησιμοποιούν πολύ λίγο την αρσενική αρχή. Είναι ευχαριστημένοι με το

να ζουν σύμφωνα με τις σκέψεις και τις ιδέες που το εγώ άλλων ατόμων στέλνει σε αυτούς. Αλλά η πρόθεσή μας δεν είναι να επιμείνουμε πολύ σε αυτό ειδικά το θέμα, το οποίο άλλωστε μπορεί κανείς να μελετήσει σε οποιοδήποτε καλό βιβλίο ψυχολογίας χρησιμοποιώντας το κλειδί που έχουμε δώσει σε ό,τι αφορά το νοητικό γένος.

Αυτός που μελετά τα ψυχικά φαινόμενα είναι κατατοπισμένος για τα θαυμαστά φαινόμενα της τηλεπάθειας, της μεταβίβασης σκέψεων, της νοητικής επιρροής, της υποβολής, του υπνωτισμού κ.λπ. Πολλοί άνθρωποι αναζήτησαν μια εξήγηση αυτών των διαφόρων φάσεων των φαινομένων στις θεωρίες των καθηγητών που εκθειάζουν το «δυισμό του πνεύματος». Έχουν δίκιο, κατά κάποιο τρόπο, γιατί υπάρχει σε αυτά τα φαινόμενα μια ευδιάκριτη εκδήλωση των δύο φάσεων της νοητικής δραστηριότητας. Αλλά εάν αυτοί οι μαθητές παρατηρούσαν αυτό το δυισμό κάτω από το φως των ερμητικών διδασκαλιών που αφορούν τις δονήσεις και το νοητικό γένος, θα έβλεπαν πως το κλειδί που ζητούσαν βρίσκεται πολύ κοντά τους εδώ και αρκετό καιρό.

Στο φαινόμενο της τηλεπάθειας βλέπει κανείς πώς η δονητική ενέργεια της νοητικής αρχής προβάλλεται προς τη θηλυκή αρχή ενός άλλου ατόμου και πώς ο δέκτης αρπάζει το σπόρο της σκέψης που του επιτρέπει να αναπτυχθεί έως την πλήρη ωρίμανση. Η υποβολή και ο υπνωτισμός λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο. Η αρσενική αρχή του ατόμου που υποβάλλει διευθύνει ένα ρεύμα δονητικής ενέργειας ή μια δύναμη θέλησης προς τη θηλυκή αρχή του άλλου ατόμου κι αυτό τη δέχεται, την κάνει δική του και κατόπιν ενεργεί και σκέπτεται ανάλογα. Μια ιδέα που εισάγεται μ' αυτόν τον τρόπο στο πνεύμα ενός άλλου ανθρώπου αναπτύσσεται και εξελίσσεται και τελικά θεωρείται αληθινό «νοητικό

τέκνο» του ατόμου-δέκτη, ενώ στην πραγματικότητα είναι σαν το αυγό του κούκου μέσα στη φωλιά ενός σπουργιτιού, το οποίο καταστρέφει το πραγματικό γένος και οικειοποιείται τη φωλιά του οικοδεσπότη του.

Η σωστή μέθοδος συνίσταται στο να συνδέσει κανείς και να κάνει να λειτουργήσουν αρμονικά στο πνεύμα του ατόμου οι αρχές του αρσενικού και του θηλυκού σε στενή σχέση η μια με την άλλη. Δυστυχώς στη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων η αρσενική αρχή είναι οκνηρή και η ποσότητα της δύναμης της θέλησης πάρα πολύ αδύναμη. Ως αποτέλεσμα, αυτά τα άτομα αφήνονται ολοκληρωτικά να οδηγούνται από το πνεύμα και τη θέληση άλλων ατόμων, στα οποία επιτρέπουν να σκέφτονται και να θέλουν να βρίσκονται στη θέση τους. Πώς μπορούν να ολοκληρωθούν πράξεις και σκέψεις πρωτότυπες από αυτά τα οκνηρά άτομα; Οι περισσότεροι άνθρωποι δεν είναι η ηχώ, η απλή σκιά αυτών που έχουν θέληση και πνεύμα πιο ισχυρό από αυτούς; Το κακό είναι ότι οι οκνηροί άνθρωποι ενεργούν πάντα με συνείδηση του εαυτού τους. Δεν καταλαβαίνουν την ύπαρξη ενός πράγματος σαν το εγώ. Είναι πολωμένοι στη θηλυκή αρχή του πνεύματος, ενώ η αρσενική αρχή στην οποία εδρεύει η θέληση μένει αδρανής και δεν χρησιμοποιείται.

Οι άνδρες και οι γυναίκες που είναι αληθινά δυνατοί χρησιμοποιούν σταθερά την αρσενική αρχή της θέλησης και σε αυτό το γεγονός οφείλουν ουσιαστικά τη δύναμή τους. Αντί να ζουν με την εντύπωση που δημιουργείται στο πνεύμα τους από το πνεύμα των άλλων, κυριαρχούν στο δικό τους πνεύμα με τη θέλησή τους, πράγμα που τους επιτρέπει να πετυχαίνουν τις νοητικές εικόνες που επιθυμούν κι ακόμη να κυριαρχούν με την ίδια μέθοδο στο πνεύμα άλλων ατόμων. ΄Εχετε παρατηρήσει τους ισχυρούς ανθρώ-

πους; Δείτε πώς ενεργούν για να φυτέψουν τη σκέψη τους ή το πνεύμα τους στο πνεύμα του πλήθους, υποχρεώνοντάς το να διατηρήσει ιδέες σύμφωνες με τις επιθυμίες και τις θελήσεις τους. Από αυτήν την αιτία τα πλήθη αφήνονται να οδηγούνται σαν κοπάδια χωρίς να εκδηλώνουν ποτέ μια πρωτότυπη σκέψη και κυρίως χωρίς να χρησιμοποιούν τη δική τους δύναμη νοητικής ενέργειας.

Μπορεί να δει κανείς το νοητικό γένος να εκδηλώνεται γύρω μας σε κάθε στιγμή της ζωής μας. Τα μαγνητικά άτομα είναι αυτά που αποδεικνύονται ικανά να χρησιμοποιήσουν την αρσενική αρχή, ώστε να εντυπώσουν τις ιδέες τους στους άλλους ανθρώπους. Ο ηθοποιός που κάνει τους θεατές να κλαίνε, να γελάνε ή να φωνάζουν κατά βούληση χρησιμοποιεί αυτήν την αρχή. Το ίδιο συμβαίνει και με το ρήτορα που τον χειροκροτούν, με τον πολιτικό, με τον ιεροκήρυκα, με το συγγραφέα και με κάθε άλλο άτομο που τραβά την προσοχή του μεγάλου κοινού. Η ιδιαίτερη επιρροή που εξασκείται από μερικούς ανθρώπους στο περιβάλλον τους οφείλεται επίσης στην εκδήλωση του νοητικού γένους, το οποίο χρησιμοποιείται προς τη δονητική κατεύθυνση, όπως ήδη έχουμε πει. Σε αυτήν την αρχή βρίσκεται το μυστικό του μαγνητισμού, της προσωπικής επιρροής, της γοητείας κ.λπ. και συγχρόνως το μυστικό όλων των φαινομένων που σχετίζονται με τον υπνωτισμό.

Ο μαθητής που έχει εξοικειωθεί με τα φαινόμενα που ονομάζουμε συνήθως ψυχικά θα έχει ανακαλύψει το σπουδαίο ρόλο που παίζει εκείνη η δύναμη που η επιστήμη ονομάζει υποβολή. Η λέξη δηλώνει τη μέθοδο με την οποία μια ιδέα μεταβιβάζεται και εντυπώνεται στο πνεύμα ενός άλλου ανθρώπου, υποχρεώνοντάς τον να ενεργεί σύμφωνα με τη θέληση του υποβολέα. Μια σωστή αντίληψη της υποβολής είναι αναγκαστικά απαραίτητη για να καταλάβει κανείς καλά διάφορα ψυχικά φαινόμενα. Αλλά αυτό

που είναι ακόμη πιο απαραίτητο στο μαθητή είναι η ακριβής γνώση της δόνησης και του νοητικού γένους, γιατί ολόκληρη η αρχή της υποβολής εξαρτάται από την αρχή του νοητικού γένους και από την αρχή της δόνησης.

Οι υπνωτιστές και αυτοί που υποβάλλουν έχουν τη συνήθεια να εξηγούν ότι το αντικειμενικό ή θεληματικό πνεύμα κάνει τη νοητική εντύπωση, δηλαδή την υποβολή, στο υποκειμενικό ή ακούσιο πνεύμα. Αλλά δεν περιγράφουν την πορεία ή δεν μας δίνουν ένα ξεκάθαρο παράδειγμα, ώστε να μας κάνουν να καταλάβουμε καθαρά αυτήν την ιδέα. Εάν μελετήσουμε αυτό το θέμα κάτω από το φως των ερμητικών διδασκαλιών, θα μπορέσουμε να δούμε ότι η διέγερση της θηλυκής αρχής από τη δονητική ενέργεια της αρσενικής αρχής είναι εντελώς σύμφωνη με τους παγκόσμιους νόμους της φύσης και ότι ο φυσικός νόμος μάς δείχνει απειράριθμα παραδείγματα, που μας βοηθούν να κατανοήσουμε καλύτερα αυτή την αρχή.

Πράγματι, οι ερμητικές διδασκαλίες δείχνουν ότι η δημιουργία του σύμπαντος υπόκειται στον ίδιο νόμο και ότι σε κάθε δημιουργική εκδήλωση στο φυσικό, πνευματικό ή νοητικό επίπεδο βρίσκεται πάντα η αρχή του γένους, δηλαδή η εκδήλωση των αρχών του αρσενικού και του θηλυκού. *«Αυτό που είναι επάνω είναι σαν αυτό που είναι κάτω. Αυτό που είναι κάτω είναι σαν αυτό που είναι επάνω»*. Καλύτερα ακόμα, όταν η αρχή του νοητικού γένους γίνει τελείως κατανοητή, τα διάφορα φαινόμενα της ψυχολογίας θα είναι πια έτοιμα να ταξινομηθούν και να μελετηθούν με σύνεση, αντί να μένουν σκοτεινά και ακατανόητα. Πρακτικά, η αρχή εργάζεται ενεργητικά, γιατί βασίζεται στους παγκόσμιους και αμετάβλητους νόμους της ζωής.

Δε θα κάνουμε συζήτηση ή λεπτομερή περιγραφή των διάφορων φαινομένων της νοητικής επιρροής και της νοητικής ενέργειας. Πολυάριθμα έργα, μερικά από τα οποία

είναι εξαιρετικά, έχουν γραφτεί γι' αυτό το ζήτημα τα τελευταία χρόνια. Ο μαθητής μπορεί να αναζητήσει αυτά τα έργα (Henri Durville: Cours de Magnétisme et la Science sécrète).

Χρησιμοποιώντας τη θεωρία του νοητικού γένους θα μπορέσει κανείς να βγει νικητής από το χάος των θεωριών και των αντίθετων διδασκαλιών. Θα μπορέσει, εάν αισθάνεται ότι έχει τις αναγκαίες προδιαθέσεις, να γίνει ο ίδιος ένας δάσκαλος-κορυφή πάνω στο ζήτημα αυτό. Ο σκοπός μας δεν είναι να κάνουμε μια λεπτομερή έκθεση των ψυχικών φαινομένων, αλλά να δώσουμε στο μαθητή ένα κλειδί που να του επιτρέψει να ανοίξει τις αναρίθμητες πόρτες που εμποδίζουν την είσοδο στο ναό της γνώσης, τον οποίο θέλει να εξερευνήσει. Ελπίζουμε ότι σε αυτήν τη μελέτη των διδασκαλιών του Κυμβάλειου θα βρει κανείς διευκρινίσεις ικανές να δώσουν λύσεις σε αναρίθμητες και στενόχωρες δυσκολίες, θα βρει ένα πρωταρχικό κλειδί ικανό να ανοίξει πολυάριθμες πόρτες. Παρότι συνηθίζεται να μπαίνει κανείς σε βαθιές λεπτομέρειες πάνω στις ποικίλες φάσεις των ψυχικών φαινομένων και της νοητικής επιστήμης, προτιμήσαμε να βάλουμε στα χέρια των μαθητών μας τα μέσα να πλησιάσουν με επιτυχία μόνοι τους οποιοδήποτε θέμα τους ενδιαφέρει. Με τη βοήθεια του Κυμβάλειου κάθε άτομο μπορεί να πλησιάσει οποιοδήποτε απόκρυφο έργο. Το φως της αρχαίας Αιγύπτου φωτίζει πάρα πολλές σκοτεινές σελίδες και πάρα πολλά ανεξερεύνητα θέματα.

Αυτός είναι ο σκοπός αυτού του έργου. Δεν εξηγήσαμε μια καινούρια φιλοσοφία. Δώσαμε τις βασικές γραμμές μιας παγκόσμιας διδασκαλίας, που προορίζονται να ξεκαθαρίσουν τα διδάγματα άλλων φιλοσοφιών. Οι γραμμές αυτές θα χρησιμεύσουν ως μέγας συμφιλιωτής των διαφόρων θεωριών και συγκρουόμενων διδασκαλιών.

15

ΕΡΜΗΤΙΚΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ

«Η απόκτηση της γνώσης, αν δεν εκδηλώνεται και δεν εκφράζεται στις πράξεις, είναι όπως η αποθησαύριση ενός πολύτιμου μετάλλου, πράγμα μάταιο και παράλογο. Η γνώση, όπως η υγεία, έχει προορισμό την υπηρεσία. Ο νόμος της εφαρμογής είναι παγκόσμιος. Αυτός που τον παραβαίνει υποφέρει, γιατί αντιτίθεται στις φυσικές δυνάμεις».

Κυμβάλειον

Οι ερμητικές διδασκαλίες, παρότι οι τυχεροί κάτοχοί τους τις τήρησαν πάντα επιμελώς μυστικές για λόγους που έχουμε ήδη αναφέρει, δεν προορίζονταν να διατηρηθούν και να παραμείνουν για πάντα μυστικές. Ο νόμος της εφαρμογής αποτελεί μέρος των διδασκαλιών, όπως μπορείτε να διαπιστώσετε αναφερόμενοι στην παραπομπή που μόλις σας δώσαμε και που τον επιβεβαιώνει με μεγάλη σαφήνεια. Η γνώση χωρίς εφαρμογή και χωρίς έκφραση είναι μάταιη, δεν αποφέρει κανένα καλό σε αυτόν που την κατέχει ούτε σε ολόκληρη τη φυλή. Να δυσπιστείτε προς τη νοητική φιλαργυρία και να κάνετε πράξη ό,τι έχετε μάθει. Να μελετάτε τα αξιώματα και τους αφορισμούς, αλλά να μην παραλείπετε να τα εφαρμόζετε.

Δίνουμε παρακάτω μερικά ερμητικά αξιώματα, τα σπουδαιότερα που αναφέρονται στο Κυμβάλειο, ακολου-

θούμενα από ορισμένα σχόλια. Κάντε τα δικά σας και εφαρμόστε τα. Δεν θα είναι πραγματικά δικά σας αν δεν τα χρησιμοποιήσετε.

*
**

«Για να αλλάξετε την πνευματική σας κατάσταση ή τις νοητικές καταστάσεις σας, τροποποιείστε τη δόνησή σας».

Κυμβάλειον

Ο καθένας μπορεί να αλλάξει τις νοητικές του δονήσεις με μια προσπάθεια της βούλησης, προσηλώνοντας την προσοχή του στην επιθυμητή κατάσταση. Η βούληση τροποποιεί τη δόνηση. Καλλιεργείστε τη βούληση και θα βρείτε το μυστικό της κυριαρχίας των συναισθημάτων και των νοητικών καταστάσεων.

*
**

«Για να καταστρέψετε μια κακή περίοδο δόνησης, βάλτε σε ενέργεια την αρχή της πολικότητας και συγκεντρώστε τη σκέψη σας στον αντίθετο πόλο από αυτόν που θέλετε να εξουδετερώσετε. Σκοτώστε το ανεπιθύμητο τροποποιώντας την πολικότητά του».

Κυμβάλειον

Αυτή η ερμητική διατύπωση είναι από τις σπουδαιότερες της διδασκαλίας. Βασίζεται σε αληθινές επιστημονικές αρχές. Δείξαμε ότι μια νοητική κατάσταση και η αντίθετή της δεν αποτελούν παρά τους δύο πόλους του ίδιου πράγματος και ότι η πολικότητα μπορεί να αντιστραφεί με τη νοητική μετατροπή. Αυτή η αρχή είναι γνωστή στους σύγχρονους ψυχολόγους που την εφαρμόζουν για να εξαλείψουν τις κακές συνήθειες, συμβουλεύοντας το μαθητή να συγκεντρώνεται έντονα στην αντίθετη ιδιότητα. Αν φοβάστε, μη χάνετε τον καιρό σας προσπαθώντας να εξαλείψετε

το φόβο. Αναπτύξτε το θάρρος κι ο φόβος θα εξαφανιστεί. Μερικοί συγγραφείς έχουν εκφράσει εντονότερα αυτήν την ιδέα χρησιμοποιώντας το παράδειγμα του σκοτεινού δωματίου. Δεν πρέπει να προσπαθήσετε να αφαιρέσετε το σκοτάδι από ένα μέρος. Δεν έχετε παρά να ανοίξετε τα παραθυρόφυλλα και με την εισβολή του φωτός το σκοτάδι θα εξαφανιστεί. Για να εξαλείψετε μια αρνητική ιδιότητα συγκεντρώστε τη σκέψη σας στο θετικό της πόλο και οι δονήσεις από αρνητικές που ήταν θα γίνουν θετικές έως ότου τελειώσετε με το να είσαστε πολωμένοι στο θετικό πόλο αντί του αρνητικού. Το αντίθετο είναι εξίσου αληθινό, όπως πολλοί μπορούν να καταλάβουν από δική τους πείρα, όταν αφήνουν τον εαυτό τους να δονείται πολύ συχνά στον αρνητικό πόλο των πραγμάτων. Τροποποιώντας την πολικότητά σας, μπορείτε να κυριαρχήσετε στα συναισθήματά σας, να αλλάξετε τις νοητικές σας καταστάσεις, να διορθώσετε τις διαθέσεις σας και να δομήσετε το χαρακτήρα σας.

Μεγάλο μέρος της νοητικής κυριαρχίας των προχωρημένων Ερμητιστών οφείλεται σε αυτήν την εφαρμογή της πολικότητας, η οποία αποτελεί μια από τις σπουδαιότερες όψεις της νοητικής μετατροπής. Να θυμάστε καλά το ερμητικό αξίωμα που ήδη αναφέραμε και που λέει:

«Το πνεύμα, όπως τα μέταλλα και τα στοιχεία, μπορεί να μετατραπεί από κατάσταση σε κατάσταση, από βαθμό σε βαθμό, από περίσταση σε περίσταση, από πόλο σε πόλο, από δόνηση σε δόνηση».

Η κυριαρχία της πολικότητας είναι η κυριαρχία των βασικών αρχών της νοητικής μετατροπής ή της νοητικής αλχημείας, επειδή αν ένα άτομο δεν κατακτήσει την τέχνη να αλλάζει την ίδια του την πολικότητα, θα είναι ανίκανο να επηρεάζει το περιβάλλον του. Μια τέλεια κατανόηση

αυτής της αρχής θα επιτρέψει στον καθένα να αλλάξει την προσωπική του πολικότητα καθώς και την πολικότητα των άλλων, αν θέλει να αφιερώσει το χρόνο, τη φροντίδα, τη μελέτη και τη μέθοδο που απαιτούνται, ώστε να γίνει κύριος αυτής της τέχνης. Η αρχή είναι αληθινή, αλλά τα προσδοκώμενα αποτελέσματα εξαρτώνται αποκλειστικά από την υπομονή και την εξάσκηση του μαθητή.

***

«Ο ρυθμός μπορεί να εξουδετερωθεί με τη σωστή εφαρμογή της τέχνης της πολικότητας».

Κυμβάλειον

Όπως εξηγήσαμε στα προηγούμενα κεφάλαια, οι Ερμητιστές βεβαιώνουν ότι η αρχή του ρυθμού εκδηλώνεται τόσο στο νοητικό επίπεδο όσο και στο φυσικό και ότι η ακανόνιστη διαδοχή των συναισθημάτων, των πνευματικών καταστάσεων, των συγκινήσεων και των άλλων νοητικών καταστάσεων οφείλεται στην κίνηση μετάβασης και επανόδου του νοητικού εκκρεμούς, που μας παρασύρει από το ένα συναίσθημα στο άλλο.

Οι Ερμητιστές διδάσκουν επίσης ότι ο νόμος της εξουδετέρωσης επιτρέπει, σε πολύ μεγάλο βαθμό, τη συνειδητή κυριαρχία στις λειτουργίες του ρυθμού. Όπως έχουμε εξηγήσει, υπάρχει ένα ανώτερο επίπεδο συνείδησης, όπως υπάρχει κι ένα κατώτερο. Ο δάσκαλος, καθώς υψώνεται σταδιακά έως το ανώτερο επίπεδο, υποχρεώνει την ταλάντωση του νοητικού εκκρεμούς να εκδηλωθεί στο κατώτερο επίπεδο. Σε αυτό το διάστημα, ο δάσκαλος που έχει φθάσει στο ανώτερο επίπεδο διαφεύγει προς τη συνείδηση της ταλάντωσης επιστροφής του εκκρεμούς. Αυτό το αποτέλεσμα επιτυγχάνεται με το να πολωθεί στο ανώτερο εγώ και να φτάσει έτσι τις νοητικές δονήσεις του εγώ που βρίσκονται

πολύ ψηλότερα από το συνηθισμένο επίπεδο συνείδησης. Το να υψωθείς πάνω από ένα πράγμα ή να το αφήσεις να περάσει από μπροστά σου είναι το ίδιο. Οι προχωρημένοι Ερμητιστές πολώνονται στο θετικό πόλο της ύπαρξής τους, στον πόλο του είμαι, κι όχι στον πόλο της προσωπικότητας αρνούμενοι και αποκλείοντας τη λειτουργία του ρυθμού. Υψώνονται πάνω από το επίπεδο συνείδησης και, αφού στηριχτούν σταθερά στην παρουσία του όντος, επιτρέπουν στο εκκρεμές να επιστρέψει στο κατώτερο επίπεδο χωρίς να τροποποιήσουν την πολικότητά τους. Αυτό μπορεί να γίνει από όλους όσους έχουν φτάσει σε ένα βαθμό κυριαρχίας, είτε καταλαβαίνουν το νόμο είτε όχι. Αυτά τα άτομα αρνούνται απλά να σύρονται πίσω από το εκκρεμές των συναισθημάτων και των συγκινήσεων. Βεβαιώνοντας χωρίς αναβολή την ανωτερότητά τους, μένουν πολωμένοι στο θετικό πόλο. Φυσικά ο δάσκαλος επωφελείται από όλα αυτά σε πολύ πιο σημαντικό βαθμό, γιατί καταλαβαίνει το νόμο, γιατί ξέρει να τον εξουδετερώνει αντιτάσσοντας ανώτερους νόμους και γιατί, χάρη στη βούλησή του, έχει φθάσει σε βαθμό βάρους και νοητικής σταθερότητας σχεδόν απίστευτο γι’ αυτούς που αφήνονται να αιωρούνται συνέχεια από το νοητικό εκκρεμές των πνευματικών καταστάσεων και των συναισθημάτων.

Παρόλα αυτά, μην ξεχνάτε ότι στην πραγματικότητα δεν καταστρέφετε την αρχή του ρυθμού, η οποία ούτως ή άλλως είναι άφθαρτη. Δεν κάνετε τίποτε άλλο παρά να κυριαρχείτε σε ένα νόμο αντιτάσσοντάς του έναν άλλο, διατηρώντας έτσι την ισορροπία. Οι νόμοι του βάρους και του αντίβαρου λειτουργούν εξίσου καλά στο νοητικό επίπεδο όσο και στο φυσικό. Μια τέλεια κατανόηση αυτών των νόμων επιτρέπει σε κάποιον να δείχνει ότι κυριαρχεί σε αυτούς, ενώ στην πραγματικότητα τους αντισταθμίζει.

*
**

«Τίποτα δεν διαφεύγει από την αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος, αλλά υπάρχουν πολλά επίπεδα αιτιότητας και κάθε άτομο μπορεί να χρησιμοποιεί τους νόμους των ανωτέρων επιπέδων για να κυριαρχεί στους νόμους των κατωτέρων επιπέδων».

Κυμβάλειον

Κατανοώντας καλά τη μέθοδο της πολικότητας, ο Ερμητιστής υψώνεται σε ένα ανώτερο επίπεδο αιτιότητας και αντισταθμίζει έτσι τους νόμους των κατωτέρων επιπέδων. Καθώς υψώνεται πάνω από το συνηθισμένο επίπεδο των αιτιών, γίνεται σε κάποιο βαθμό αιτία αντί να είναι αποτέλεσμα. Εφ' όσον είναι ικανός να κυριαρχεί στις πνευματικές καταστάσεις και τα συναισθήματα και μπορεί να εξουδετερώνει το ρυθμό, όπως έχουμε ήδη εξηγήσει, είναι ικανός να αποφεύγει ένα μεγάλο μέρος των λειτουργιών της αρχής της αιτίας και του αποτελέσματος στο συνηθισμένο επίπεδο. Οι ανόητοι αφήνονται να οδηγηθούν, υπακούουν στο περιβάλλον τους, οι θελήσεις και οι επιθυμίες των άλλων είναι ισχυρότερες από τις δικές τους, υφίστανται τις υποβολές αυτών που τους περιβάλλουν και όλες τις εξωτερικές αιτίες που προσπαθούν να τους κάνουν να κινηθούν στη σκακιέρα της ζωής σαν απλά πιόνια.

Ο προχωρημένος Ερμητιστής, που υψώνεται πάνω από τις υπάρχουσες αιτίες για να τις επηρεάσει, φτάνει σε ένα ανώτερο επίπεδο νοητικής δράσης και κυριαρχώντας στις πνευματικές καταστάσεις του, τις συγκινήσεις του, τις κλίσεις του και τα συναισθήματά του δημιουργεί για τον εαυτό του έναν καινούριο χαρακτήρα, καινούριες ιδιότητες και καινούριες δυνατότητες, χάρη στις οποίες μπορεί να κυριαρχεί στο συνηθισμένο του περιβάλλον και να γί-

νει έτσι πρακτικά παίκτης αντί να είναι απλό πιόνι. Αυτά τα άτομα παίζουν συνειδητά το παιχνίδι της ζωής αντί να οδηγούνται από δω κι από κει από δυνάμεις και θελήσεις ισχυρότερες. Χρησιμοποιούν την αρχή της αιτίας και του αποτελέσματος αντί να χρησιμοποιούνται από αυτήν.

Φυσικά, ακόμη και οι μεγαλύτεροι δάσκαλοι υπόκεινται στην αρχή, γιατί δεν εκδηλώνεται λιγότερο στα ανώτερα επίπεδα. Αλλά στα κατώτερα επίπεδα δραστηριότητας είναι δάσκαλοι αντί να είναι σκλάβοι. Όπως λέει το Κυμβάλειο: *«Ο σοφός υπηρετεί στο ανώτερο επίπεδο, αλλά υπηρετείται στο κατώτερο. Υπακούει στους νόμους που έρχονται από πάνω, αλλά στο δικό του επίπεδο και τα κατώτερα είναι κύριος και δίνει διαταγές. Άλλωστε δρώντας με αυτόν τον τρόπο αποτελεί μέρος της αρχής αντί να της αντιτίθεται. Ο σοφός συμμετέχει στο νόμο. Κατανοώντας καλά τις κινήσεις του, τον χρησιμοποιεί αντί να είναι τυφλός σκλάβος του. Ο σοφός, σε σχέση με το συνηθισμένο άνθρωπο, μπορεί να συγκριθεί με τον έμπειρο κολυμβητή που πηγαίνει και έρχεται προς όλες τις πλευρές σε αντίθεση με τον ανόητο που φέρεται προς όλες τις πλευρές. Εντούτοις ο κολυμβητής και ο ανόητος, ο σοφός και ο ηλίθιος υπόκεινται εξίσου στο νόμο. Αυτός που καταλαβαίνει αυτήν την αλήθεια βρίσκεται στην οδό της κυριαρχίας».*

*
**

«Η πραγματική ερμητική μετατροπή είναι τέχνη νοητική»

Κυμβάλειον

Σε αυτό το αξίωμα οι Ερμητιστές διδάσκουν ότι η μεγάλη εργασία επιρροής του περιβάλλοντος εκπληρώνεται με τη βοήθεια της νοητικής δύναμης. Εφ' όσον το σύμπαν είναι εξ ολοκλήρου νοητικό, δεν μπορεί να οδηγείται παρά από νοημοσύνη. Σε αυτήν την αλήθεια μπορούμε να βρού-

με την εξήγηση όλων των φαινομένων και την εκδήλωση όλων των νοητικών δυνάμεων που τόσο έχουν επισύρει την προσοχή μας και που τόσο μελετήθηκαν στην αρχή του εικοστού αιώνα. Στις διδασκαλίες των διαφόρων λατρειών και των διαφορετικών σχολών ξαναβρίσκουμε σταθερά την αρχή της νοητικής υπόστασης του σύμπαντος. Αν το σύμπαν είναι νοητικό στην ουσιώδη φύση του, έπεται αναγκαστικά ότι η νοητική μετατροπή οφείλει να αλλάξει τις συνθήκες και τα φαινόμενα του σύμπαντος. Αν το σύμπαν είναι νοητικό, το πνεύμα πρέπει να είναι η πιο σημαντική δύναμη που δρα στα φαινόμενα. Αν κατανοούσαμε καλά αυτή την αλήθεια, θα βλέπαμε την αληθινή φύση αυτού που ονομάζουμε θαύμα.

*
**

«Το παν είναι πνεύμα, το σύμπαν είναι νοητικό».

Κυμβάλειον

Το Κυμβάλειον
Η Ερμητική Επιστήμη

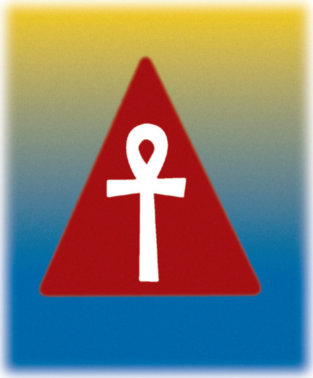

Το Κυμβάλειον αποδίδεται στον Ερμή τον Τρισμέγιστο, “το Γραφέα των Θεών”, που έζησε στην αρχαία Αίγυπτο, όταν η σημερινή ανθρωπότητα βρισκόταν ακόμη στα σπάργανα. ΄Ηταν και είναι μια μεγάλη μορφή, “ο Μεγάλος Κεντρικός ΄Ηλιος” του αποκρυφισμού, που μας κληροδότησε τα Ερμητικά Κείμενα και τη γνώση για τους Επτά Νόμους που καθορίζουν τα πάντα: τον κόσμο, τους ανθρώπους, τη φύση.

Σ’ όλες τις εποχές υπήρχαν κάποιοι μύστες, που κράτησαν αναμμένη τη φλόγα της ερμητικής διδασκαλίας και τη μετέφεραν μέχρι τις μέρες μας. Αυτοί οι μύστες μας έδωσαν τη γνώση μαζί με μια προσταγή:

“Ω! Μην αφήσετε τη φλόγα να σβήσει!
Στη σκοτεινή σπηλιά της την έχει λατρέψει κάθε ηλικία.
Εχει τραφεί από τους αγνούς ιερείς της αγάπης.
Μην αφήσετε τη φλόγα να σβήσει”.

ISBN 978-960-8407-78-7